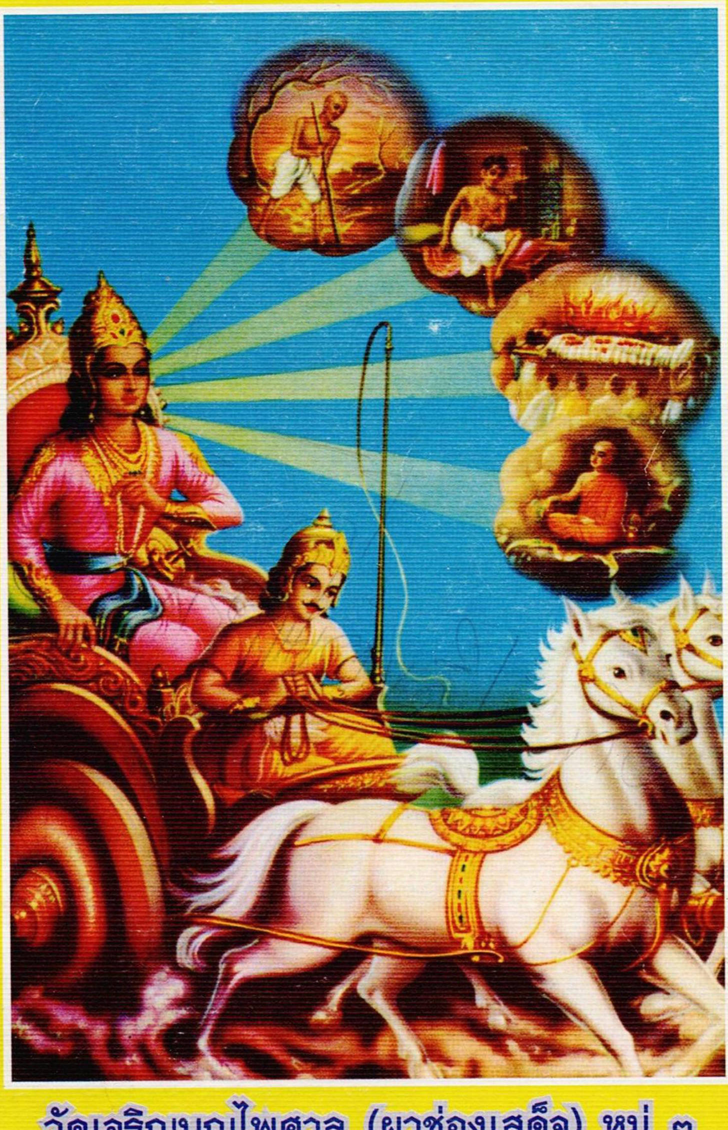
ชี้บุญ - ชี้บาป

เล่ม ๒๗

วัดเจริญบุญไพศาล (ผาช่องเสด็จ) หมู่ ๓
ต. ท่ามะขาม อ. เมือง จ. กาญจนบุรี

อธิบายภาพเนื่องมาจากปก

เหตุแห่งการเสด็จออกบรรพชา (บวช) ของเจ้าชายสิทธัตถะ ได้ทรงทอดพระเนตรเห็นบุพนิมิตทั้งสี่ที่เทวดาได้เนรมิตขึ้นมี ๔ วาระด้วยกัน

วาระที่หนึ่ง เจ้าชายสิทธัตถะพร้อมด้วยนายฉันนะและรถเทียมด้วยม้าประจำของพระองค์ เสด็จประพาสพระราชอุทยาน ได้ทอดพระเนตรเห็นคนแก่ เมื่อพิจารณาด้วยปัญญาแล้วเกิดความสังเวชในพระทัย จึงเสด็จกลับสู่ปราสาทที่พำนัก

วาระที่สอง ได้เสด็จประพาสพระราชอุทยานเช่นเดิม ได้ทอดพระเนตรเห็นคนเจ็บ เมื่อพิจารณาแล้วเกิดความสังเวชในพระทัย จึงเสด็จกลับ

วาระที่สาม ได้เสด็จประพาสสู่พระราชอุทยานอีก ได้ทอดพระเนตรเห็นคนตาย เมื่อพิจารณาแล้วเกิดความสังเวชในพระทัยอีก แล้วเสด็จกลับ

วาระที่สี่ ได้เสด็จประพาสสู่พระราชอุทยานอีก ได้ทอดพระเนตรเห็นบรรพชิต เมื่อพิจารณาแล้วทรงเห็นว่า การออกบรรพชาเป็นสิ่งที่ดี ส่วนการครองเรือนเป็นที่มาของปัญหาความกังวล ความขัดข้อง ส่วนการบรรพชา จึงจะสมเจตนาเป็นหนทางพ้นทุกข์ ทำตนให้หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดได้

จึงได้ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าในยามราตรีนี้จะเสด็จออกบรรพชา (บวช)

ชี้บุญ - ชี้บาป

เล่ม ๒๗

พ.ศ. ๒๕๕๔

วัดเจริญบุญไพศาล (ผาช่องเสด็จ)

หมู่ ๓ ต. ท่ามะขาม อ. เมือง

จ. กาญจนบุรี (๗๑๐๐๐)

โทร. ๐๘๑-๖๔๖๘๗๑๑

สัพพทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทานทั้งปวง

การให้ทาน ชำนะ ทานอื่นอื่น
เกิดแต่พื้น ไมตรี ที่เคยเห็น
ทานภายนอก ไม่เที่ยง มักเอียงเอน
สู้การเพ้น ธรรมให้ ไม่ได้เลย

- ◎ การให้ซึ่งธรรม ย่อมชนะการให้ทานทั้งปวง
- ◎ รสแห่งธรรม ย่อมชนะรสทั้งปวง
- ◎ ความยินดีในธรรม ย่อมชนะความยินดีทั้งปวง
- ◎ ความสิ้นไปแห่งตัณหา ย่อมชนะทุกข์ทั้งปวง

พระราชนิพนธ์ ร. ๖

เมืองใดไม่มีทหาร เมืองนั้นไม่นานเป็นข้า

เมืองใดไร้จอมพารา เมืองนั้นไม่ชายคเข็ญ

เมืองใดไม่มีพานิชเลิศ เมืองนั้นย่อมเกิดขัดสน

เมืองใดไร้ศิลป์โสภณ เมืองนั้นไม่พ้นเสื่อมทราม

เมืองใดไม่มีกวีแก้ว เมืองนั้นไม่แคล้วคนหยาม

เมืองใดไร้สตรีงาม เมืองนั้นย่อมสิ้นความภูมิใจ

เมืองใดไร้ดนตรีเลิศ เมืองนั้นไม่เพริศพิศมัย

เมืองใดไร้ธรรมอำไพ เมืองนั้นบรรลัยแน่เอย

พระบรมราโชวาท

ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙

"พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระบรมราโชวาทเกี่ยวกับเรื่องศีลธรรม วัฒนธรรม และจิตใจ มีข้อความบางประการดังนี้"

"ในบ้านเมืองของเราทุกวันนี้มีเสียงกล่าวกันว่า ความคิดจิตใจของคนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เสื่อม ความประพฤติที่เป็นความทุจริตหลายอย่างมีทีท่าที่จะกลายเป็นสิ่งที่คนทั่วไปพากันยอมรับและสมยอมให้กระทำได้เป็นธรรมดา สถานการณ์เช่นนี้ย่อมทำให้วิถีชีวิตของแต่ละคนมืดมัวลงไป เป็นปัญหาใหญ่ที่เหมือนกระแสคลื่นอันไหลบ่า เข้ามาท่วมทั่วไปหมด จึงจำเป็นต้องแก้ไขด้วยการผันคลื่นที่กล่าวนั้น"

"การทำสิ่งที่ดีงามนั้นไม่ใช่ของที่พ้นสมัยหรือที่น่ากระดากอาย หากเป็นของที่ทุกคนทำได้ไม่ยาก และให้ผลตอบแทนอย่างคุ้มค่า เพราะความดีนั้นทรงค่าและทรงผลดีอยู่ตลอดกาลมิได้เปลี่ยนแปลง มีแต่ค่านิยมในความดีเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลง"

"ถึงแม้เราจะอยู่ท่ามกลางความเจริญรุดหน้าแห่งยุคปัจจุบันอย่างไรเราก็ทอดทิ้งการศึกษาทางด้านจิตใจและศีลธรรมจรรยาไม่ได้ ตรงข้ามเราควรจะเอาใจใส่สั่งสอนกันให้หนักแน่นทั่วถึงยิ่งขึ้น เพื่อให้ความเข้าใจถูกต้องสอดคล้องกับสถานการณ์แวดล้อมที่วิวัฒนาการไปไม่หยุดยั้ง"

คำปรารภในการพิมพ์

เจริญพรท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เนื่องด้วยคณะเมตตาธรรมได้จัดพิมพ์ "หนังสือธรรมะ" เผยแผ่ติดต่อกันมาถึงบัดนี้ได้ ๒๗ ปี ภายในปีนี้ได้พิมพ์ "ชี้บุญ–ชี้บาป" เล่มที่ ๒๗ โดยได้นำเอานิทานที่แปลจากจีนมาลงพิมพ์บ้าง เรื่องในพระไตรปิฎกบ้าง จากบทความข้อเขียนของบุคคลอื่น ๆ มาจัดรวมพิมพ์เผยแผ่บ้าง เพื่อชี้แนวทางศีลธรรม ชี้ทางดำเนินชีวิต แบบชาวพุทธ เพื่อเพิ่มพูนให้บังเกิด ศีล–สมาธิ–ปัญญา นำพาชีวิตมาสู่สันติสุข

อาตมาต้องขอเจริญพรต่อท่านเจ้าของเรื่อง ที่ได้นำเอาบทความของท่านบางเรื่องบางประการมารวมพิมพ์ไว้ในหนังสือเล่มนี้ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มเติมเนื้อหาสาระ ที่เป็นคุณเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้อ่านได้มากยิ่งขึ้นไปอีก อาตมาเห็นว่าเป็นของดีที่ควรนำออกเผยแผ่ให้แพร่หลาย ในยามที่ประชาชนประสบเคราะห์กรรม มีภัยต่าง ๆ จิตใจสับสน ไม่รู้จะไปพึ่งสิ่งใด ถ้าพากันปิดบังไว้ ประชาชนก็จะหันไปพึ่งยาเสพติด และหลงไปหาอบายมุขกันยิ่งขึ้นไปอีก จิตใจเสื่อมถอยจากศีลธรรม เพราะเขาขาดผู้ชี้นำแนวทางอันสว่างไสว เมื่อศีลธรรมไม่กลับมาโลกาจะพินาศ

ด้วยกุศลเจตนาของทุกท่านที่มีส่วนร่วมกองบุญบำรุงค่าพิมพ์เผยแผ่เป็นธรรมทาน ขออานิสงส์ส่วนบุญนี้จงเป็นปัจจัย

ให้ทุกท่าน ถึงความสิ้นไปแห่งสรรพทุกข์–สรรพโศก–สรรพโรค–สรรพภัย จงประสบแต่ความเจริญรุ่งเรือง ในการดำเนินชีวิตและในธรรมสืบต่อไป จนถึงซึ่งมรรค–ผล–นิพพาน เป็นที่สุดด้วยกันหมดทั้งสิ้นเทอญ

ด้วยกุศลผลแห่งธรรมทานนี้ ขออ้อมอุทิศส่วนกุศลให้กับผู้มีพระคุณทุกท่าน ตลอดทั้งเจ้ากรรม–นายเวรทุกรูป–นาม และสรรพสัตว์ทั้งหลาย จงโปรดรับทราบ อนุโมทนาสาธุด้วยกันทุกท่านเทอญ

ขอเจริญพร

พระสมพุฒ จาวตระกูล
วัดเจริญบุญไพศาล (ผาช่องเสด็จ)
หมู่ ๓
ต. ท่ามะขาม
อ. เมือง
จ. กาญจนบุรี (๗๑๐๐๐)
โทร. ๐๘๑–๕๔๕๘๗๑๑

สารบาญ

อานิสงส์แห่งธรรมทาน (ผลแห่งการให้ธรรมเป็นทาน)

๑. ความผิดบาปต่างๆ ที่แล้วมา โทษน้อยระงับได้ โทษหนักจะเบาลง

๒. ได้รับความคุ้มครองจากเทพยดาอยู่เสมอ มักรอดพ้นจากอันตรายต่างๆ ได้เสมอ

๓. เจ้ากรรมนายเวรเมื่อได้รับผลบุญแล้ว จะเลิกจองเวรและอโหสิกรรมให้

๔. ภูติผีปีศาจไม่สามารถรังควาน ปลอดภัยจากสัตว์ร้าย

๕. จิตย่อมสดชื่นปราศจากฝันร้าย สีหน้ามีสง่าราศี กิจการย่อมเจริญรุ่งเรือง

๖. ครอบครัวเกิดสามัคคีปรองดอง นำมาซึ่งความสันติสุข อายุจะยืนยาวได้อีกต่อไป

๗. ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใด จะได้รับความศรัทธาเคารพนบไหว้จากปวงชน

๘. คนโง่เขลากลับกลายเป็นฉลาด ป่วยไข้กลับกลายเป็นแข็งแรง ตกทุกข์ได้ยากไม่นานก็จะพบความสุขสบาย ผู้เป็นสตรีเพศ ชาติหน้าอาจเกิดเป็นบุรุษเพศได้

๙. เมื่อจะสิ้นชีวิตจะได้นิมิตอารมณ์ที่ดี ทำให้บังเกิดในสุคติภพ

๑๐. เมื่อบังเกิดในสถานที่ใดจะได้พบพระรัตนตรัย เมื่อฟังธรรมย่อมเข้าใจ และบรรลุธรรมโดยง่าย

*หมายเหตุ อานิสงส์นี้ อาจให้ผลในชาตินี้หรือชาติต่อไปก็ได้ ขึ้นอยู่กับเจตนาที่ทำไว้ดีตลอด ๓ กาล คือ ก่อนให้–ขณะให้–ให้ไปแล้ว จิตใจผ่องใสไม่ขุ่นมัว ย่อมมีอานิสงส์ส่งผลแน่นอน

เรื่องที่ ๑

ประสบการณ์ทางวิญญาณ

โดย ทองทิว สุวรรณทัต

"เบื้องหลังการปั้นรูปท่านชีวก ฯ

วันนี้จะขอนำเรื่องที่ยืนยันอย่างชัดเจนว่า วิญญาณนั้นมีจริงอีกเรื่องหนึ่งมาเล่าสู่ให้ฟัง ทั้งนี้จากคำบันทึกของ *องสรภาณมธุรส* หรือ *ท่านบ๋าวเอ็ง* อดีตเจ้าอาวาสวัดญวน ซึ่งมรณภาพไปหลายปีแล้ว คำบันทึกของท่านได้กล่าวถึงความรู้สึกของศิษย์ของท่านผู้หนึ่งที่ได้เห็นท่านเชิญ บรมครูแพทย์ ชีวกโกมารภัต มาปรากฏที่หัวแม่มือเพื่อให้เขาปั้นรูปใบหน้าของท่านชีวกโกมารภัต ดังต่อไปนี้

"ฯลฯ....กับศิษย์คนหนึ่งของอาตมภาพ *คุณโชติ สโมสร* ได้เปิดเผยความในใจหลังจากได้เห็นพิธีที่อาตมภาพได้อัญเชิญภาพพระ-พักตร์ บรมครูแพทย์ ชีวกโกมารภัต ให้มาปรากฏที่หัวแม่มือและได้ปั้นรูปพระพักตร์ขององค์ท่านเสร็จแล้วว่า

"เป็นครั้งแรกที่ผมได้มาวัดนี้ (วัดญวน) ด้วยอารมณ์อันเลื่อนลอยที่เกิดขึ้นภายในตัวผมเอง เพราะงานที่ผมทำให้กับอาจารย์ชุม ไชยคีรี ยังค้างอยู่บ้าง ผมมาดูงานปั้นรูปอาจารย์คง ซึ่งยังไม่แล้วเสร็จ เมื่อผมเดินเข้าไปในวัดก็เลยไปที่ศาลาร่วมบุญ ผมได้พบท่านองพจนสุนทร (สมณเดิมของท่านบ๋าวเอ็ง) กำลังเสกเป่าคนไข้อยู่

ขณะนั้นผมก็เกิดศรัทธาในองค์ท่านขึ้นมาทันที ซึ่งผมเรียกท่านว่าหลวงพ่อ ผมเลยนั่งดูท่านทำการรักษาคนไข้อยู่พักหนึ่ง หลวงพ่อได้หันมาถามผมว่า *"คุณปั้นรูปได้ใช่ไหม ?"*

ผมตอบท่านว่า *"พอจะปั้นได้ครับ ถ้ามีแบบให้ผมดู หลวงพ่อจะให้ผมปั้นรูปอะไรครับ ?"*

หลวงพ่อตอบผมว่า *"อาตมภาพอยากให้คุณปั้นรูปของท่านชีวกโกมารภัต"*

เมื่อผมได้ยินหลวงพ่อพูดเช่นนั้นก็งงเป็นกำลัง เพราะไม่ทราบว่าท่านชีวกโกมารภัตเป็นใคร ? ครั้นหลวงพ่อเห็นผมมีสีหน้าแสดงความงงเช่นนั้น หลวงพ่อจึงอธิบายให้ฟังว่า *"ท่านชีวกโกมารภัตคือนายแพทย์ที่รักษาพระพุทธองค์ และประจำพระพุทธองค์ อาตมภาพจะอัญเชิญภาพของท่านให้มาปรากฏที่หัวแม่มือเป็นแบบให้คุณปั้น"*

พอผมได้ฟังหลวงพ่ออธิบายก็นึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองเคยรู้เรื่องนี้มาก่อนแต่ลืมไป รู้สึกขันขึ้นมาทันทีและไม่เชื่อเลยว่าหลวงพ่อจะอัญเชิญให้มาปรากฏที่หัวแม่มือได้ ขณะนั้นท่านอาจารย์ประสาน เปรมปรีชา ผู้มีความชำนาญทางเข้าฌานดูทางใน ได้เพ่งมองมายังผม แล้วหันไปพูดกับหลวงพ่อว่า *"คนนี้ทำได้แน่"*

ฯ..ครั้น วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๗ ผมได้มาที่วัดนี้อีกเมื่อประมาณ ๑๖.๐๐ น. หลวงพ่อถามผมว่า *"พรุ่งนี้คุณว่างไหม ? อาตมภาพจะอัญเชิญท่านชีวกโกมารภัตให้มาปรากฏที่หัวแม่มือให้คุณดู*

เป็นแบบปั้น" ผมรีบบอกท่านว่า "*ว่างครับ*" แล้วรับปากจะมาวันพรุ่งนี้

รุ่งเช้าผมได้ชวนคุณเฉลิมและคุณจุไรรัตน์ ซึ่งเป็นนิสิตของมหาวิทยาลัยศิลปากรมาด้วยเพื่อพิสูจน์ความจริง ถึงวัดเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. หลวงพ่อได้ให้ผมขึ้นไปบนกุฏิพร้อมกัน

หลวงพ่อทำพิธีอัญเชิญซึ่งผมสนใจเฝ้าดูหลวงพ่อตลอดเวลา และรู้สึกว่าการทำพิธีอัญเชิญนั้นง่ายเหลือเกิน และแปลกเกินกว่าความคาดหมาย หลวงพ่อจุดธูปและปักตามที่บูชาต่างๆ ในกุฏิแล้วว่าคาถาเป็นภาษาญวนปนกับภาษาบาลี ซึ่งผมฟังไม่รู้เรื่อง จิตใจผมขณะนั้นอยากเห็นภาพและทำการปั้นเพื่อพิสูจน์ความจริง คุณเฉลิมกับคุณจุไรรัตน์

หลวงพ่อนั่งบนอาสนะมือถือธูปที่จุดแล้วกำมือและชูหัวแม่มือขึ้น สายตาผมจ้องจับอยู่ที่หัวแม่มือของหลวงพ่อ ในไม่ช้าก็ปรากฏเห็นเป็นจุดขาวและจุดขาวนั้นได้ขยายตัวโตขึ้นๆ จนเห็นเป็นภาพ แต่ไม่ชัด ตอนนั้นจิตใจผมตื่นเต้นเพราะได้ประจักษ์สิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

หลวงพ่อเปลี่ยนที่นั่งใหม่ ซึ่งมีแสงสว่างน้อย คราวนี้ภาพที่หัวแม่มือหลวงพ่อปรากฏแจ่มชัด ผมเริ่มปั้นตามภาพที่ปรากฏให้เห็นและใช้เวลาถึงสองโมงจึงปั้นเสร็จเรียบร้อย ขณะที่ปั้นอยู่นั้นผมชักสนุกและรู้สึกตัวว่าตัวเองกำลังจะบ้าไปทุกขณะมานั่งปั้นรูปโดยไม่มีเหตุผล คุณเฉลิมและคุณจุไรรัตน์ที่ผมชวนมาก็เห็นภาพนั้นเช่นเดียวกับผม !

วันรุ่งขึ้นผมได้ไปบ้านท่านอธิบดีกรมเจ้าท่าคือ คุณพระพิจารณ์-ชลกิจ ขณะที่นั่งคุยอยู่นั้น ผมได้จับหัวแม่มือของผมลูบคลำไปมา อัศจรรย์นักเมื่อผมมองดูที่หัวแม่มือของผมเริ่มเห็นปรากฏภาพท่านชีวกโกมารภัตเหมือนกับที่ผมเห็นบนหัวแม่มือของหลวงพ่อ เสร็จธุระแล้วผมก็กลับจากบ้านท่านอธิบดีกรมเจ้าท่า และได้ไปที่วัดสมณานัม-บริหาร (วัดญวน) ทันที เมื่อเข้าไปในโบสถ์ ผมได้เอาหัวแม่มือให้*หมออินเทวดา (ยศ ร.ต.ต. ตำรวจน้ำ)* ดู *แล้วถามว่า* "ในนี้มีอะไรหรือเปล่า" หมออินเทวดาดูพักหนึ่งก็บอกว่า "มี! เห็นหน้าคนมีหนวดคางแพะ" และเห็นเด่นชัดประมาณ ๒ นาที

หลวงพ่อนั่งหัวเราะเมื่อหมออินเทวดาพูดดังนั้น แล้วชวนผมกับหมออินเทวดาไปที่กุฏิ หยิบรูปที่ผมปั้นมาให้หมออินเทวดาดู หมออินเทวดาเห็นรูปปั้นก็ร้องเสียงดังว่า "ใช่แล้วๆ"...แล้วก็มลงกราบรูปนั้นทันที ผมเห็นดังนั้นชักงง แล้วเริ่มเชื่อว่าที่ได้เห็นภาพและปั้นรูปจนสำเร็จนั้นเป็นความจริง ผมก้มลงกราบรูปปั้นของท่านที่ผมได้ปั้นไว้ด้วยคารวะอันสูง

อา! บัดนี้ผมได้พบกับความมหัศจรรย์และหลักไสยศาสตร์อันยิ่งใหญ่พร้อมกับหมออินเทวดาเข้าให้แล้ว หมออินเทวดาก็ได้ถวายตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อทันทีพร้อมกับกล่าวว่า

"ผมมาที่นี่ด้วยจิตใจเลื่อนลอยหรือด้วยอำนาจอะไรผมก็บอกไม่ถูก แต่ตามความจริงใจแล้ว ผมไม่ต้องการมา เมื่อผมได้มาแล้ว เห็นแล้ว ผมก็ภูมิใจ"

คืนวันนั้น ผมได้นำภาพที่ผมเขียนขึ้นไปถวายให้หลวงพ่อที่วัด ภาพนั้นเหมือนรูปที่ผมปั้นไว้ทุกประการ ผมขอรับรองว่าภาพท่านชีวกโกมารภัตนี้สูงเกินกว่าที่จะมีศิลปินผู้ใดจะมีมโนภาพเห็นได้ขนาดนี้ และยากที่จะทำได้เช่นนี้ ถ้าขาดอำนาจศักดิ์สิทธิ์มาดลจิตใจให้เกิดกำลังความคิดและฝีมือที่ปั้น

ส่วนกระดาษที่ผมนำมาตัดเขียนภาพนั้น เมื่อมาถึงวัด ผมสังเกตเห็นอักษรภาษาฝรั่งท้ายภาพนั้นเป็นคำว่า "SERVICE MEDICAL" ผมได้ไปเปิดปทานุกรมภาษาอังกฤษดู ก็ทราบคำแปลเป็นภาษาไทยว่า **"สถานบริการทางการแพทย์" ผมรับรองว่าไม่ได้ตั้งใจให้เหลือคำดังกล่าวนั้นเลย จะเป็นด้วยความบังเอิญหรือเหตุใด ผมไม่ทราบ**

ตั้งแต่นั้นมาผมก็เชื่อทันทีว่า วิญญาณนั้นมีจริง! และสิงสถิตอยู่ตามขั้นบุญและบาปที่บุคคลนั้น ๆ ได้กระทำไว้ ที่ผมเชื่อเพราะผมได้เห็นประจักษ์กับตาของตนเองทีเดียว อันเป็นข้อพิสูจน์ที่มีค่าเกินกว่าข้อพิสูจน์ใด ๆ ในโลกทั้งสิ้น!"

คำบอกเล่าทั้งหมดของ คุณโชติ สโมสร ผู้ปั้นรูป ท่านชีวกโกมารภัต เป็นที่ยืนยันในเรื่องวิญญาณมีจริงอย่างแจ่มชัด ไม่จำเป็นที่ผู้เขียนจะสรุปอีกแล้ว!

สวัสดี

เรื่องที่ ๒

"เรื่องของสมเด็จพระสังฆราช"

โดย ทองทิว สุวรรณทัต

ผู้เขียน เคยมาคิดดูถึงสัตว์โลกทั้งหลายว่า สัตว์ที่ก่อกรรมทำเข็ญแก่เพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตายนั้น เห็นจะไม่มีสัตว์โลกชนิดใดเกินกว่ามนุษย์เราไปได้ ทั้งนี้สังเกตได้จากสัตว์หลายประเภทกำลังจะสูญพันธุ์ลงทุกวัน นับแต่ช้างซึ่งเป็นสัตว์ใหญ่ที่สุด ลงมาจนถึงจิ้กจกตุ๊กแก อันกลายเป็นสินค้าที่ชาวบ้านจับขายแก่พวกพ่อค้าสัตว์ในขณะนี้เกือบทุกวัน

เวลาคนยิงเสือตายแล้วเอาหนังมาขาย ทุกคนจะตื่นเต้นสนใจเป็นอันมาก

แต่เวลาเสือกัดคนตาย ทุกคนจะโกรธเกรียวแค้นเคืองถึงกับยกขบวนแห่กันไปล่าเสือตัวนั้น!

เวลาทำเขาได้ไม่คิด แต่พอเขาทำตัวบ้าง โกรธแทบเป็นบ้า!
โธ่เอ๋ย มนุษย์!

เรื่องของบาปกรรมที่มนุษย์ก่อกรรมทำเข็ญแก่สัตว์ร่วมโลกทั้งหลายนั้น ถ้าจะพรรณนาถึงพฤติการณ์ให้ละเอียดแล้วคงพูดไม่จบ แต่ผู้เขียนใคร่ขอนำผลกรรมบางเรื่องที่สนองแก่ผู้ก่อกรรมมาเล่าสู่ให้

ฟังในวันนี้เป็นอุทาหรณ์ ใครได้ยินได้ฟังก็ขอนำไปเล่าต่อ ๆ กันเถิดจะได้กุศล คนจะได้ลดบาปสร้างบุญกันบ้าง

เมื่อ ประมาณปี ๒๕๒๐–๒๒ คุณหญิงสาวิตรี ศรีวิสารวาจา น้องสาวของผู้เขียนได้พาไปนมัสการ ฯ สมเด็จพระญาณสังวร (สมณศักดิ์ขณะนั้น) เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศน์วิหาร หลังจากได้แวะไปเยี่ยมหลานชายที่บวชเป็นพระภิกษุจำพรรษาที่วัดนั้น ยังความซาบซึ้งในความเมตตาที่พระคุณเจ้า ฯ มีต่อผู้เขียนเป็นอย่างยิ่ง

ในครั้งนั้น หลังจากที่ท่านทราบจากน้องของผู้เขียนว่า ผู้เขียนชอบเขียนหนังสือเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม เพื่อให้คนในปัจจุบันเกรงกลัวต่อบาปกรรมและเพื่อให้คนเรามีแต่ความเมตตาปรานี ช่วยอนุเคราะห์ซึ่งกันและกันแล้ว สมเด็จ ฯ ท่านก็พูดขึ้นมาว่า

"ถ้าอย่างนั้น อาตมาจะเล่าให้คุณฟังสักเรื่อง-สองเรื่อง"

สมเด็จ ฯ ท่านเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า เมื่อครั้งท่านยังเยาว์วัย ท่านเติบโตที่เมืองกาญจนบุรี ใกล้ ๆ บ้านของท่านล้วนแต่เป็นเพื่อนบ้านด้วยกันทั้งนั้น ใครมีสารทุกข์สุขดิบอย่างไรเป็นรู้กันหมด

ท่านยังจำได้ว่า มีชายคนหนึ่งอยู่บ้านใกล้เคียงกับท่านเป็นผู้ชอบกินนก เป็นอาจิณ เนื้อหมู เนื้อปลา เนื้อไก่ เนื้อควาย ไม่สนใยดี จะเรียกว่าขาดนกเป็นอาหารไม่ได้ ก็เห็นจะถูก !

ตื่นเช้าขึ้นมา ใคร ๆ เขาจะออกหากินอย่างไรช่างเขา ตัวเองแบกปืนเข้าป่าเป็นพอ ! พบนกที่ไหนเป็นยิงที่นั่น บางวันหิ้วนกกลับ

บ้านเป็นพวง บางวันได้เพียงตัว–สองตัว แล้วไม่ยอมขายผู้ใด เก็บไว้แกงบ้าง ทอดบ้าง อร่อยอยู่ผู้เดียว!

คนผู้นี้ปฏิบัติดังนี้เป็นนิจศีล จนคนรู้กันทั้งหมู่บ้าน ถ้าได้ยินเสียงปืนที่ไหน ไม่ต้องไปโผล่หน้ามองดูให้เสียเวลา มีแต่หมอคนนั้นมิใช่ใครอื่น หมอกำลังล่านกลงหม้อแกงตามวิสัย!

ถ้าจะนับชีวิตนกที่ตายเพราะน้ำมือของคนผู้นี้ ก็เห็นจะหลายร้อยชีวิต บางตัวเป็นนกแม่ลูกอ่อนที่เที่ยวบินหาอาหารไปป้อนลูกน้อยที่อยู่ในรังก็มี บางตัวเป็นพ่อลูกอ่อนที่ออกหากินช่วยแม่นกหาอาหารไปป้อนลูกน้อยของตนก็มี

บาปที่เขาก่อขึ้นสะสมเข้าทุกวันทุกเดือนและทุกปี

อยู่มาเช้าวันหนึ่ง พอตื่นมาล้างหน้าล้างตาเสร็จ หมอก็แบกปืนเข้าป่าเหมือนเคย นกที่กำลังออกหากินเห็นชายผู้นี้เดินเข้ามาในราวไพรก็ร้องบอกกันให้เจี๋ยวไปหมด ดู ๆ ไปเหมือนมันกู่ให้พวกมันรีบหนีเอาชีวิตรอดจากพญามัจจุราช

ชายผู้นั้นได้ยินเสียงนกร้องเกรียวกราวดังให้ลั่นป่าก็ดีใจ คิดว่าวันนี้ไม่ต้องเดินไปให้ไกลก็คงได้เหยื่อสมใจหมาย จึงรีบมุ่งหน้าไปตามเสียงนกเหล่านั้น

ครั้นเดินไปได้ชั่วครู่ก็เผอิญมีพุ่มไม้ใบบังมาขวางหน้าอยู่พุ่มหนึ่ง แต่พอมีช่องโหว่ที่จะลอดออกไปได้ ครือ ๆ ตัว ตะแกจึงปลดปืนที่ไหล่ออกมาพาดบนกิ่งไม้ก่อน แล้วค่อย ๆ ก้มลงมุดลอดช่องนั้นออกไป

เมื่อลอดไปได้แล้ว ก็หันกลับมาดึงปืนออกจากพุ่มไม้

พอดึงปืนเข้าหาตัว กิ่งไม้เล็ก ๆ ที่สอดอยู่ในไกปืนก็รั้งเข้าไปประดุจคนเหนี่ยว ลำกล้องปืนจับตรงหน้าอกของแกเหมือนเล็งเอาไว้ !

ชีวิตของชายผู้นั้นจะต้องไปชดใช้หนี้กรรมกับนกนับร้อย ๆ ตัวอย่างไร ไม่มีใครทราบจนบ้านนี้ !

สมเด็จ ฯ ท่านบอกผู้เขียนว่า ท่านยังจำได้จนทุกวันนี้ แม้ตอนนั้นท่านยังเด็กอยู่ก็พอจำความได้

นอกจากนั้น ท่านยังได้เมตตาเล่าถึงพระภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งกลัดกลุ้มเป็นกำลัง เพราะจะออกนอกวัดไปไหน มาไหน อย่างพระภิกษุรูปอื่น ๆ ไม่ได้

ความรู้สึกของพระภิกษุรูปนั้นจะเป็นฉันใดไม่มีใครรู้ คงจะห่วงหน้าพะวงหลังไปไหนไม่รอดหรืออย่างใดก็ไม่ทราบ สรุปแล้วก็คือท่านออกไปนอกวัดไม่สำเร็จต้องอยู่แต่ภายในบริเวณวัดเท่านั้น

จนอยู่มาวันหนึ่ง ท่านทนไม่ไหว ต้องไปถามพระเถระรูปหนึ่งว่าทำไมท่านถึงเป็นเช่นนี้ ?

พระเถระรูปนั้นวิสัชนาออกมาว่า

"ก็เหมือนนกแก้ว นกขุนทองที่เขาเลี้ยงแหละคุณ !"

กรรมที่ท่านเคยกักขังสัตว์มาก่อน ตามมาถึงนั่นเอง !

เรื่องสุดท้าย ที่สมเด็จ ฯ ท่านเล่าให้ผู้เขียนฟังในวันนั้น แสนจะสั้นแต่น่าจับใจนัก !

ท่านเล่าว่า มีพ่อลูกคู่หนึ่งเดินเล่นอยู่ตามลำพังในมือของพ่อมีปืนถือไปด้วย เพราะเป็นนายทหารที่ชอบล่าสัตว์ ทั้งมีฝีมือแม่นยำเอาการอยู่

ครั้นเดินกันมาเพลิน ๆ พ่อก็เหลือบไปเห็นนกตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไม้สูง พ่อรีบประทับปืนแล้วยิงทันที

พอสิ้นเสียงปืน นกที่น่าสงสารก็ตกลงจากกิ่งไม้สู่พื้นดิน

แต่มันยังไม่ตาย นอนหงายทำตาปริบ ๆ

ฝ่ายลูกเห็นดังนั้นก็วิ่งตรงไปยังนกที่กำลังนอนรอความตายและค่อย ๆ อุ้มมันขึ้นมากอดแนบกับอก แล้วเงยหน้าถามผู้เป็นพ่อว่า

"มันไปทำอะไรให้พ่อ"

คำพูดที่ไร้เดียงสาเพียงประโยคเดียว ทำให้ผู้เป็นพ่อเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนับแต่บัดนั้น !

จากวันนั้น ถึงวันนี้ ผู้เขียนมีโอกาสไปกราบนมัสการพระเดชพระคุณอีกครั้งเดียว นั่นคือ วันที่ **หลวงปู่ขาว อนาลโย** มรณภาพ แม้บางครั้งจะได้กล้ากรายเข้าไปก็หาได้มีโอกาสสมใจไม่ ด้วยมักจะติดแขกเหรื่อ ผู้คนที่คอยเข้าเฝ้านมัสการ ฯ อยู่เสมอ ถ้าจะพูดแล้วก็ออกจะหลายปีอยู่ แต่ความเมตตาที่ประทานแก่ผู้เขียนในวันนั้น มิอาจจะลืมเลือนได้

ฉะนั้นในวันนี้ จึงขอนำเรื่องราวที่พระเดชพระคุณทรงเมตตาเล่าให้ผู้เขียนฟังมาแพร่หลาย เพื่อเตือนให้คนที่ทำบาปไปแล้วก็ดี คิดจะทำบาปก็ดีละเสียซึ่งบาปทั้งปวง สัตว์โลกทั้งหลายจะได้อยู่เย็นเป็นสุขเสียที

โดยเฉพาะผู้ที่แอบสั่งอุรังอุตังมาเมื่อไม่นานมานี้ !

สวัสดี !

เรื่องที่ ๓
สัญญามรณะ

โดย...ทองทิว สุวรรณทัต

วันนี้จะขอนำเรื่อง "สัญญามรณะ" ที่ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ต.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี บันทึกไว้มาเผยแพร่เพื่อเป็นธรรมทานอีกต่อหนึ่ง ทั้งนี้ขอกราบนมัสการขออนุญาตจากหลวงพ่อ ณ โอกาสนี้ด้วยครับผม

ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ หรือ หลวงพ่อจรัญ ของชาวบ้านท่านเขียนอารัมภบทไว้ว่า

"สัญญา แห่งมรณะมันจะบอกล่วงหน้า ถ้าเราแก้ไม่ได้ เราก็ต้องตายตามนั้น บางคนแก้ได้เพราะเชื่อฟังเรื่องกรรมแห่งนิมิตมรณะนิมิตของความตาย ถ้าเราเชื่อก็แก้ได้ ถ้าเราไม่เชื่อก็แก้ไม่ได้ มันอยู่ที่คนจะเชื่อหรือไม่เท่านั้น คนไม่เชื่อเรื่องกรรมเช่นนี้ ต้องตายไปตามสัญญาเรียกว่า "สัญญาแห่งมรณะ" ต้องตายตามสัญญานั้น จะผัดวันประกันพรุ่งไม่ได้"

แล้วหลวงพ่อก็เล่าเรื่องให้ฟังว่า

ท่าน มีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่งชื่อ นายกรู ทรัพย์ทอง เป็นคนมีเงินพอสมควร เดิมมีอาชีพแจวเรือจ้างระหว่างสิงห์บุรี–ไชโย เก็บค่าโดยสารคนละ ๑ บาท พออายุย่าง ๒๒–๒๓ บวชเรียน แล้วได้แต่ง

งานกับลูกสาวคนจีนชื่อ ฮุ้น ทั้งสองคนสามี–ภรรยาช่วยกันหากินโดยเปิดร้านค้าขายที่หน้าวัดกลาง ตลาดบ้านแบ้ง

พอภรรยาเริ่มตั้งครรภ์ นายกรู่เวลานั้นอายุได้ ๒๔ ปีก็ลงเรือสินค้าไปกรุงเทพฯ เที่ยวซื้อมะพร้าว เครื่องแกง พริกกะปิ หอม กระเทียม ขากลับเรือแล่นมาถึงอ่างทองตอนตี ๑ เกิดชนโหดหินล่มทันที !

ขณะนั้นนายกรู่นอนข้างห้องเครื่องเอาผ้าใบปิด เพราะเป็นฤดูหนาว ครั้นเรือล่มก็ออกไม่ได้ ดิ้นรนอยู่ข้างห้องเครื่อง คนตายไปหลายศพด้วยติดผ้าใบเช่นเดียวกับนายกรู่

ตัวนายกรู่เองก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เหลืออีกวินาทีเดียวจะขาดใจอยู่แล้ว ก็เลยบอกว่า "*ข้าพเจ้าขอบวชในพระพุทธศาสนา ขอให้ข้าพเจ้ารอดจากความตายในครั้งนี้ ถ้าข้าพเจ้ารอดจะขอบวช*"

ก็เลยผลุงขึ้นมาได้ !

ในปีต่อมานายกรู่ก็ได้ลูกสาว จึงขยันทำมาหากินเรื่อยมาไม่ได้บวชกับเขาสักที จนมีฐานะพอสมควร นายกรู่ก็รับพ่อ–แม่ของตัวเองมาอยู่ด้วย ต่อมาพ่อก็ขอลาไปบวชเป็นสมภารวัดคลองสายบัว จังหวัดลพบุรี ปัจจุบันถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็เหลือแต่แม่ กระทั่งลูกสาวมีอายุได้ ๒๔ ปี จะแต่งงานกับอาจารย์โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย ในวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗...

หลวงพ่อจรัญ เล่าให้ฟังต่อไปว่า

"..นายกรู่ ทรัพย์ทอง นี้มาเป็นลูกศิษย์อาตมา ขับรถไป-กำแพงเพชร ไปเหนือมาใต้ ไปงานต่าง ๆ ที่วัดอัมพวันยังไม่มีรถ ต้องจ้างรถนายกรู่ซึ่งมีอยู่ถึงสามคัน เป็นรถตู้ ๑ คัน ปิกอัพ ๑ คัน และรถอ๊อสตินเก่า ๆ อีก ๑ คัน

อุดม ลูกสาวคนโตของนายกรู่สำเร็จพยาบาล ทำงานที่โรงพยาบาลหญิง กรุงเทพ ฯ จะแต่งงานปีนั้นอายุ ๒๔ นายกรู่อายุ ๔๘ นายกรู่เกิดฝันสามคืนติด ๆ กัน อาตมาบันทึกมีหลักฐาน มีพยานบุคคลด้วย

คืนแรกฝันว่ามีเทวทูตจะเอาตัวไป ในฝันก็ถามเขาว่า

"*จะเอาไปทำไมเล่า ?*"

"*ไม่ได้ หมดเวลาแล้ว ต้องเอาไป*"

นายกรู่ตกใจตื่น วันนั้นอาตมาจะไปกำแพงเพชร เลยไม่ได้ไป นายกรู่ไม่ยอมขับรถ ร้องไห้มาหาอาตมาบอกว่า

"*หลวงพ่อ ผมไปไม่ได้หรอกครับ ผมเสียใจมาก*"

ถามว่าเสียใจเรื่องอะไร เขาก็เล่าให้ฟังว่า

"*เมื่อคืนฝันร้าย มีนายนิรบาล แต่งตัวสีแดง โพกศีรษะ มาด้วยกัน ๔ คน ดึงแขนดึงขาผมใหญ่ ผมบอกยังไปไม่ได้ ลูกยังเล็กอยู่ก็เลยตกใจตื่น*"

วันนั้นอาตมาเสียงาน เพราะนายกรู่ไม่ยอมขับรถ

คืนที่สอง ฝันซ้ำอีก บอกว่าต้องเอาตัวไปให้ได้ ถือบัญชีมากางแล้ว ต้องเอาไปนะ เขาสั่งให้เอาตัวไปให้ได้ในวันนั้น นายกรู่ก็ขอร้อง แต่ขอร้องอย่างไรก็ไม่ได้ เขาบอกมีชื่อในบัญชี นายกรู่ก็ไม่ยอม เมื่อไม่ยอมก็ตกใจตื่น อาตมาจะต้องไปงานที่ลพบุรี เลยไม่ได้ไปเสียงานอีก

คืนที่สามฝันอีก! ฝันว่า ๔ คนมาแล้ว ถือบัญชีมาด้วย บอกว่า "*กรู่รู้ไหมที่เขาให้เอาตัวเจ้าไปเพราะเหตุใด?*"

"*ผมไม่ทราบครับ*"

นายกรู่เป็นคนปากหวาน พูดจาเพราะ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำบาป ทำบุญตลอดมา เมื่อตัวไม่ทราบก็ถามเขาว่า

"*จะเอาตัวผมไปทำไมครับ ?*"

คนแต่งกายสีแดงคนหนึ่งบอกว่า

"*กรู่จำได้ไหม เมื่อเจ้าอายุ ๒๔ ปี ตอนที่เรือล่ม ลูกสาวคนหัวปีของเจ้ายังอยู่ในท้อง จนลูกอายุ ๒๔ ปีจะแต่งงานแล้ว เจ้าพูดว่าจะบวช ทำไมไม่บวช นี่เสียสัจจะ เจ้านายเขาให้เอาตัวไปในวันนี้ให้จงได้ !*

นายกรู่ร้องไห้ใหญ่ ในฝันมีความเสียใจมาก บอกเขาว่า

"*อย่าเอาผมไปเลย ลูกก็ยังเล็กยังเรียนหนังสืออยู่ คนโตเพิ่งจะสำเร็จเพียงคนเดียวเท่านั้น ขอเมตตากระผมเถิด*"

พวกนั้นก็บอกไม่ได้ต้องเอาตัวไป !

แต่มีอีกคนหนึ่ง นัยน์ตาโปน นุ่งผ้าแดง ใส่เสื้อแดง โพกผ้าแดงมีผ้าห้อยคอสีขาว เกิดความสงสารนายกรู่ บอกว่า

"*กรู่เอ๋ย! เอาล่ะ ข้าสงสารเจ้า ลูกยังเล็กนัก เอาอย่างนี้ได้ไหม ภายในสองปีบวชเสีย เจ้าบวชภายในสองปีนี้ได้ไหม? บวชเสียจะได้ไม่เอาไป*"

"บวชไม่ได้ครับ! หลวงพ่อของผมก็บวชไปองค์หนึ่งแล้ว เป็นสมภาร มีลูกชายคนเดียวคือผมเท่านั้น ถ้าผมไปบวชอีกเขาจะหาว่าไปอาศัยข้าววัดกิน ทั้งกำลังทำมาค้าขายด้วย" นายกรู่บอก

นายนิรบาลผู้นั้นก็พูดว่า

"*ตามใจนะ ไม่ได้ว่าอะไร แต่ต้องบวชเรียนภายในสองปี ถ้าไม่บวช ตายนะ ถูกรถชนคอหักตาย! จะเอาอย่างไรกันแน่?*"

แล้วนายกรู่–ตกใจตื่นร้องไห้มาหาอาตมา เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาก็บันทึกไว้ และบอกนายกรู่ว่า

"*กรู่บวชเถอะ!*

เวลาผ่านไปหนึ่งปีก็ไม่บวช ขับรถให้อาตมาตลอดรายการ จนเหลืออีกไม่กี่วันจะแต่งงานลูกสาว นายกรู่ก็ฝันอีก มีนายนิรบาลมาบอกว่า

"เจ้ามีลูกจะแต่งงานแล้ว ลูกอายุ ๒๔ ปี เจ้าก็คงอายุ ๔๘ เจ้าจะต้องตายอย่างอเนจอนาถ เพราะเสียสัจจะที่บนบานศาลกล่าว"

ขอเจริญพรญาติโยมไว้ในที่นี้ว่า ไม่ใช่เจ้าพ่อหักคอ แต่เวรกรรมตามสนองที่เสียสัจจะอย่างแรง เพราะเอ่ยวาจาออกมาว่าจะบวชแล้วไม่ทำตาม เหลืออีก ๗ วัน จะครบสองปี เขาก็นิมนต์อาตมาไปฉันที่วัดกลางชนรินทร์ทุกวัน ขอทำบุญ พอวันที่ ๕ ครบสองปี เขาก็บอกกับอาตมาว่า

"*หลวงน้า ผมไม่ได้ขับรถให้หลวงน้านะ ผมจะไปอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ มีคนเขาจ้างรถไปแต่งงาน*"

อาตมาก็ลืมไปว่าครบ ๒ ปี อาตมาไปที่บ้านเก่าตำบลบ้านหม้อ อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรีนี่เอง แล้วกลับมาตอนบ่าย

นายกรู่ ทรัพย์ทอง ก่อนไปก็ลาแม่ไหว้คนโน้นลาคนนี้ แล้วก็ขับรถไปจังหวัดนครสวรรค์ พอบ่ายสองโมงมีคนมาบอกอาตมาว่า

"ลูกน้องของฉันไปนครสวรรค์ เห็นรถนายกรู่คว่ำที่มโนรมย์ คอหักตาย! ลูกน้องฉันยังลงไปช่วย ส่วนคนอื่นไม่เป็นอะไรเลย!

ก็ได้ความว่านายกรู่ขับรถไปดี ๆ มีผู้หญิงซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซค์ขับตัดหน้าจะให้รถคว่ำ จะได้เก็บข้าวเก็บของ นายกรู่เห็นดังนั้นก็ชะลอรถแล้วบีบแตร รถมอเตอร์ไซค์ก็ตัดหน้า นายกรู่เบรกเต็มที่ โผล่ศีรษะออกมาบอกคนข้างหลังให้ระวังรถพลิกคว่ำทับคอหักตายคาที่! คอหมุนได้เลย!

ครบสองปีพอดี ! ตรงกันวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๘ ตรงกับความฝันที่ต้องตายอย่างนี้ ด้วยเสียสัจจะ !

ท่านเจ้าคุณภาวนาวิสุทธิคุณ กล่าวในตอนท้ายว่า เรื่องนี้เป็นตัวอย่างของสัญญามรณะ ทุกคนจะต้องมีสัญญา ทุกคนจะต้องมีนิมิตรู้ว่าตัวจะต้องตายอย่างไร แต่เราไม่ได้สนใจเท่านั้น

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย อ่านเรื่องนี้แล้วควรพึงสังวรณ์ไว้เถิด อย่าเที่ยวได้พล่ังปากไปบนอะไรกับใครไว้ หรือถ้าเกิดไปบนบานศาลกล่าวกับท่านผู้ใด ก็ขออย่าลืมเสีย ประเดี๋ยวจะเกิดโทษภัยดังเรื่องที่เล่ามา ในที่สุดนี้ผู้เขียนขอกราบนมัสการพระคุณเจ้า ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ด้วยความเคารพอย่างสูง ที่เมตตาให้ผู้เขียนนำเรื่องที่ท่านมีประสบการณ์ต่าง ๆ มาลงหลายเรื่องแล้ว ขอให้เป็นอานิสงส์อันเกิดจากธรรมทานของพระคุณเจ้าเทอญ ฯ.

เรื่องที่ ๔
"ผีมาเกิด"

โดย ทองทิว สุวรรณทัต

ในชีวิต ที่ผ่านมาเป็นเวลา ๖๔ ปีเศษ ของผู้เขียนออกจะพบกับเหตุการณ์ที่อัศจรรย์ โดยไม่เคยคาดฝันมาก่อนอยู่หลายครั้ง ซึ่งทำให้ต้องมาคิดในภายหลังว่า เหตุไฉนจึงมีเหตุการณ์เกิดขึ้นเช่นนั้นได้ ?

แต่กับคนทั่ว ๆ ไปที่เป็นเพื่อนมนุษย์ร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย เช่นเดียวกับผู้เขียน ทำไมท่านเหล่านั้นจึงไม่ค่อยประสบพบเช่นผู้เขียน?

ก่อนที่จะหยิบยกเรื่องอัศจรรย์ที่เคยเห็นมากับนัยน์ตาตนเองมาเล่าสู่กันฟังเหมือนอาทิตย์ก่อน ๆ ก็ใคร่นำเรื่องที่เกี่ยวกับวิญญาณเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นพระนิพนธ์ ของ *อดีตเจ้าประคุณสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (สมเด็จป๋า)* สมเด็จพระสังฆราช วัดพระเชตุพน ฯ อันมีชื่อว่า "หนี้กรรมหนี้เวร" มาถ่ายทอดกันให้ฟัง ณ โอกาสนี้, เพราะพระนิพนธ์เรื่องนี้ได้รับความสนใจจากพุทธศาสนิกชนเป็นอันมาก ด้วยเป็นเรื่องที่อัศจรรย์อย่างที่ไม่เคยมีใครคิดว่าจะมีเรื่องเช่นนั้นได้

สมเด็จป๋า เล่าว่า วันหนึ่งมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมานมัสการ แล้วแจ้งว่า มี **พระหลวงจีน** อยากจะมาขอพบสมเด็จป๋า ใครจะทราบว่าสมเด็จ ฯ ว่างวันไหนบ้าง ?

เด็กผู้หญิงคนนี้ ความจริงเรียนจบมัธยมปีที่สามแล้ว เป็นเด็กที่มีอัธยาศัยดีฉลาด มีความคิดก้าวหน้า มีความเคารพสมเด็จป้ามากและสนิทสนมกับท่าน สมเด็จป้าจึงบอกไปว่า ถ้าหลวงจีนจะมาพบก็ขอให้มาในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๐๘ เวลา ๑๔.๐๐ น. จะได้มีเวลาสนทนากันสักหนึ่งชั่วโมง

เมื่อเด็กผู้หญิงกลับไปแล้ว สมเด็จป้าคิดว่าพระหลวงจีนคงพูดกับเด็กทำนองที่เล่นที่จริง เด็กคงคุยว่าคุ้นเคยกับสมเด็จป้า ท่านจึงสั่งให้มาถามถึงเวลาที่ขอพบ และคงเข้าใจว่า เด็กคงไม่กล้ามาบอกให้ทราบ แต่เด็กกลับไปบอกตามที่กำหนดวันเวลาให้ไว้

ครั้นถึง วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๐๘ เวลาเที่ยงฝนตกใหญ่ สมเด็จป้า คิดว่าคงไม่มีใครมาเป็นแน่ พระหลวงจีนที่ส่งทูตมาแจ้งว่าจะมาพบคงติดขัด เพราะฝนตก แต่พอได้เวลา ๑๔.๐๐ น. เศษ พระหลวงจีนก็มาถึง !

ได้ความว่ามาติดฝนอยู่กลางทางชั่วโมงกว่า พอฝนซายังไม่ทันขาดเม็ด พระหลวงจีนก็มาถึงกับเด็กผู้หญิงคนนั้น พร้อมด้วยบิดาของเด็ก

สมเด็จป้าบอกว่า เป็นเวลานานมากทีเดียวที่ไม่ได้พบพระหลวงจีนรูปนี้ พระองค์ท่านเคยถาม พระยาศรี (พระยาศรีวิสารวาจา) ถึงพระหลวงจีน เพราะท่านเป็นญาติกัน และสมเด็จเข้าใจว่าที่พระองค์ถามกับพระยาศรีวิสารวาจาไปนั้น พระหลวงจีนคงจะทราบ ท่านจึง

หาโอกาสมาเยี่ยม เป็นการแสดงอัธยาศัยอันดีงาม แม้ท่านอายุร่วม ๙๐ ปีก็ยังอุตส่าห์มานมัสการ

พระหลวงจีนรูปนี้ทรงปัญญามาก มีความรู้กว้างขวางทั้งทางโลกและทางธรรม ท่านเป็นนักเรียนยุโรป รู้ภาษาอังกฤษดีมาก ภาษาจีนก็เก่ง สมเด็จพระสังฆราชทรงชมเชยว่า รู้ลึกซึ้งเชี่ยวชาญทางศาสนามหายานอย่างน่านับถือ

สมเด็จป๋าเล่าในตอนนี้ว่า

"*การสนทนาปราศรัยเป็นไปอย่างถูกอารมณ์คือพูดกันรู้ความ ท่านเขียนหนังสือหลายเรื่อง ล้วนแต่เป็นสาระควรแก่การศึกษา เพื่อพูดถึง* จิต *กับ* วิญญาณ *ท่านว่าเป็นอันเดียวกัน ที่จริงท่านพูดตามบาลี เพราะบาลีกล่าวไว้ว่า* จิต *นั้นคือ* วิญญาณ, วิญญาณ *นั้นคือ* จิต

นอกจากนั้นยังได้สนทนาเรื่อง กรรมเวร หรือ เวรกรรม มีเรื่องเล่าที่น่าขบขันและน่าคิดเรื่องหนึ่ง บางคนเกิดมาเพื่อใช้หนี้ บางคนเกิดมาเพื่อทวงหนี้....."

สรุปแล้ว พระหลวงจีนรูปนั้นได้เล่าเรื่องคนมีกรรมเกิดมาทวงหนี้ให้สมเด็จป๋าฟังดังนี้

เศรษฐีคนหนึ่งมีทรัพย์ประมาณ ๓๐ หมื่น (เงินในสมัยนั้น) เขาครอบครองสมบัติด้วยความอาภัพ คือไม่มีบุตรธิดาเป็นเครื่องปลอบใจ จึงบนบานศาลกล่าวต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เสมอ ๆ เพื่อให้ได้มาด้วยลูกหญิงชาย แล้วนั่งนอนคอยความหวังจนมีอายุย่างเข้า ๕๐ ปี

ถึงคราวที่จะเสวยกรรมและหมดเวร วันหนึ่งพอเดินออกจากประตูบ้านก็ประจันหน้ากับชายคนหนึ่ง จึงปราศรัยไต่ถามกันขึ้น ชายแปลกหน้าผู้นั้นบอกว่า จะมาหาเจ้าของบ้านนี้ เพื่อทวงหนี้ที่ติดค้างมานาน

เศรษฐีเจ้าของบ้านแปลกใจมาก เพราะเขาไม่เคยกู้หนี้ยืมสินใครเลยและทำไมชายคนนี้แจ้งว่ามาทวงหนี้

ขณะที่กำลังตกใจอยู่นั้น ชายแปลกหน้าก็รีบเดินเข้าบ้านขึ้นบันไดเข้าห้องโน้น ลงห้องนี้ แล้วหายไปหลังบ้าน

เจ้าของบ้านมองดูจนเห็นชายแปลกหน้าหายไปทางหลังบ้านจึงเดินกลับเข้าบ้านด้วยความตกใจ ได้เรียกคนใช้มาค้นหาชายผู้นั้นจนทั่วบ้านก็ไม่พบ และไม่มีใครเห็น เศรษฐีเจ้าของบ้านก็มีความหวาดระแวงนับแต่นั้น

ต่อมา ภรรยาเศรษฐีก็ตั้งครรภ์ สามีภรรยาดีใจคิดว่าจะได้ลูกสืบสกุล แต่เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา เศรษฐีก็หวั่นใจอย่างบอกไม่ถูก และเมื่อภรรยาตั้งครรภ์ร่างกายก็อ่อนแอ สามวันดีสี่วันไข้ ต้องเฝ้าพยาบาลรักษา เสียค่าหมอค่ายามากโขอยู่ แต่เศรษฐีมีทรัพย์มากจึงไม่สู้วิตกนัก

ครั้นลูกเกิดมาเติบโตแข็งแรง ประกอบอนามัยดี จึงมีนิสัยชอบเที่ยว ชอบคบเพื่อน ชอบออกนอกบ้าน แต่ด้วยความรักของผู้เป็นบิดามารดา ถึงจะมีการใช้จ่ายเกินขอบเขตพ่อแม่ก็ไม่ว่า เพราะ

ฐานะของตนพอจะมีให้ลูกใช้, จนวันหนึ่งเด็กเกิดขัดใจกับเพื่อนนักเรียน เด็กถูกตามใจจนเคยตัวเลยเอามีดแทงพุงเพื่อนกันถึงอาการสาหัส พ่อแม่จึงกลบเรื่องร้ายให้กลายเป็นดีด้วยเงินจำนวนมาก

เด็กคนนี้ได้ก่อกรรมทำเข็ญให้พ่อแม่ต้องตามใช้หนี้เงินระงับเหตุการณ์อยู่เสมอ ๆ ทำให้เกิดชอกช้ำระกำใจอย่างหนัก เมื่อเด็กอายุมากขึ้นการใช้จ่ายก็มากเป็นเงาตามตัว

กาลเวลาผ่านไปเป็นลำดับ จนท่านผู้เป็นบิดามีอายุ ๗๐ ปีเศษ เศรษฐีผู้เป็นบิดาได้คิดถึงฐานะของตนว่า ลูกชายอายุ ๒๐ ปีเศษแล้ว ตัวเราก็อายุ ๗๐ ปีเศษ นับว่าชรามาก ชายแปลกหน้าที่บอกว่าจะมาทวงหนี้เรา คงจะเป็นพวกสัมภเวสี หรือ ปีศาจมาเกิดเป็นลูกเรานั่นเอง ตั้งแต่ได้ลูกคนนี้ไม่มีอะไรเจริญขึ้นเลย และคิดต่อไปว่า เมื่อชาติก่อนเราคงฉ้อโกงเขามามาก ชาตินี้เขาจึงติดตามมาทำลายทรัพย์ของเรา เวรกรรมอันนี้ไม่รู้ว่าจะตามส่งผลสุดสิ้นลงเมื่อใดหนอ ?

แต่แล้วเศรษฐีก็คิดได้ด้วยปัญญาว่าสมบัติของเราทั้งหมดนี้ เจ้าลูกชายจะต้องผลาญต่อไปอีก ถ้าไม่ตัดต้นเหตุเวรกรรมในชาติก่อนคงไม่หมดกรรมต่อกันแน่ เมื่อคิดได้ดังนั้นก็ได้รวมรวบสมบัติทั้งหมดลงในบัญชีมีตัวเงินสดพร้อมด้วยสิ่งของเป็นจำนวนราว ๒,๐๐๐ เหรียญ

ครั้นทำบัญชีเสร็จก็เรียกลูกมาชี้แจงว่า บัดนี้เรายากจนลง แม่เจ้าก็แก่ลงทุกวัน พ่อก็หมดกำลังทำมาค้าขาย ตัวลูกก็ไม่ประกอบการ

งานใช้แต่เงินหาความสำราญ สมบัติในบ้านเจ้าก็ลักไปจำนองจนหมดสิ้น สมบัติที่เหลืออีกประมาณ ๒,๐๐๐ เหรียญนี้ ลูกอย่าเอาเลย ขอยกให้เป็นสิทธิ์แก่พ่อและแม่เถิด พ่อ–แม่จะได้เอาไว้กินเมื่อแก่เฒ่ากว่านี้

ลูกชายได้ฟังก็ไม่โต้แย้งคิดว่า เมื่อยังตกเป็นของพ่อแม่ ตนก็ยังมีโอกาสขอใช้ได้จึงลงลายมือเขียนชื่อในใบสัญญาตามความประสงค์ของบิดามารดา

แต่เป็นเรื่องน่าประหลาดนัก ในคืนนั้นลูกเศรษฐีไม่ออกจากบ้านไปไหนเลย แม้เพื่อนฝูงจะมาชวนก็ตาม หน้าตาที่เคยผ่องใสกลับเศร้าหมอง ไม่ยอมรับประทานอาหาร เข้านอนแต่หัวค่ำ รุ่งเช้าจนตะวันสายก็ยังไม่ตื่นนอน พ่อแม่เห็นผิดสังเกตจึงเข้าไปปลุกในห้อง ปรากฏว่าตัวแข็งเป็นท่อนไม้ไปแล้ว....จะสิ้นใจเมื่อใดก็ไม่มีใครทราบ !

เศรษฐีจัดการศพลูกเรียบร้อยแล้วก็เล่าให้ภรรยาฟังว่า เมื่อก่อนเคยเป็นหนี้ลูกคนนี้มา, ชายแปลกหน้าที่มาทวงหนี้เมื่อ ๒๑ ปีก่อนคือลูกเรานี่เอง บัดนี้จงนับว่าหมดเวรหมดกรรมกันแล้ว ควรจะอโหสิกรรมเสีย...ว่าแล้วสองสามีภรรยาก็กอดกันร้องไห้....เรื่องก็จบเพียงแค่นี้

แต่ผู้เขียนมีเรื่องแถมเพียงเล็กน้อย กล่าวคือ หลวงจีนที่เล่าเรื่องถวายสมเด็จป๋าจนทรงนำมานิพนธ์นั้น มีศักดิ์เป็นลุงแท้ๆ ของผู้เขียนด้วยท่านเป็นพี่ชายของมารดา, ท่านเคยไปศึกษายังต่างประเทศมาหลายปี กลับมารับราชการได้รับบรรดาศักดิ์เป็น "คุณหลวง" แล้วลาออกมาด้วยเลื่อมใสในพระศาสนา จึงไปบวชเป็นหลวงจีนจนมรณภาพ.

เรื่องที่ ๕

"หลวงปู่โต๊ะกับเจ้าแม่กวนอิม"

โดย ทองทิว สุวรรณทัต

วันนี้จะขอเล่าเรื่อง **หลวงปู่โต๊ะ** หรือ **ท่านเจ้าคุณราชสังวราภิมณฑ์** แห่งวัดประดู่ฉิมพลีให้ได้พึ่งกันสักหน่อย เพราะผู้เขียนยังอดระลึกนึกถึงพระเดชพระคุณของท่านมิได้

วัดประดู่ฉิมพลี สมัย ๒๐ กว่าปีมานี้ ยังเป็นวัดที่ค่อนข้างจะเงียบสงัด มีกุฏิหรือตึกเหลืองที่หลวงปู่จำพรรษาตั้งอยู่โดดเดี่ยวห่างจากอุโบสถเล็ก ๆ และกลุ่มกุฏิพระเณรทั่วไป นอกนั้นเป็นบริเวณที่ดินว่างเปล่า

ในปีประมาณ ๒๕๑๒ ผู้เขียนมีความจำเป็นเกี่ยวกับการงานใคร่อยากจะนมัสการหลวงปู่เพื่อกราบเรียนปรึกษาท่าน จึงได้ไปสอบถามพระภิกษุถึงที่อยู่ของท่าน ซึ่งได้รับคำบอกเล่าว่าหลวงปู่อยู่ที่ตึกเหลืองชั้นบน

เมื่อผู้เขียนเดินขึ้นบันไดไปแล้วยืนลังเลอยู่ครู่หนึ่งเพราะกุฏิปิดเงียบ ผู้เขียนไม่ทราบว่าจะติดต่อกับท่านผู้ใดจึงหันกลับโดยตั้งใจจะหาโอกาสมานมัสการท่านใหม่

แต่แล้วอยู่ ๆ ประตูหน้ากุฏิก็เปิดออก แล้วมีเสียงถามว่า

"มีธุระอะไรหรือคุณ ?"

ผู้เขียนเหลียวกลับไปดูเห็นพระเถระรูปหนึ่งอายุประมาณเจ็ดสิบเศษ รูปร่างสูงโปร่งค่อนข้างจะผ่ายผอมยืนอยู่หน้าประตู ผู้เขียนจึงทรุดตัวลงกราบพร้อมกับเรียนท่านว่า อยากมานมัสการหลวงปู่

ท่านเชิญผู้เขียนเข้าไปนั่งในห้อง แล้วสอบถามว่าผู้เขียนเป็นใคร? มาจากไหน ? ท่านพูดเสียงนุ่มนวล ท่าทางที่ท่านนั่งสนทนากับผู้เขียนอยู่ในอาการสำรวมตลอดเวลา ผู้เขียนจึงเล่าเนื้อความที่ตัวจะต้องไปอยู่บ้าเพชรบุรี และกราบเรียนท่านตามตรงว่าผู้เขียนเกรงจะเป็นอันตรายด้วยเหตุที่ ผกค. ทางเพชรบุรี–กุยบุรี จนถึงราชบุรียังพลุกพล่านมาก จึงอยากจะขอบารมีหลวงปู่ช่วยคุ้มครอง

หลวงปู่ฟังแล้วนิ่งไปสักครู่ก็บอกว่า

"ระยะนี้ชะตาของคุณไม่สู้ดี ไอ้จะถึงตายนั้นไม่ตายดอก แต่ลำบากพอดู"

ผู้เขียนเรียนถามท่านว่าจะเคราะห์ร้ายมากไหม ? ท่านมองหน้าแล้วบอกว่า เอาไว้คราวหน้าจะบอก ผู้เขียนกราบลาท่าน แต่ขณะที่เดินออกมาหน้ากุฏิหลวงปู่นึกอย่างไรไม่ทราบ ได้ร้องบอกมาว่า

"ระวังเรื่องขับรถขับราบ้างนะคุณ ถ้าไม่จำเป็นอย่าไปไหนในเวลากลางคืน !"

อีกสองวันต่อมาผู้เขียนก็ไปขับรถคว่ำที่กุยบุรี ! เดชะบุญที่ได้บารมีหลวงปู่คุ้มครอง จึงไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด ทั้งๆ ที่รถยนต์ของผู้เขียนตกถนนพลิกคว่ำเอาล้อทั้งสี่หงายขึ้นไปบนท้องฟ้า !

ครั้นกลับมากรุงเทพ ฯ ผู้เขียนได้แวะไปนมัสการหลวงปู่อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนก้มลงกราบที่เท้าของท่าน แล้วเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง หลวงปู่ฟังจบก็ถามว่า ผู้เขียนจะไปเพชรบุรีอีกเมื่อไหร่ ? ผู้เขียนกราบเรียนว่ามาทำธุระสอง–สามวันจึงจะกลับ

หลวงปู่จ้องหน้าผู้เขียน พลางพูดซ้ำ ๆ ว่า

"ระวังน้ำป่าจะท่วมเมือง !"

ผู้เขียนฟังแล้วอดสงสัยมิได้ว่าหลวงปู่เอาอะไรมาพูด น้ำป่าที่ไหนจะท่วมเมือง ? แต่ผู้เขียนไม่กล้าโต้แย้ง ไม่กล้าซักถาม อยู่สนทนากับท่านอีกครู่ใหญ่ ๆ ก็กราบลา และพอจะพ้นประตูกุฏิ หลวงปู่ก็ร้องบอกอีกว่า

"อย่าประมาทนะคุณ ระวังน้ำป่าให้ดี !"

อีกสามวันต่อมาผู้เขียนกลับไปนอนที่กระท่อมเชิงเขานาคในป่าหนองเสือ ฝนตกติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน แล้วอยู่มาคืนหนึ่งน้ำป่าก็ทะลักลงมาจากภูเขา เสียงเหมือนฟ้าร้อง และกวาดเอาทุกสิ่งทุกอย่างพินาศหมด ! ตัวผู้เขียนเองเกือบจะเอาชีวิตไม่รอดขณะไต่ลวดสลิงผ่ากระแสน้ำที่พัดจนถนนเขื่อนเพชร ฯ–แก่งกระจาน ขาดเป็นท่อน ๆ ดีแต่ได้ **ผู้ใหญ่จำเนียร** *คว้าแขนไว้ทัน มิฉะนั้นคงหลุดลอยไปตายอยู่กลางทุ่งเป็นแน่แท้ เพราะกระแสน้ำรุนแรงเกินกว่ากำลังของผู้เขียนจะยึดลวดสลิงเอาไว้ได้ !*

เรื่อง ความอัศจรรย์ของหลวงปู่ยังมีอีกมากนัก แต่เห็นจะไม่มีเรื่องใดเกินเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ ซึ่งผู้เขียนนำมาจาก **คุณประเสริฐ มณีประสิทธิ์** ลูกศิษย์ผู้ใกล้ชิดกับหลวงปู่ที่เขียนไว้ในหนังสืออนุสรณ์

คุณประเสริฐ เล่าว่า หลวงปู่ฉันเจทุก ๆ ปีในเทศกาลที่คนจีนถือศีลกินเจ และพอตกเวลาเย็น ๆ หลวงปู่จะให้คุณประเสริฐไปหยิบห่อจีวรชุดหนึ่งออกมา เมื่อแก้ห่อออกจะมีเสื้อกางเกงคล้ายพระจีนเป็นสีกรัก หลวงปู่จะนำมาสวมเฉพาะเสื้อคลุมยาว ซึ่งเป็นชุดพระเถระชั้นผู้ใหญ่ของจีนทับสบง อังสะ จีวร และท่านจะจำวัดในชุดนั้น

ครั้นคุณประเสริฐสงสัยว่าเหตุใด ท่านจึงต้องกระทำเช่นนั้น หลวงปู่ก็เปิดเผยให้ฟังว่า

ครั้งหนึ่ง ในระหว่างที่หลวงปู่นั่งเจริญกรรมฐานอยู่ในโบสถ์องค์เดียวตามปกติ หลวงปู่ก็เห็นเซียนแปดองค์เข้ามาหาท่านและพูดจาชักชวนว่า

เจ้าแม่กวนอิมให้มาขอให้หลวงปู่เป็นสาวกและนับถือพุทธศาสนาสายของเจ้าแม่กวนอิม โดยไม่ฉันเนื้อวัว เนื้อควายและให้ฉันเจในเทศกาลถือศีลกินเจของจีน

หลวงปู่ไม่ยอมได้โต้เถียงว่าทางเจ้าแม่กวนอิมเป็นคนจีน ส่วนหลวงปู่เป็นคนไทยและรับนับถือพระพุทธเจ้าอยู่แล้วไม่ขอตกลงด้วย หลวงปู่ยังเล่าให้ฟังว่า ตามเครื่องลายครามของจีนที่เขียนเป็นรูปเซียนแปดองค์นั้นมีตัวจริงอยู่ ได้มาเฝ้าอ้อนวอนท่านทุกวัน

จนกระทั่ง วันหนึ่งเซียนทั้งแปดองค์ก็มาหาเช่นเคย คราวนี้มาบอกหลวงปู่ว่า เจ้าแม่กวนอิมเสด็จมาด้วย และรอคำตอบอยู่นอกโบสถ์ หลวงปู่ยืนยันว่าไม่ตกลง แล้วหลับตาไม่สนใจ เซียนองค์หนึ่งได้ออกไปอัญเชิญเจ้าแม่กวนอิมเข้ามาในโบสถ์ และบอกให้หลวงปู่ลืมตาขึ้น

เมื่อหลวงปู่ลืมตาก็เห็นเจ้าแม่กวนอิมยืนอยู่ตรงหน้า หลวงปู่เล่าว่ามีพระลักษณะสวยงามมากทั้งมีรัศมีสว่าง เจ้าแม่กวนอิมขอให้หลวงปู่เข้าเป็นสาวกทางพุทธศาสนาสายจีนของท่านอีก หลวงปู่ก็ปฏิเสธ เจ้าแม่กวนอิมก็สั่งให้เซียนองค์หนึ่งนำเสื้อ–กางเกงชุดอย่างพระเถระชั้นผู้ใหญ่ของจีนมาให้หลวงปู่ใส่

ตลอดเวลาที่เซียนยื่นเครื่องแต่งตัวให้นั้น เจ้าแม่กวนอิมได้พูดจาหว่านล้อมอยู่ไม่ขาดปาก ทำให้หลวงปู่รับเสื้อ–กางเกงมา และเอากางเกงมาสวมนุ่งเข้าไปถึงเข่าแต่กลับได้สติจึงดึงกางเกงโยนทิ้ง เจ้าแม่กวนอิมก็พูดรวบรัดเอาว่า เวลานี้หลวงปู่เป็นสาวกของเจ้าแม่กวนอิมแล้ว ฉะนั้นต่อไปนี้หลวงปู่จะต้องฉันเจให้เจ้าแม่ในเทศกาลกินเจของจีนทุก ๆ ปี และให้งดฉันเนื้อวัว เนื้อควาย (ตามปกติท่านไม่ฉันมาแต่เยาว์วัย) แล้ว เจ้าแม่กวนอิมกับเซียนทั้งแปดก็ลากลับไป

พอถึงเทศกาลกินเจของจีนในปีแรกหลวงปู่ไม่ยอมฉัน เพราะท่านถือว่าท่านไม่ได้รับปากกับเจ้าแม่กวนอิม เพียงแต่เผลอไปรับกางเกงมานุ่งถึงเข่านั้น แต่ในปีนั้นเองหลวงปู่ก็อาพาธหนัก แล้วก็หายจากอาพาธ

ปีต่อมาท่านขัดขืนอีกก็อาพาธอีก ! หลวงปู่เล่าว่า ได้ทดสอบหลายครั้งเป็นอาพาธทุกครั้ง พอหันมาฉันเจตามเทศกาลอาการอาพาธต่าง ๆ ก็หายไป ท่านจึงต้องฉันเจตามเทศกาลปีละ ๙ วัน นับแต่นั้นมา และด้วยเหตุนี้ท่านจึงต้องแต่งตัวใส่เสื้อของสาวกระดับสูงของเจ้าแม่กวนอิม แต่เว้นไม่สวมกางเกงพระจีนในเทศกาลทุกปี

ครั้น ถึงวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ หลวงปู่ก็ละสังขาร ท่านมรณภาพอย่างสงบ ณ วัดประดู่ฉิมพลี แขวงท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร เมื่อเวลา ๐๙.๕๕ น. สิริมายุ ๙๔ ปี ๕ วัน

บัดนี้ ต้นโพธิ์ใหญ่ของวัดประดู่ ฯ ล้มเสียแล้ว นกกาที่เคยมาอาศัยหลบความร้อนกระจัดกระจายไปหมด แต่ถึงกระนั้น ศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ก็หาได้ลืมพระคุณท่านไม่ พวกเขาเหล่านั้นจะมาชุมนุมร่วมบำเพ็ญกุศลให้แก่หลวงปู่ซึ่งเป็นที่เคารพรักของพวกเขาทุกวันที่ ๕ เดือนมีนาคมเป็นประจำ และภายในศาลาอันกว้างใหญ่นั้นจะมีหลวงปู่นั่งเป็นประธานอยู่ !

ถึงจะเป็นเพียงรูปหล่อ ศิษย์ทุกคนก็พร้อมใจกันพนมก้มกราบเสมือนองค์ท่านที่แท้จริงฉะนั้น !

เรื่องที่ ๖

วิญญาณพยาบาท

โดย ก้อง กังฟู

เชื่อหรือไม่.. ???..

....เมื่อ ๐๐.๐๑ น. วันที่ ๒๙ มีนาคมที่ผ่านมา ชายผู้หนึ่งเดินโซซัดโซเซขึ้นไปบน สน. บางโพงพาง แล้วบอกกับ **ร.ต.ท. ธนิทอิพล สุนทรศารทูล** ร้อยเวรว่า....

"จับผมซี่ครับ ผมฆ่าเมียผมตาย..."

เขาผู้นี้คือ **นายวิโรจน์ ชนปทาธิป**...แล้วเขาก็พาเจ้าหน้าที่ตำรวจไปที่บ้านอยู่ที่ถนนจันทน์ ยานนาวา แล้วพาไปที่ห้องน้ำชั้นล่าง ชี้ไปที่ถังน้ำที่โบกปูนปิดไว้อย่างมิดชิด พอทุบออกมาก็พบศพของ**นางสุนีย์ ชนปทาธิป** ที่เขาฆ่าแล้วปิดเอาไว้

ก่อนที่เขาจะมอบตัวกับตำรวจนี้ นายวิโรจน์ได้ฆ่านางสุนีย์เมื่อตอน ๓ ทุ่มของวันที่ ๒๖ แล้วเอาศพโบกปูนปิดไว้ปกปิดความผิด แต่ที่ต้องวิ่งโร่มามอบตัวกับตำรวจนี้ก็เพราะว่า หลังจากที่นางสุนีย์ตายไปวิญญาณของนางได้ตามรังควานต่าง ๆ นานา มาร้องเรียกเอาชีวิตของเขา จนกระทั่งกินไม่ได้นอนไม่หลับ

จึงต้องมอบตัวชดใช้กรรมให้กับวิญญาณของเมีย..!

นี่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่น่าเชื่อ ซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นหยก ๆ...และย้อนหลังไปจากนี้ราว ๆ ๓ ปี ก็มีเหตุการณ์แบบนี้อีก เวลา ๑๒.๓๐ น. วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๓ ณ บช.น. **นายสกุล พูลสวัสดิ์** พนักงานขับรถ ขสมก. สาย ๖๖ ได้เข้าพบ **พล.ต.ต. ทวี ทิพย์รัตน์** ผบก.น. ได้แล้วก็บอกว่า ...

"ผมเป็นฆาตกร ฆ่า **นางวาสนา วรรณขจร** ภรรยาน้อยผมในโรงแรมอุมดสุข แล้วหลบหนีไป ตอนนี้ผมมามอบตัวครับ..."

แล้วเขาก็เผยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า "นางวาสนาเป็นเมียน้อยผม วันนั้นผมกับเธอทะเลาะกัน ผมก็เลยฆ่าเธอแล้วหลบหนีไป แต่ไม่สามารถทนแรงอาฆาตได้ ผมโดยหลอกหลอนทุกคืน นอนก็ไม่หลับ ผีของนางวาสนาคอยแต่รังควานจะบีบคอ จะฉีกอกข่ออาฆาตต่าง ๆ นานา ...ผมตรองดูแล้วว่าหนีไปไม่รอดแน่"

"ก็เลยมอบตัวกับตำรวจ ชดใช้กรรมให้กับวิญญาณของเธอ...."

เชื่อหรือไม่...????....ว่าวิญญาณมีจริง..

นี่เป็นเพียง ๒ เรื่องที่รู้เฉพาะสามีของวิญญาณนั้น ๆ เท่านั้น ก็ยังมีอีกเรื่องที่มีเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้คนทั้งหลายรู้จักวิญญาณของเธอดี... และเป็นที่เล่าขานกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้ แม้ว่าจะล่วงเลยมากว่า ๒๐ ปีแล้วก็ตาม

□ □ □

เหตุการณ์น่าสงสัยที่ไม่มีใครอยากจะพิสูจน์นี้ บังเอิญในก่อนวันที่จะเกิดเหตุครั้งล่าสุด ราวๆ ๒-๓ วัน ผมกับคณะได้ออกไปปฏิบัติการผสมผสานน้ำสีอำพันกับห่อหมกทะเลเผา แกงส้มปลาช่อนนึ่งผักกระเฉด ต้มไก่บ้านใบมะขามอ่อน ปลาช่อนอบฟาง ทำกันแบบเดียวนั้น เอาปลาสดๆ มาปิ้บคลุมฟางโปะจุดไฟเผา ล้วนแล้วแต่เป็นอาหารรสชาติแบบไทยสมัยเก่าอยู่ที่บริเวณหลัง สน. ตลิ่งชัน อันเป็นสถานที่ชมรมลูกเสือชาวบ้านเขตตลิ่งชัน กับที่ทำการผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๒ แขวงฉิมพลี ซึ่ง **คุณแม่บุญมา ยินดีธรรม** เจ้าของที่ผู้เป็นคนเก่าคนแก่ย่านตลิ่งชัน ได้ดัดแปลงมาเป็นร้านโพธิทอง

ขณะที่แต่ละคนกำลังเพลิดเพลินอยู่นั้น **คุณสาหร่ ยินดีธรรม** ผู้เป็นเจ้าของโพธิทอง ที่มานั่งคุยด้วย พูดขึ้นมาว่า "...พวกพี่ๆ เชื่อหรือเปล่าว่าวิญญาณมีจริง...ที่ใกล้กับแถวนี้ เมื่อก่อนนั้นมีออกมาให้ผู้คนเห็นกันบ่อยๆ ถ้าไม่เชื่อจะพาไปพิสูจน์" ...แค่นี้แต่ละคนที่นั่งร่วมวงก็ขนหัวลุกกันแล้ว แต่เพื่อไม่ให้เสียเชิงก็...ต้องลอง

จุดแรกที่เจ้าของร้านโพธิทองพาไปก็คือที่ **วัดตลิ่งชัน** พบกับท่าน **เจ้าอาวาส...**

□ □ □

"พระครูปลัดวิมลสิริวัฒน์" รองเจ้าคณะเขตตลิ่งชัน **เจ้าอาวาสวัดตลิ่งชัน** ได้พูดเป็นคำแรกเป็นการยืนยันว่า...

"...จริง มีจริงๆ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี ๒๕๑๔ ตอนนั้นอาตมายังเป็นพระลูกวัดอยู่"

แล้วท่านก็เล่าต่ออีกว่า **"นางหวาน"** บ้านอยู่ที่คลองศาลเจ้า โดนผัวยิงตาย เขาเอาศพมาไว้ที่โกดังที่วัดนี้ จากนั้นก็มีคนเห็นเธอในตอนกลางคืน และเห็นกันบ่อยครั้ง จนเป็นที่หวาดกลัวกันในยุคนั้น พอถึงเวลามืดผู้คนจะปิดบ้านกันหมด ไม่มีใครออกไปเพ่นพ่าน เพราะว่ากลัวกัน และประจวบกับช่วงนั้นมีการปฏิวัติด้วย ประกาศเคอร์ฟิวยิ่งทำให้เขตตลิ่งชันนี้เงียบสงัด"

ตอนที่ **นางหวาน** ตายนั้น ญาติพี่น้องพากันโกรธ **นายแบะ** ผัวของ **นางหวาน** มาก ศพของนางไม่มีการมัดตราสัง ในช่วงที่สวดศพก็มีการบวงสรวงเพื่อที่จะให้วิญญาณของนางหวานไปตามผัวมาให้ตำรวจจับ และหลังจากครบกำหนดสวดแล้ว ก็เก็บศพไว้ที่โกดังของวัดตลิ่งชันเพื่อรอวันเผา

เจ้าอาวาสวัดตลิ่งชัน บอกต่ออีกว่า "...มีครั้งหนึ่งคนเขาขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปที่คลองศาลเจ้า บังเอิญรถเสียก็เลยลงมือจะซ่อม นางหวานก็ปรากฏร่างเดินมาที่ชายคนนั้น บอกขออาศัยรถไปที่คลองตลิ่งชัน ชายคนนั้นบอกว่ารถเสียไปไม่ได้หรอก แต่เธอบอกว่าไม่เสีย แล้วเธอก็ขึ้นนั่งซ้อนท้าย พอเขาสตาร์ตเครื่องก็ติดเลย และก็ไปส่งเธอที่เธอบอก พอไปถึงที่ตรงนั้นก็ไม่เห็นเธอซ้อนรถมาเลย เล่นเอาชายคนนั้นบิดรถซะไม่เหลียวหลังเลย และก็มีบ้างเป็นบางครั้งที่นั่งเรือข้ามฟากคลองบางกอกน้อย หรือบางทีก็นั่งแท็กซี่มา ตอนนั้นหวาดกลัวกันมาก"

"แม้แต่พระยังโดนเลย..." แล้วท่านก็บอกว่า มีพระลูกวัดรูปหนึ่งตื่นแต่เช้าจะไปตีระฆัง เห็นนางหวานเดินตามบ่อยครั้ง จนกระทั่งในระยะหลังในช่วงนั้นวัดตลิ่งชันไม่มีการตีระฆังในตอนค่อนรุ่งเลย....วิญญาณนางหวานก็ไม่ดีเสมอไป บางครั้งก็มีการไปเข้าฝันคนอื่น ๆ ว่าตนเองนั้นอยู่แบบระกำลำบากมาก ขอให้ทำบุญให้ด้วย แล้วก็ให้พวกเหล่านั้นถูกหวยกันบ่อย ๆ พอถูกก็มาทำบุญที่วัดกัน....โอ๊ยตอนนั้นพระที่วัดอิ่มหนำสำราญ" พูดเสร็จเจ้าอาวาสวัดตลิ่งชันก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี อันเป็นอุปนิสัยของท่าน

และตอนสุดท้ายท่านก็ได้บอกว่า "ต่อมาไม่นาน นายแบะทนตามรังควานไม่ไหวก็เข้ามอบตัวกับตำรวจ เพราะว่าวิญญาณนางหวานนี้ตามไปรังควาน และหลังจากที่เผาศพนางหวานแล้ว ไม่นานศาลที่เขาสร้างขึ้นบวงสรวงนางหวานนั้น วันหนึ่งก็เกิดไฟไหม้ไป และก็ไม่ได้สร้างศาลต่อ ตั้งแต่นั้นมาเรื่องของนางหวานที่จะมาปรากฏให้คนเห็นก็ค่อย ๆ เงียบหายไป

□ □ □

นางปรุง เถียะทอง แม่ของนางหวาน เถียะทอง ผู้สร้างตำนานให้กับตลิ่งชัน ปัจจุบันนี้ยังมีชีวิตอยู่ที่บ้านในคลองศาลเจ้า และเป็นคหบดีที่มีฐานะตระกูลหนึ่งในย่านนี้ ได้บอกว่า "...หวานไปรู้จักกับนายแบะนั้น เพราะว่าเป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียง หลังจากที่เขาได้เสียกันและก็มีลูกคนหนึ่งแล้ว เขาก็ไปอยู่ที่บ้านผัวเขา เนื่องจากฐานะไม่ดี

เท่าที่ควร หวานจึงได้รับความลำบากามกก็เลยกลับมาอยู่ที่บ้านเดิมอีก ทางยายก็ยกที่สวนให้เพื่อที่จะให้เขาทำกินกัน แต่นายแบะก็ไม่ทำมาหากินอะไร จะมาตามหวานกลับไปอยู่ที่บ้านเขา หวานไม่กลับ มันก็เลยยิงหวานตาย"

พูดถึงตอนนี้ **ยายปรุง เถี่ยะทอง** ไม่สามารถที่จะสะกดความเศร้าไว้ได้ จึงปล่อยเสียงร้องไห้โฮออกมา แล้วก็เล่าด้วยเสียงสั่นเครือว่า "หลังจากที่นายแบะมันมอบตัวแล้ว เราก็ไม่เอาเรื่องมัน บอกมันว่าเวรระงับด้วยการไม่จองเวร แต่ทางบ้านเมืองเขาเอาเรื่องมัน ก็เลยติดคุกไปและก็ได้รับอภัยโทษออกมาแล้ว"

มันเป็นเรื่องและเหตุการณ์ที่ฮือฮามากในตอนนั้น และก็เป็นเหตุการณ์ที่ท้าทายว่า "....เชื่อหรือไม่ ? ?"

ปัจจุบันนายแบะนี้ยังมีชีวิตอยู่ที่ย่านตลิ่งชัน เขาไม่ค่อยจะเปิดเผยตัวเท่าใดนัก แต่ก็มีผู้เห็นเขา อยู่ในสภาพที่มึนเมาในแถว ๆ ชุมทางรถไฟ

...ก็ลองตามไปพิสูจน์กันดูเองก็แล้วกัน **เชื่อหรือไม่ ? ?**

ชุดใครกำหนด

โดย ศุภนิมิต

๑

ปัญญาชนคนโง่

โจวปา เป็นบัณฑิตแห่งอำเภอผิงหยัง ตั้งแต่อายุได้สิบหกปี เขาถือกำเนิดที่อำเภอผิงหยัง มณฑลเจ้อเจียง ในสมัยราชวงศ์หมิง รัชสมัยหมิงเต๋อ

เมื่อครั้งเป็นเด็ก เขาได้รับสมญาว่า "หนูน้อยมหัศจรรย์"

โจวปาเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว และจดจำได้แม่นยำ ระหว่างอายุเจ็ดขวบ ก็สามารถท่องเขียนโคลงกลอน บทกวีนิพนธ์ได้อย่างคล่องแคล่ว

พ่อแม่มีความภาคภูมิใจในตัวเขามาก ทนุถนอม เอาอกเอาใจตลอดเวลา

ไม่ว่าจะย่างก้าวไปที่ใด โจวปาจะได้ยินแต่คำชื่นชม และได้รับการต้อนรับด้วยความสนใจยินดี

สิ่งเหล่านี้ แม้จะมีส่วนช่วยให้โจวปามีความมั่นใจในตนเอง แต่ในทางตรงกันข้าม กลับทำให้โจวปาสำคัญตนผิด คิดว่าตัววิเศษกว่าใคร ๆ ลำพองหลงตน จนในที่สุด เขาเติบโตขึ้นเป็นเด็กหนุ่มที่เย่อหยิ่งจองหอง เจ้าอารมณ์ ไม่เห็นใครอยู่ในสายตาเลย

แม้ว่าโจวปาจะหยาบคาย ไม่มีสัมมาคารวะต่อเพื่อนบ้าน พี่ป้าน้าอาวทั้งหลายอย่างไร ทุกคนก็ยังหลงอิ่มเอมเปรมปลื้มในความเป็นเด็กอัจฉริยะของเขา ที่เอาไว้เชิดหน้าชูตาวงศ์ตระกูล และชื่อเสียงของชาวอำเภอผิงหยัง

ทุกคนจึงโอนอ่อนผ่อนตาม ยอมรับความหยาบคายของเขาเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

ไม่มีใครเคยว่ากล่าว ตำหนิติเตียนเขาต่อหน้าเลย แม้แต่พ่อแม่ของเขาก็เช่นกัน เพราะเจียมตัวว่าตนเองเป็นเพียงตาสียายสา มีลูกเรืองปัญญาขนาดนี้ได้ก็นับว่าบุญโขอยู่แล้ว

โจวปามีพฤติการณ์ก้าวร้าวรุนแรงยิ่งขึ้นทุกวัน โดยที่ตัวเขาเองก็หารู้ไม่

ปีหนึ่ง เมื่อถึงกำหนดสอบแข่งขันชิงตำแหน่งบัณฑิตหลวง พ่อแม่ของโจวปาตื่นเต้นยินดีเป็นที่สุด ทั้งสองช่วยกันเตรียมการล่วงหน้านานนับเดือน เที่ยวกู้หนี้ยืมสิน ขายที่นาทำกิน เก็บเงินเก็บทองไว้เป็นค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายแรมเดือนสำหรับลูกชายสุดที่รัก

แม่จัดการตัดเย็บเสื้อผ้าชุดใหม่ให้หลายชุด เพื่อให้สมเกียรติบัณฑิตหลวง เพราะคิดว่าอย่างไรเสียลูกก็จะต้องสอบได้ไม่พลาด

ในส่วนของพ่อแม่ ทุกอย่างคือความตั้งใจความพยายามเป็นที่สุดที่จะให้ลูกมีทุกอย่างพร้อมสมบูรณ์

แต่โจวปากลับไม่พอใจทุกอย่างที่พ่อแม่จัดเตรียมให้ โจวปาโกรธมาก เมื่อรู้จำนวนเงินที่พ่อแม่เตรียมไว้ให้เป็นค่าใช้จ่ายระหว่างเวลาที่อยู่ในเมืองหลวง

เขาดูถูกเงินเล็กน้อยจำนวนนั้น โจวปาฮึดฮัด ขว้างปาเสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ ที่แม่เตรียมไว้ให้เป็นอย่างดี

เขาว่า เสื้อผ้าไม่สมสมัย รองเท้าสีเข้มไป ฯลฯ

ทุกอย่างที่พ่อแม่เตรียมไว้ให้ไม่มีอะไรดีเลย

ท่าทียะโสโอหังหยามเหยียดน้ำใจพ่อแม่ขนาดนี้ ทำให้พ่อเหลืออด จึงพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย ที่พ่อแม่จัดเตรียมให้เจ้าได้ทั้งหมดนี้ ก็เกินกว่าฐานะที่เราจะทำได้อยู่แล้ว เจ้าจะเอาอย่างไรอีก"

"ถามได้ จะเอาอย่างไรอีก" โจวปาเดือดดาลขึ้นมาทันที "พ่อแม่เคยมองดูตัวเองหรือเปล่าว่าคู่ควรกับลูกอย่างฉันหรือไม่" โจวปาเชิดหน้า ตบอกตัวเองผาง

"รู้ไหมว่า สติปัญญาขนาดฉันนี้ ต้องเป็นเทพเจ้าเหวินชังตี้จวินมาเกิด" (เทพเจ้าผู้ประสาทพรแด่ผู้มีวัฒนธรรมและใฝ่การศึกษา)

โจวปาใช้สายตาเหยียดหยามกวาดผ่านใบหน้าหม่นหมอง เหมือนอยากจะตายของพ่อแม่ แล้วสำรอกต่อไป "พ่อแม่ให้อะไรฉันได้บ้าง สมควรเป็นพ่อแม่ของฉันได้หรือ"

พ่อแม่ที่เคยกล้ำกลืนต่อความโอหังของลูกคนนี้เสมอมา

บัดนี้ เหลืออดแล้ว แต่จะทำอย่างไรได้กับลูกที่ไม่เคยดุด่า ไม่เคยกำราบปราบพยศมาก่อน แม่จึงได้แต่ร้องไห้

ส่วนพ่อกำมือแน่น ใบหน้าแดงก่ำ เป็นลมล้มพับลงตรงนั้น

โจวปาไม่ได้สนใจ ว่าพ่อแม่จะช้ำใจเพียงไร

ไม่สนใจว่าใครจะโกลาหล รีบปฐมพยาบาลพ่อให้ฟื้นขึ้นมาได้หรือไม่อย่างไร เขากลับยืนอยู่ในความคิดที่ว่า "ไม่ยุติธรรมเลย ที่เราต้องมาเกิดเป็นลูกของคนยากจนไร้การศึกษาอย่างนี้"

คืนนั้นโจวปาตื่นขึ้นในความฝัน เขาพบว่า ตนเองกำลังยืนอยู่ท่ามกลางท้องพระโรงใหญ่ ในบรรยากาศอึมครึมน่ากลัวแห่งหนึ่ง

เบื้องหน้า เป็นบัลลังก์ที่ประทับของผู้มีอำนาจท่านหนึ่ง เขาได้รู้ภายหลังว่า พระองค์คือพระยายม

ไม่ทันที่เขาจะพูดหรือคิดอะไร ก็ได้ยินเสียงกังวานดังลงมาจากบัลลังก์ข้างบนว่า "โจวปา เสียแรงที่เจ้าได้เกิดกายเป็นคนในครั้งนี้ แทนที่จะรีบอาศัยกายคนบำเพ็ญบุญบารมีธรรมให้สูงยิ่งขึ้นกว่าที่แล้วมา เจ้ากลับปล่อยให้ความหลงเข้าครอบงำเหมือนเพาะเมล็ดพันธุ์เดรัจฉานไว้ในกมลสันดาน บัดนี้เมล็ดพันธุ์นั้นเจริญงอกงามขึ้นแล้ว เมื่อออกดอกออกผล ก็จะเป็นดอกผลเดรัจฉาน เจ้าก็จะต้องพลาดจากการเกิดกายเป็นคนได้ในชาติต่อไป"

"ไม่จริง ที่ท่านพูดมาไม่มีเหตุผลเลย" โจวปาตะโกนตอบเสียงดังตามความเคยชินที่ยะโสโอหังมิได้ยำเกรงเลยว่า ท่านนั้นคือพระยายม

"เราเป็นคนมีปัญญาล้ำเลิศถึงเพียงนี้ จะไปเกิดเป็นเดรัจฉานที่โง่เง่าได้อย่างไรกัน อีกทั้งในชาตินี้ เราก็ไม่เคยทำผิดคิดร้ายต่อใคร"

"โจวปา แม้เจ้าจะมีปัญญาล้ำเลิศเหนือกว่าคนทั้งหลาย แต่เจ้าก็น่าสงสารเหมือนโลกีย์ชนทั่วไป หลงผิดคิดว่าตนเป็นคนดี แม้แต่ที่เจ้าเพิ่งแสดงอาการและใช้คำพูดลบหลู่ดูหมิ่นพ่อแม่ของเจ้ามาหยก ๆ เจ้ายังไม่รู้สึกสำนึกเลย" "ใครว่าเราลบหลู่พ่อแม่"

โจวปาขึ้นเสียงทันทีไม่ยอมพึง "เราเพียงแต่ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงให้พ่อแม่ได้รู้จักตัวเองเสียบ้างเท่านั้น"

"โจวปา เจ้าไม่รู้หรอกว่าที่เจ้าเกิดมามีปัญญาล้ำเลิศนั้น ก็ด้วยบุญทานบารมีทั้งหลาย ที่เจ้าสร้างสมมาแต่ชาติปางก่อน ชาตินี้เจ้าไม่เพียงแต่จะไม่ได้สร้างเสริมเพิ่มเติม เจ้ากลับทำลายล้างบุญเก่าเสียอีก เราได้ตักเตือนให้สติเจ้าแล้ว เจ้าก็ไม่พึง เมื่อหมดหนทางแก้ ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามกรรม"

พระยายมองค์นี้มิได้มีพระพักตร์ และพระสุรเสียงน่ากลัวเหมือนองค์อื่น ๆ พระองค์พยายามที่จะให้สติโจวปา

ในที่สุด เมื่อเห็นว่ากรรมของโจวปาถึงกาละที่ต้องตกผลแล้ว พระยายมจึงถอนพระทัย แล้วว่า "น่าเสียดายนะ โจวปาที่เจ้าจะต้องไปเกิดเป็นลาโง่ถูกเจ้าของปิดตาทั้งสองข้าง โบยตีให้เจ้าหลับหูหลับตาพาโม่หินหมุนไปไม่รู้วันรู้คืน..."

โจวปาตื่นจากความฝัน ใจสั่น เขาเริ่มรู้สึกกลัว

รุ่งเช้าเขาลุกจากที่นอนไม่ไหว ตัวร้อนจัด กัดฟันแน่น มีเสียงมอ ๆ ลอดออกมาจากลำคอของเขาเหมือนเสียงของลา

พ่อแม่ของโจวปาร้อนใจเป็นที่สุด เชิญหมอที่เก่งที่สุดมาตรวจดูอาการ หมอได้แต่ส่ายหน้า ไม่รู้ว่าโจวปาเป็นโรคอะไร

สองวันต่อมา เวลาบ่าย โจวปาร้องเสียงมอ ๆ อย่างลา ชัดเจนเป็นคำสุดท้ายแล้ว วิญญาณของเขาก็ออกจากร่างไป

* * *

๒

หลี่ซื่อเชียน

หลี่ซื่อเชียน เป็นนามของชายสามัญชนที่ประวัติศาสตร์จีนราชวงศ์สุย (ค.ศ. ๕๘๑–๖๑๘) ต้องจารึกไว้เป็นกรณีพิเศษ ร่วมกับบุคคลสำคัญที่ปรากฏเกียรติคุณต่อบ้านเมือง

หลี่ซื่อเชียน เป็นพุทธมามกะที่ศรัทธาเคร่งครัดต่อพระพุทธศาสนา พ่อตายตั้งแต่เขายังเยาว์วัย ทิ้งสมบัติที่สืบทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษหลายชั่วคนไว้ให้มากมาย

หลี่ซื่อเชียนมีจิตสำนึกในความกตัญญูมาตั้งแต่เล็ก เมื่อพ่อตายเขายิ่งเพิ่มความเอาใจใส่ดูแลแม่มากขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ จนกระทั่ง แม่ถึงแก่กรรมไปด้วยโรคชรา

หลี่ซื่อเชี่ยนไว้ทุกข์ให้แม่ ด้วยความอาลัยรักอย่างสุดซึ้งถึงสามปีเต็ม

หลังจากนั้น เพื่อให้เกิดเป็นบุญเป็นกุศลส่งไปถึงแม่ในสัมปรายภพยิ่งขึ้นอีก เขาได้สละคฤหาสน์หลังใหญ่ที่แม่เคยอยู่ให้เป็นวัดในพุทธศาสนา เป็นประโยชน์ต่อสาธุชนทั่วไป

ชั่วชีวิตของหลี่ซื่อเชี่ยน เขาไม่เคยซ่องเสพสิ่งมึนเมา ไม่กินเนื้อสัตว์ เขาสำรวมกาย วาจาใจ เป็นพุทธศาสนิกที่ครบถ้วนสมบูรณ์แบบจริง ๆ

ในสมัยนั้นความร่ำรวยของเขา เว้นแต่ฮ่องเต้แล้ว ถือว่าเขาเป็นที่หนึ่งในแผ่นดิน แต่ความเป็นอยู่ส่วนตัวของเขา สมถะ และประหยัดยิ่งกว่าคนยากจนเข็ญใจ เงินทองมากมายที่เขามีอยู่ ดูเหมือนว่าจะมีไว้เพื่อช่วยเหลือคนยากจนลำบาก มากกว่าจะมีไว้ใช้จ่ายหาความสุขให้แก่ตัวเอง

เรื่องเก็บศพไม่มีญาติ เป็นเรื่องที่เขารับอนุเคราะห์อยู่เป็นประจำ แม้แต่เรื่องพี่น้องที่ตกลงแบ่งสมบัติกันไม่ได้ตามสัดส่วน ถึงกับต่อสู้กัน เขาไม่เพียงแต่เป็นคนกลางช่วยตักเตือนตัดสิน บางครั้งเขายินดีจ่ายเงินส่วนตัวเพิ่มให้แก่ฝ่ายที่ไม่ได้รับความยุติธรรม

วันหนึ่ง หลี่ซื่อเชี่ยนเห็นคนกำลังแอบขโมยเกี่ยวข้าวในนาของเขา หลี่ซื่อเชี่ยนรีบหลบเข้าบ้านไป แทนที่จะร้องให้จับขโมย

คนที่เห็นเหตุการณ์ถามเขาว่า ทำไมไม่จัดการกับเจ้าหัวขโมยคนนั้น เขาตอบว่า

"คนทุกคน ต่างรักศักดิ์ศรี ต่างรู้จักอายกันทั้งนั้น บางครั้งที่จำต้องลักขโมย ก็เพราะเหตุการณ์บังคับ ข้าพเจ้ามีมากกว่า ก็ถือว่าแบ่งปันให้เขาไปกินบ้างเท่านั้นเอง"

คำพูดของหลี่ซื่อเชี่ยน เมื่อเข้าหูพวกลักขโมย ทำให้เขาเกิดความละอาย หลายคนกลับตัวเปลี่ยนความประพฤติเสียใหม่ ชาวบ้านก็พลอยอยู่เย็นเป็นสุขไปด้วย

ปีหนึ่งฝนแล้ง การทำนาเก็บเกี่ยวไม่ได้ผล ชาวบ้านพากันมาขอยืมข้าวเปลือกจากยุ้งฉางของหลี่ซื่อเชี่ยน เขาให้ขอยืมไปนับพัน ๆ ถัง

ปีต่อมา ฝนฟ้าก็ยังไม่ตกอีก ชาวบ้านก็พากันถือใบสัญญามาขอร้องผัดผ่อน หลี่ซื่อเชี่ยนสั่งคนในบ้านจัดอาหารมาเลี้ยงแล้ว ขอใบสัญญาคืนมา เผาต่อหน้าทุกคน แล้วบอกว่า

"ที่ทุกคนไม่อาจจ่ายคืนให้ได้ เกิดจากเหตุสุดวิสัย เพื่อที่ทุกคนจะได้ไม่ต้องไปนั่งนอนเป็นทุกข์กับใบสัญญานี้อีกหนึ่งปีเต็ม ๆ ข้าพเจ้ายินดียกเลิกสัญญาเหล่านี้ ปีหน้าหากฝนฟ้าอำนวย ทุกคนขยันขันแข็งกันเต็มที่ เราก็จะมีกินอุดมสมบูรณ์ทั่วกัน"

ปีต่อมา การทำนาก็เริ่มได้ผล แต่แล้ว ฝนก็ไม่ตกอีก

หลี่ซื่อเชี่ยน เทยุ้งฉางออกแจกจ่ายข้าวเปลือกแก่คนยากคนจนที่มีที่ทำกินน้อยทั่วถึงกัน ทั้งยังหุงข้าวเลี้ยงคนอดอยากอีกนับไม่ถ้วน

มีคนชื่นชมเขาว่า "ท่านช่วยชีวิตคนนับหมื่น กุศลของท่านครั้งนี้ คงสะสมไว้มากมายในชาติหน้าเป็นแน่"

หลี่ซื่อเซี่ยนตอบว่า "กุศลที่จะได้สะสมไว้ในชาติหน้า จะต้องเป็นกุศลที่ทำโดยไม่มีผู้รู้เห็น เมื่อทุกคนพากันพูดจาชื่นชมข้าพเจ้าเช่นนี้บุญกุศลนั้นก็ได้ปรากฏแล้ว จึงเป็นอันหมดกันไป"

แม้หลี่ซื่อเซี่ยนจะทำความดีโดยไม่หวังให้ใครชื่นชมอย่างไร แต่เสียงแซ่ซ้องสรรเสริญในคุณงามความดีของเขาก็ดังไปทั่ว

หลี่ซื่อเซี่ยนตายเมื่ออายุหกสิบปี เมื่อข่าวการตายของเขาแพร่ออกไป เสียงร้องไห้ระงมไปทั่วทุกแห่งหน ขบวนศพของหลี่ซื่อเซี่ยนมีชาวบ้านร่วมเดินไปส่งหลายหมื่นคน และแน่นอน ลูกหลานผู้สืบสกุลของเขา ล้วนได้รับความเจริญรุ่งเรือง

* * *

๓

ทันตาเห็น

เรื่องนี้เหตุเกิดเมื่อวันแรมสามค่ำ เดือนแปด สี่สิบเอ็ดปีก่อน ที่เมืองกุ้ยโจว อำเภอซิวอุ๋น ประเทศจีน วันที่เจ็ด สิงหาคม หลังวันเกิดเหตุ หนังสือพิมพ์รายวัน "เผยตู" ในนครฉงชิ่ง ได้ติดตามรายงานข่าวสยองขวัญที่เกิดขึ้นนั้นโดยละเอียดทำให้หลาย ๆ คนได้ข้อคิดและเชื่อว่าผลกรรมตามสนองมีแน่ บางครั้งเช่นในเรื่องนี้ กรรมนั้นทันตาเห็นจริง ๆ

ที่เมืองกุ้ยโจว อำเภอซิ่วอุ๋น มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อหมู่บ้านเอี๋ยนเจี่ยว ชาวบ้านมีอาชีพทำไร่ทำนาแทบทั้งสิ้น ที่นี่มีชาวนาคนหนึ่งอายุสี่สิบเศษ ชื่อว่านายหลี่หนงหมิน ฐานะปานกลาง เป็นคนขยันทำมาหากิน ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับใคร

ภรรยาของเขาเพิ่งให้กำเนิดบุตรชายคนแรกแก่เขาเมื่อปีที่แล้วนี่เอง หนูน้อยหลี่ได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่จากพ่อแม่เป็นอย่างดี เป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่ทีเดียว

ครอบครัวนี้มีอยู่กันลำพังพ่อแม่ลูกสามคนเท่านั้น ฉะนั้นเมื่อใดที่สองสามีภรรยาจะออกไปนอกบ้านทั้งคู่ เขาจะต้องอุ้มหนูหลี่ไปด้วย ไม่เคยทิ้งไว้ที่บ้านตามลำพังเลย แม้แต่จะไปทำนา ก็จะต้องหอบหิ้วไปด้วย

วันดังกล่าว เป็นครั้งแรกที่เขาทิ้งลูกไว้ที่บ้านตามลำพังแล้ว เหตุการณ์ที่ไม่นึกฝันก็เกิดขึ้น วันนั้นเป็นวันคล้ายวันเกิดของหลี่หนงหมิน เขาและภรรยาพากันเข้าเมืองไปหาซื้ออาหารที่ตลาดในอำเภอ มาเตรียมฉลองวันเกิดมื้อเย็น แน่นอนเขาอุ้มหนูหลี่ไปด้วย เมื่อกลับมาถึงบ้านหลี่หนงหมินก็สั่งให้ภรรยาจัดการเชือดไก่ ถอนขน ตั้งกะทะใบใหญ่ลงต้ม พอไก่สุกก็ราไฟ ปิดฝาครอบกะทะไว้ แล้วรีบลงนาไปทำงานที่ค้างอยู่พร้อมกับภรรยา

ครั้งนี้ เขาทิ้งลูกไว้ตามลำพังที่บ้าน เพราะเห็นว่าลูกหลับสนิทมาก เนื่องจากถูกกระเตงไปเดินตลาดเสียรอบใหญ่ ทั้งสองคิดว่า กว่าลูกจะตื่น เขาก็กลับจากนาแล้ว

พอทำงานนาที่ค้างอยู่เสร็จ ชั่วเวลาไม่ถึงสองชั่วโมง ทั้งสองก็รีบกลับบ้าน

แต่เมื่อกลับมาถึงบ้าน ปรากฏว่าลูกหายไปจากที่นอน หาเท่าไหร่ก็ไม่พบ ลูกจะคลานออกไปเล่นนอกบ้านก็เป็นไปไม่ได้ เพราะธรณีประตูทำไว้สูงมาก หากไม่มีใครมาอุ้มเอาไป ลูกต้องอยู่ในบ้านนี้แน่ ๆ

มีอะไรบางอย่างดลใจให้หลี่หนงหมินเดินไปเปิดฝาครอบกะทะที่ต้มไก่ดู เขาร้องขึ้นสุดเสียงจนแทบไม่เป็นภาษาคน

หนูหลี่ตัวงอปากอ้าตาโพลงอยู่ในกะทะนั่นเอง

สองสามีภรรยา เศร้าโศกเสียใจ ร้องไห้คร่ำครวญจนสลบแล้วสลบอีก ไม่มีใครให้สติใครได้เลย ทั้งสองร้องไห้จนขาดใจตายไปด้วยกันในคืนนั้นเอง

หลี่หนงหมินและภรรยาเป็นคนทำมาหากินโดยแท้ เขาไม่เคยวุ่นวายกับใครที่ไหนเลย ใครหรือที่โหดร้ายใจดำอำมหิตถึงกับฆ่าลูกของเขาอย่างทารุณที่สุดอย่างนี้ได้

เย็นวันรุ่งขึ้น เพื่อนชาวนาซึ่งอยู่บ้านไม่ห่างออกไปมากนักรู้สึกผิดสังเกต ที่ไม่ได้ยินเสียงใครในบ้านหลี่หนงหมินเลย แม้แต่เสียงของหนูหลี่ ไม่มีควันไฟ ไม่มีแสงตะเกียงเมื่อคืนวานนี้ จึงได้เดินมาดู แล้วเขาก็ได้เห็นภาพน่าสลดใจนั้น

ค่ำวันนั้น เสียงโจษจัน วิพากษ์วิจารณ์เอ็ดอึงไปทั่วหมู่บ้าน แข่งกับเสียงฟ้าร้องและลมพายุฝน

คืนนั้น ดูเหมือนพายุฝนจงใจจะกระหน่ำลงที่หมู่บ้านนี้โดยเฉพาะทีเดียว สายฟ้าแปลบปลาบพร้อมกับเสียงฟ้าร้องครืนครั่นน่ากลัว

ชาวบ้านหลายคนสาปแช่งฆาตรกรที่ฆ่าหนูหลี้ หลายคนขอความเป็นธรรมจากฟ้าดิน เพราะคาดการณ์ได้ระแคะระคายว่าใครเป็นคนทำ ประมาณหนึ่งทุ่มสิบห้านาที สายฟ้าแลบสว่างจ้าไปทั่วหมู่บ้านพร้อมกับเสียงฟ้าผ่าที่ตามติดลงมาทันที จากนั้นแล้วฝนก็หยุดท้องฟ้าปรากฏดาวระยิบระยับเหมือนทุกคืน

วันรุ่งขึ้น มีคนพบศพนายเฉินถูกฟ้าผ่าตายอยู่หน้าเล้าไก่ของเขาเอง ข้างๆ ตัวมีแมวลายเสือตัวหนึ่งประสบชะตากรรมอย่างเดียวกับเขานอนตายอยู่ด้วย

ข้างๆ ตัวของเจ้าแมวตัวนั้น มีขนไก่และชิ้นส่วนของไก่ที่มันยังกินไม่หมดเกลื่อนกลาดอยู่ เรื่องราวข้อเท็จจริงปรากฏขึ้นภายหลังว่า

เมื่อวานนี้หลี้หนงหมิ่นเข้าเมืองไปซื้ออาหารมาเตรียมฉลองวันเกิดของตนในมื้อเย็น เขาซื้อไก่มาด้วยตัวหนึ่ง

ส่วนนายเฉินผู้ถูกฟ้าผ่าตายพร้อมกับแมวขโมย ปกติเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ยอมให้ใครเกินเลยได้แม้แต่น้อยทั้งเป็นคนมุทะลุใจบาปหยาบช้า

วันนั้น เป็นเหตุบังเอิญ ให้ความชั่วในสันดานของเขาประสบโอกาสได้สำแดงจริง ๆ

ตอนบ่าย เมื่อจะให้อาหารไก่ เขาได้พบว่าไก่ตัวเมียของเขาหายไปหนึ่งตัว ตามหาเท่าไหร่ก็ไม่พบ เขาตามหามาจนถึงบ้านหลี้หนงหมิน ก็เห็นขนไก่ที่เพิ่งถูกถอนใหม่ ๆ อยู่ที่ลานหน้าบ้าน จึงผลักประตูบ้านเข้าไปด้วยความโกรธ เพราะปักใจทันทีว่า ขนไก่ที่เห็นนั้น ต้องเป็นขนของไก่ของเขาอย่างแน่นอน

เมื่อเขาเปิดฝาครอบกะทะบนเตาเห็นไก่ต้มในกะทะ ยิ่งทำให้อารมณ์แค้นของเขาพลุ่งพล่านยิ่งขึ้น ไฟโทสะขณะนั้นร้อนกว่าน้ำเดือด ๆ ในกะทะหลายเท่านัก เขาหิ้วไก่ต้มในกะทะขึ้นมาเหมือนไม่รู้สึกร้อนมือ พร้อมกับคำด่ารุนแรง มโนธรรมที่มีอยู่น้อยมากในกมลสันดานของเขา ไม่มีน้ำหนักพอที่จะหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ได้เลย สติที่ไม่เคยฝึกฝนให้ยับยั้งอารมณ์ก็เกิดขึ้นไม่ทันการณ์

นายเฉินตรงเข้าจิกผมหนูหลี่ ที่นอนหลับสนิทอยู่ แล้วจับหนูน้อยกดลงในกะทะแล้วปิดฝาครอบทันที เขาหิ้วไก่ต้มที่คิดว่าเป็นไก่ของเขากลับบ้านไป โดยไม่ได้หันกลับมาดูหนูหลี่ในกะทะเลย

* * *

๔
เบียดออกมาเกิด

ปีที่หมินถั่วที่สามสิบเอ็ด (พ.ศ. ๒๔๘๔) ผมชื่อจางเซิงอิ่ว เกิดที่มณฑลส่านซี อำเภอหย่งโซ่ว ปัจจุบันเป็นข้าราชการในกระทรวงกลาโหม ประเทศจีน

เมื่อชาติก่อน ผมคือนายเถียนซันหนิว เป็นคนในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งของอำเภอเพีน ครอบครัวมีอาชีพทำนามาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษ

สมัยนั้น ชาวบ้านแถบนี้นิยมสร้างที่พักเป็นลักษณะอุโมงค์ เหมือนเตาเผาอิฐ กล่าวกันว่า บ้านอุโมงค์นี้มีความอบอุ่นในฤดูหนาว และเย็นสบายในฤดูร้อน

อำเภอเพีนเป็นที่สูง เนื้อดินแข็งเหมือนหิน ขุดลึกลงไปหลายสิบฟุตก็ไม่พบน้ำ บ้านอุโมงค์จึงมีความถาวรอยู่ได้หลายชั่วคน

ในปีที่นายเถียนซันหนิวอายุได้สามสิบปีเศษ อำเภอเพีน เกิดอาเพทฝนตกติดต่อกันไม่ขาดสายเป็นเวลาหลายวัน ปากทางเข้าอุโมงค์ที่พักของนายเถียนซันหนิวมีน้ำขังเจิ่ง ฉะนั้นพอฝนหยุด เขาจึงรีบไปปรับหน้าดินที่กลายสภาพเป็นโคลนตม

เหตุที่ฝนตกติดต่อกันหลายวัน ทำให้เนื้อดินปนหินของผนังเพดานอุโมงค์อ่อนซุย เมื่อนายเถียนซันหนิวเข้าไปปรับดินอุโมงค์จึงพังครืนลงมา ถมร่างของเขาตายทั้งเป็นตรงนั้นทันที

นายเถียนซันหนิวไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่า ตนเองได้ตายไปแล้ว เขากลับรู้สึกว่าได้ตะเกียกตะกายออกมาจากกองดิน พอลุกขึ้นได้ก็เดิน

ดุ่มกลับบ้านไปทันที พอเข้าไปในบ้านเขาก็พูดกับภรรยาว่า วันนี้เกือบถูกฝังอยู่ที่เชิงเขาเสียแล้ว

ภรรยาดูเฉยเมย ไม่ได้ใส่ใจในคำพูดของเขาเลยแม้แต่จะสบตากับเขาสักนิดก็ไม่มี เขารู้สึกไม่พอใจนางยิ่งนัก จึงหันไปเล่าให้ลูกชายฟังถึงเหตุการณ์ตื่นเต้นที่เกิดขึ้นนั้น แต่ลูกชายก็อีกเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขา ก็ทำเฉยเมยไม่สบตาไม่โต้ตอบด้วย

เถียนซันหนิวเกิดโมโหด้วยความน้อยใจ เขาบอกกับตัวเองว่า "ดูหรือ เราเกือบจะต้องกลายเป็นผีเฝ้าอุโมงค์อยู่ที่เชิงเขาเสียแล้ว ลูกเมียกลับไม่แยแส ไม่ยินดียินร้ายด้วย" ยิ่งคิดยิ่งโมโห เขากระทืบเท้าเดินออกจากบ้านไปโดยไม่หันมามองอีกเลย

เถียนซันหนิวเดินไปเรื่อย ๆ จนมาถึงบึง "หมิงอวี้ฉือ" ที่บึงนี้เป็นสถานที่สวยงาม เขาจึงคิดจะเข้าไปเดินเล่น แต่ก่อนที่จะเข้าไปในบริเวณบึง เขาเห็นประตูเล็ก ๆ บานหนึ่ง ซึ่งจะเป็นทางผ่านเข้าไปได้ ช่องประตูนั้นแคบมาก แต่เขาก็พยายามเบียดแทรกตัวเข้าไป

เขาพยายามเบียดอยู่นานจนในที่สุดก็ผ่านพ้นเข้าไป ในขณะนั้นเขารู้สึกหน้ามืดมึนงงอย่างบอกไม่ถูก อึดใจหนึ่งเขาได้ลืมตาขึ้น โอประหลาดอะไรอย่างนั้น ร่างกายของเขาย่อส่วนลงจนเหลือเท่าเด็กทารก แล้วก็เริ่มอ้าปากร้อง อุแว้ อุแว้ เสียงคนส่งเสียงพูดจากันสับสนได้ความว่า "หากรรไกรมา ๆ"

เถียนซันหนิวเหลือบตาขึ้นมอง เขาเห็นกรรไกรแขวนอยู่กับตะปูบนข้างฝา จึงชี้มือไปแล้วร้องบอกว่า "นั่นไง กรรไกรแขวนอยู่ที่นั่น" พอเขาชี้บอกเท่านั้นทุกคนในห้องก็ตะลึงงัน เขาจึงชี้บอกอีกที่ทีนี้ทุกคนพากันตื่นตกใจวิ่งชนกันอลหม่าน ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นว่า "เด็กคนนี้เป็นปีศาจ เอาไปหมกบ่อส้วม เร็ว"

เสียงส่งเสริมดังขรมทันที "เอาไปหมกส้วม ๆ"

เถียนซันหนิวสะดุ้ง ใจหายวาบ เขาเพิ่งรู้ตัวว่า บัดนี้ ตนเองได้กลายเป็นทารก ซึ่งเพิ่งถือกำเนิดออกมาจากครรภ์มารดาเดี๋ยวนี้เอง "เราคงถูกฆ่าตายเป็นแน่" เขาใจเต้นแรง แต่แล้วก็ได้ยินเสียงหญิงที่นอนอยู่ร้องบอกว่า "เอาลูกของฉันมา ๆ ไม่ว่าจะเป็นอะไร เขาก็คือเลือดเนื้อของฉัน คืนให้ฉันมานะ ๆ" เขารอดจากความตายมาได้ด้วยความรักของแม่ ผู้ให้กำเนิดนั่นเอง

เถียนซันหนิวได้คิดว่า หากเราขืนพูดต่อไป ไม่วันใดวันหนึ่งคงต้องถูกฆ่าตายเป็นแน่ เขาจึงหุบปากสนิทเหมือนเป็นใบ้ ไม่พูดจาเลยตลอดเวลาเจ็ดปี

ชาติที่เกิดใหม่นี้เขามีชื่อว่า "จางเซิงอิ๋ว" แม้จะอยู่ในร่างของเด็กชายจางเซิงอิ๋ว แต่ความรู้สึกนึกคิดของผมยังคงเป็นนายเถียนซันหนิวเช่นเดิม พอลืมตาดูโลกก็อ้าปากพูด เกือบจะเป็นเหตุให้เขาถูกฆ่าตาย เขาจึงไม่กล้าปริปากอีกเลย จนใคร ๆ พากันเรียกเขาว่า "เด็กใบ้"

วันหนึ่ง ปู่ได้จูงมือเขาพาออกไปเดินเล่นชายทุ่ง พอพ้นสายตาผู้คน ปู่ก็ก้มลงพูดกับหลานด้วยความอาทรว่า

"หลานรัก เจ้าพูดได้ตั้งแต่วันแรกที่เกิด แล้วทำไมจึงกลับเป็นใบ้อย่างนี้ หากเจ้าเป็นใบ้จริง คงเป็นเพราะสกุลของเราอาภัพอับวาสนา จึงได้ลูกหลานพิกลพิการ แต่ถ้าพูดได้แล้วไม่กล้าพูด เพราะกลัวว่าใครจะทำร้าย หาว่าเจ้าเป็นปีศาจละก็ไม่ต้องกลัว ไม่ว่าเจ้าจะเป็นอะไร ปู่ก็จะปกป้องเจ้า หวังให้เจ้าเป็นผู้สืบสกุล ตระกูลของเราขาดแคลนทายาท ปู่จะทำร้ายเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองได้อย่างไร"

จางเซิงอิ่วน้ำตาไหลพราก เขารู้ว่าปู่พูดด้วยความรู้สึกที่แท้จริง เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด ตั้งแต่อุโมงค์ถล่มลงมากลบร่าง จนกระทั่งเบียดตัวเข้าประตูแคบ ๆ ออกมาเป็นทารกเกิดใหม่ จากนายเถียนซันหนิวมาเป็นเด็กชายจางเซิงอิ่วจึงได้เปิดเผยออกให้ปู่ได้รับรู้ จากนั้นจางเซิงอิ่วก็เริ่มพูดจา ความในใจก็ไม่ต้องเก็บกดต่อไป

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม จางเซิงอิ่วก็ยังต่างกับเด็กอายุเจ็ดแปดขวบ เขาไม่เล่นซนคบค้ากับเด็กด้วยกัน แต่ชอบร่วมวงกับผู้ใหญ่วัยสามสี่สิบ เรื่องราวการเกิดใหม่ของนายเถียนซันหนิว แพร่ไปทั่วอำเภอเพิ่น

ซากศพของนายเถียนซันหนิวถูกขุดพบ แล้วนำไปฝังตามประเพณีตั้งแต่เมื่อเจ็ดปีที่แล้ว

บัดนี้ ลูกชายคนโตของนายเถียนซันหนิวอายุได้ยี่สิบกว่าปีแล้ว ทุกคนในบ้านไม่มีใครเชื่อคำเล่าลือที่ได้ยินมาเลย

อยู่มาไม่นาน ทางบ้านของนายเฉียนซันหนิวเกิดเรื่องเดือดร้อน ถูกฟ้องศาลข้อหารุกล้ำที่นาข้างเคียง โฉนดที่มีอยู่ก็ค้นไม่พบ เพราะนายเฉียนซันหนิวเป็นคนเก็บรักษาไว้ ก่อนตายก็ไม่ทันได้สั่งเสีย คิดว่าคงต้องแพ้ความเป็นแน่ ทุกคนวิตกทุกข์ร้อนยิ่งนัก บังเอิญน้องเขยของนายเฉียนซันหนิวเกิดความคิดขึ้นมาว่า ทำไมเราไม่ลองเชื่อคำเล่าลือดูสักครั้ง

หากเป็นความจริง เด็กชายจางเซิงอี้วที่วิญญาณของนายเฉียนซันหนิวมาถือกำเนิด จะต้องบอกได้ว่าโฉนดที่ดินผืนนั้นอยู่ที่ไหน

หากไม่เป็นความจริง ก็จะได้รู้กันไปเสียเลยในครั้งนี้ ปรึกษาตกลงกันเช่นนี้แล้ว น้องเขยของนายเฉียนซันหนิวก็เป็นผู้รับหน้าที่เดินทางไปบ้านสกุลจาง พอไปถึงหน้าบ้าน พอดีเป็นเวลาที่เด็กชายจางเซิงอี้วออกมายืนเล่นอยู่หน้าบ้าน เด็กชายยิ้มทักกวักมือเรียกน้องเขยแต่ไกลด้วยความดีใจ

น้องเขยถึงกับตะลึงอยู่กับที่ ก้าวเท้าไม่ออก

เฉียนซันหนิวในร่างของเด็กชายจางเซิงอี้ว ไต่ถามทุกข์สุขถึงทุกคนในครอบครัวและเครือญาติทั้งหลายได้ครบถ้วน

ในที่สุดน้องเขยก็ถามถึงโฉนดที่ดิน เด็กชายจางเซิงอี้วตอบทันทีว่า "อยู่ในซอกหินที่ตั้งอุโมงค์" น้องเขยรีบกลับไปค้นหา ตามที่เด็กชายจางเซิงอี้วบอกเขาพบโฉนดที่ดินแผ่นนั้นที่นั่นจริง ๆ

* * *

๕
มิใช่เรื่องธรรมดา

วันที่ยี่สิบเอ็ด เดือนตุลาคม ปีหมินกั๋วที่ห้าสิบสาม คือ เมื่อประมาณยี่สิบสี่ปีก่อน หนังสือพิมพ์ยูไนเต็ดเดลี่หน้าสาม ได้ตีพิมพ์คดีสยองขวัญเรื่องหนึ่ง ที่เกิดขึ้นในท้องที่ตำบลหลินเน่ย ไต้หวัน ซึ่งประชาชนให้ความสนใจติดตามเรื่องราวความเป็นไปอย่างมากมาย

กล่าวคือ นางสาวซูเอวี่ยชุน อายุสิบห้าปี เป็นบุตรคนที่สามของนายซูฉางเกิง ซึ่งมีอาชีพทำนา วันหนึ่ง เมื่อสามปีก่อน เธอออกไปเลี้ยงควายตามปกติที่กลางทุ่งนา หน้าบ้านของเธอเอง แล้วก็กลายเป็นศพไป

ครั้งนั้น พ่อแม่ของเธอเข้าใจว่า ลูกสาวคงตายเพราะถูกควายขวิด เนื่องจากควายเกิดอารมณ์เปลี่ยว จึงได้จัดการฝังศพไปตามประเพณี โดยไม่ได้ติดใจสงสัยอะไร

แต่หลังจากที่นางสาวซูเอวี่ยชุนตาย ทุก ๆ คืนพอตกค่ำคนในบ้าน ก็มักจะเห็นวิญญาณของเธอมาวนเวียนอยู่แถวบ้าน ทุกคนเข้าใจว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะซูเอวี่ยชุนมีความกตัญญู ห่วงใยพ่อแม่ จึงวนเวียนมาเยี่ยมเยียนอยู่ไม่ขาด

นั่นเป็นเหตุผลส่วนหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่งเพิ่งมาทราบเอาภายหลังว่า วันที่เกิดเหตุ ขณะที่นางสาวซูเอวี่ยชุนกำลังเลี้ยงควายอยู่กลางทุ่งนา

ตามลำพัง พลันก็มีชายหนุ่มคนหมู่บ้านเดียวกันคนหนึ่ง (ขอสงวนนาม) อ้อมมาข้างหลัง ใช้ความกำยำล่ำสันของร่างกายที่เหนือกว่าเด็กสาวซูเอวี๋ยชุนหลายเท่า ตรงเข้าล็อคคอ แล้วกระทำการข่มขืนเธอ หลังจากนั้น ด้วยความกลัวว่านางสาวซูเอวี๋ยชุนจะไปฟ้องพ่อแม่ เอาผิดเขาตามกฎหมายชายคนร้ายจึงเค้นคอเธอจนถึงแก่ความตาย

ก่อนที่ชายคนร้ายจะหลบหนีไปจากที่เกิดเหตุ ขณะนั้น บังเอิญหญิงชราคนหนึ่งชื่อนางอุ้ยอวี้เหมย อายุหกสิบสองปี ผ่านมาเห็นเข้าพอดี คนร้ายจึงขู่สำทับหญิงชราว่า หากนำเรื่องนี้ไปบอกใคร เขาจะฆ่าทุกคนในครอบครัวของหญิงชาาให้หมด ว่าแล้วก็เดินลอยนวลจากไปอย่างอาจหาญ

นางอุ้ยอวี้เหมยรู้จักชายคนร้ายคนนี้ดี เขาเป็นนักเลงอันธพาลประจำหมู่บ้าน ทำความชั่วร้ายได้ทุกอย่างโดยไม่เกรงกลัวใคร

เมื่อถูกขู่เช่นนี้ อีกทั้งนางก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่องอะไรของตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือกลัวความเดือดร้อน นางอุ้ยอวี้เหมยจึงปิดปากสนิทมาตลอดระยะเวลาสามปี

มาระยะหลังนี้ นางอุ้ยอวี้เหมยนอนไม่หลับทุกคืน พอหลับตาลงนางก็จะเห็นวิญญาณของเด็กสาวซูเอวี๋ยชุนผมยาวรุงรังปรกหน้า มาคุกเข่าอยู่ที่หน้าเตียงนอนของนางวิงวอนขอร้องอย่างน่าเวทนา ขอให้นางช่วยเป็นพยาน แจ้งความจับตัวชายคนร้ายให้ด้วย สามปีที่ผ่านมาความชั่วของชายคนร้ายถูกปกปิดอยู่ได้ เพราะชะตาของเขายังไม่ถึง

ฆาต บัดนี้ เด็กสาวซูเอวี่ยชุนได้รับอนุญาตจากพระยายมแล้ว ให้มานำตัวชายคนร้ายไปได้ เธอจึงเฝ้าคุกเข่าวิงวอนหญิงชราอยู่ทุกคืน ขอให้ช่วยเปิดเผยเรื่องราวความเป็นจริง ที่เธอถูกข่มขืนแล้วถูกฆ่าตายในกลางทุ่งนาเมื่อสามปีก่อน การช่วยเหลือให้จับตัวคนร้ายมาลงโทษให้ได้ในครั้งนี้ จะเป็นบุญกุศลส่งผลให้หญิงชรามีอายุมั่นขวัญยืน พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวง

นางอุ้ยอวี่เหมยหนักใจกับเรื่องนี้มาก ตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะทำอย่างไรดี จะแจ้งความก็กลัวคนร้าย จะไม่แจ้งความก็ทรมานใจอับอายต่อมนุษยธรรม เป็นเช่นนี้อยู่นาน จนในที่สุด

หญิงชราตัดสินใจแจ้งความ

ในโลกนี้หากคนดีพากันเกรงกลัวคนชั่วร้ายกันไปหมด คนดีก็จะอยู่ไม่ได้ คนที่ทำผิดคิดร้ายจึงสมควรได้รับโทษไปตามนั้น คนที่ช่วยปกปิดความผิดแก่คนชั่วร้าย คนนั้นคือคนชั่วร้าย เช่นเดียวกันหรืออาจจะยิ่งกว่า เพราะเท่ากับส่งเสริมให้คนชั่วร้ายฮึกเหิม ทำความชั่วร้ายได้ยิ่งขึ้นและต่อ ๆ ไป

วันรุ่งขึ้น นางอุ้ยอวี่เหมยก็ไปพบนายหลินหยัน เจ้าหน้าที่ป่าไม้ซึ่งเป็นคนรู้จักกัน เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เขาฟัง นายหลินหยันเป็นคนดีมีมนุษยธรรม พอรู้เรื่องก็ไม่รอช้ารีบนำความเข้าแจ้งสารวัตรสอบสวน พันตำรวจตรี เฉินเซี่ยนหนัน ทันที คดีนี้ เป็นอันคลี่คลายจับคนร้ายมาลงโทษได้ตามความผิดในเวลาอันรวดเร็วต่อมา

ด้วยความร่วมมือเอาใจใส่ของทุกคนที่รู้เห็น ที่ได้รับพังที่มีหน้าที่ดูแลปกครองบ้านเมือง ตลอดจนประชาชนที่ให้ความสนใจติดตามเรื่องราวโดยมิได้เห็นเป็นเรื่องธรรมดา

เรื่องที่เกิดขึ้นกับเด็กสาวลูกชาวนาคนหนึ่ง ทำไมจึงเป็นข่าวเกรียวกราว ที่ทำให้ประชาชนเฝ้าติดตามข่าวคืบหน้าได้มากมายเช่นนี้

นั่นเป็นเพราะทุกคนเห็นว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

สังคมจะดีจะชั่ว ท่านทราบหรือไม่ว่า "ใครเป็นผู้กำหนด"

หากมิใช่คนในสังคมเอง

* * *

๖
สมบัตินั้นท่านได้แต่ใดมา

เมื่อเจ็ดสิบกว่าปีก่อน ครั้งที่ประเทศจีนเพิ่งจะเปลี่ยนการปกครองมาเป็นประชาธิปไตยได้ไม่นานนัก หัวเมืองบางแห่งเกิดการจลาจลจากอิทธิพลของคนในเครื่องแบบอยู่พักหนึ่ง มีการจี้ปล้นแย่งชิงทรัพย์สินเงินทองของราษฎรชาวบ้านกันอย่างไม่เกรงอาญาแผ่นดิน พวกมิจฉาชีพ นักเลงอันธพาล ก็ได้โอกาสผสมโรงด้วย เป็นที่ปรีดิ์เปรมไปทั่วในหมู่ของคนชั่วร้าย

ที่ย่านท่าเรือหนันบู้ บนเกาะฉงหมิง มณฑลเจียงซู ก็เช่นเดียวกัน ที่แห่งนี้มีโรงงานย้อมผ้ายี่ห้อต้าซิง นายช่างใหญ่เป็นคนเมืองเส้าซิง

ใคร ๆ จึงพากันเรียกเขาว่า นายช่างเส้า นายช่างเส้าทำงานที่โรงงานนี้มาหลายปีจนได้เงินเดือนเดือนละสองพันเหรียญทองแดง

วันหนึ่ง ทหารกลุ่มหนึ่งผสมโรงด้วยคนร้ายหลายคนได้บุกเข้าปล้นร้านค้าใหญ่แห่งหนึ่งท้ายตลาด นายช่างเส้าบังเอิญผ่านไปพบเหตุเข้าพอดี แทนที่จะรู้สึกอนาถใจในการกระทำของกลุ่มคนชั่วร้าย และสงสารเห็นใจผู้ประสบเคราะห์กรรม เขากลับเกิดความโลภขึ้นอย่างแรงทันที เขาเฮโลตามคนร้ายกลุ่มนั้นเข้าไปแย่งชิงกับเขาด้วย ได้เงินมายี่สิบก้อน

นายช่างเส้าเป็นหนุ่มใหญ่ตัวคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องที่เมืองนี้ จึงนำเงินที่แย่งชิงมาได้ไปฝากไว้กับเถ้าแก่โรงงานย้อมผ้าที่เขาทำงานอยู่ จากนั้นมา จิตใจของเขาก็เฝ้าหมกมุ่นวาดภาพถึงความสุขที่จะได้รับจากเงินจำนวนนั้น เขายังคงทำงานอยู่ต่อไปอีกจนสิ้นปี เมื่อเขาลาออกจากงาน เขาจะมีเงินเดือนที่สะสมไว้รวมทั้งเงินที่แย่งชิงมาได้ รวมแล้วถึงหนึ่งพันกว่าตำลึงทีเดียว เงินจำนวนนี้มากพอสำหรับที่เขาจะเอาไปซื้อที่นา ปลูกบ้าน แต่งงานหาความสุขได้ชั่วชีวิตที่เมืองเส้าซิงบ้านเกิดของเขา

สิ้นปี นายช่างเส้าก็เข้าไปพบเถ้าแก่เพื่อขอลาออกและขอเงินยี่สิบก้อนที่ฝากไว้คืน เถ้าแก่เปิดบัญชีเงินเดือนของนายช่างเส้าออกบวกลบแล้วก็มอบเงินสิบพันเหรียญทองแดงให้นายช่างเส้า พร้อมกับพูดว่า

"เงินเดือนทั้งปีรวมยี่สิบสี่พันเหรียญทองแดง นายช่างได้เบิกใช้จ่ายไปสิบสี่พันกับอีกสี่ร้อย ส่วนที่เหลือคือเก้าพันหกร้อย แต่จะยกเศษให้ เอ้า นี่เงินสิบพันเหรียญ รับเอาไป"

"ผมขอเงินยี่สิบก้อนที่ฝากไว้คืนด้วย" นายช่างเส้าเตือน "แกจะบ้าหรือ" เถ้าแก่ลุกขึ้นเต้าผางแสดงอาการโมโห

"แกฝากเงินฉันไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แกคิดจะขู่กรรโชกฉันหรือ เงินเดือนของแกทั้งปีเพิ่งจะได้ยี่สิบสี่พันเหรียญทองแดง หักค่าใช้จ่ายแล้วจะเหลืออีกเท่าไหร่ ที่เมืองนี้แกไม่มีญาติพี่น้องเพื่อนฝูงเลย แกจะเอาเงินก้อนมาจากไหนได้ตั้งยี่สิบก้อน ถ้าแกพูดถึงเงินยี่สิบก้อนอีกละก็ ฉันจะเอาแกเข้าคุก"

นายช่างเส้าตกใจนิ่งอึ้ง หาคำพูดโต้ตอบยืนยันอย่างไรไม่ได้เลย เพราะเงินนั้นเป็นเงินที่แย่งชิงเขามา

นายช่างเส้าเดินทางกลับบ้านเกิด ด้วยความอาฆาตแค้น เขานอนไม่หลับทุกคืนด้วยความเสียดายรวดร้าว เสียดายเงินยี่สิบก้อนนั้นความคิดคุมแค้นความเจ็บปวดรวดร้าว ความอัดอั้นทำให้เขาแทบจะบ้าคลั่ง

คืนวันหนึ่ง เมื่อความกดดันอันรุ่มร้อนพลุ่งพล่านถึงขีดสุด

นายช่างเส้าก็ได้ผูกคอตาย

ฝ่ายเถ้าแก่ของนายช่างเส้า หลังจากหักคอโกงเงินยี่สิบก้อนของลูกน้องมาได้แล้ว ก็ยิ่งชื่นชมกระหยิ่มใจในความสามารถเฉียบ

ขาดอาจหาญของตนเป็นกำลัง หลังจากนั้นการค้าก็ยิ่งเจริญรุ่งเรืองขึ้นอีกด้วย

เวลาผ่านไปอีกสามปี เช้าวันหนึ่ง ขณะที่เถ้าแก่กำลังถ่ายอุจจาระอยู่ในส้วมริมทาง (สมัยก่อนเขามักสร้างส้วมไว้ริมทาง เป็นส้วมบ่อมุงล้อมด้วยหญ้าคาโปร่ง ๆ คนที่นั่งส้วมจึงมองเห็นคนที่เดินผ่านไปมาได้ชัดเจน)

ทันใดนั้น เถ้าแก่ก็เห็นชายคนหนึ่งเดินผ่านหน้าส้วมไปอย่างรวดเร็ว

"เอ๊ะ นั่นมันนายช่างเส้านี่ มันกลับมาทำอะไรที่นี่"

เถ้าแก่ไม่รู้เลยว่า นายช่างเส้าได้ผูกคอตายไปแล้วเมื่อสามปีก่อน

ด้วยความระแวงสงสัย เถ้าแก่รีบนุ่งกางเกงออกจากส้วมเดินตามนายช่างเส้าไปทันที ยิ่งตามเข้าไปใกล้ ก็ยิ่งเห็นชัดว่าเป็นนายช่างเส้าแน่ ๆ ไม่ผิด

"เฮ้ยมันเดินเข้าไปในบ้านของเราทำไม" เถ้าแก่ตกใจจนเกือบจะร้องตะโกน เถ้าแก่ตามมาจนถึงหน้าประตู แต่กลับเปิดประตูเข้าไปเองไม่ได้

ถามคนงานที่เฝ้าประตู คนงานยืนยันว่ายังไม่ได้เปิดประตูให้ใครผ่านเข้าออกเลย

เถ้าแก่เห็นชัดเจนด้วยตาของตนเองว่า นายช่างเส้าได้เข้ามาแล้วจริง แต่ค้นหาจนทั่วโรงงาน ทั่วบ้านก็ไม่พบแม้แต่เงา และใน

เวลาเดียวกันนั้นเอง เสียงร้องอุแว้ อุแว้ ก็ดังขึ้นในบ้าน เมียของเถ้าแก่ได้คลอดลูกชายออกมาในเวลานั้น

เถ้าแก่ได้ลูกชายคนแรกเมื่ออายุเกือบห้าสิบแล้ว จึงตื่นเต้นดีใจเป็นที่สุด เขาลืมเรื่องนายช่างเฒ่าไปเสียสิ้น

เถ้าแก่โปรดปราน ตามใจลูกชายคนเดียวของแก่ยิ่งนัก เด็กคนนี้มีแววฉลาดตั้งแต่เกิด พออายุได้แปดเก้าขวบก็เล่นการพนันเป็น พออายุได้สิบสองสิบสามก็หนีเรียนโดยเด็ดขาด แล้วมุ่งเล่นการพนันอย่างเดียว ถ้าเสียพนันก็กลับมาขโมยเงินที่บ้านไปเล่นต่อ ขโมยเงินไม่ได้ก็ขโมยข้าวของไปขาย ไปจำนำ

พออายุได้สิบเจ็ดสิบแปด ก็นอนค้างอ้างแรมที่ซ่องโสเภณีเป็นประจำ ทั้งกิน ทั้งเสพ ทั้งซ่อง ทั้งสุม ไม่มีความชั่วใดยกเว้นไว้เลย

เถ้าแก่จนปัญญาจะอบรมสั่งสอน ได้แต่ทนทุกข์ถอนใจ ระยะหลัง ๆ ลูกชายถึงกับลงมือลงเท้าทุบตีเถ้าแก่และเมียซึ่งเป็นพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดเขาอย่างไม่ยั้งมือ ถ้าหากพ่อแม่ขัดใจ ไม่ให้เงินทองตามที่ต้องการ

ในที่สุดผู้เป็นแม่ก็ชอกช้ำใจตาย ส่วนเถ้าแก่ผู้เป็นพ่อก็เจ็บป่วยด้วยโรคร้าย จำต้องเลิกกิจการ ทรัพย์สมบัติที่พอมีเหลืออยู่ก็ถูกลูกชายผลาญไปจนหมดสิ้น

ชีวิตบั้นปลายของเถ้าแก่ผู้รู้แต่จะกอบโกย โกงกิน ต้องตกสู่สภาพของขอทาน คลุกคลานไปตามทาง จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง มีผู้

พบศพของเขานอนตายแข็งที่ออยู่ริมทาง เขาจะได้สำนึกหรือเปล่าว่า ผลกรรมนี้คือหนี้ที่นายช่างเส้าตามมาทวง

ในชาตินี้ นายช่างเส้าได้ติดตามมาล้างผลาญแก้แค้นแล้ว แต่ผลจากการแก้แค้นที่นายช่างเส้าได้กระทำต่อพ่อแม่ (เถ้าแก่) พอเหมาะหรือเกินเลยกว่ากันไปอีกเท่าไร

ทั้งกรรมใหม่และกรรมเก่า ที่นายช่างเส้าจะต้องชดใช้ ทั้งในชาตินี้และชาติหน้าจึงมีอีกเท่าไร ?

และกรรมทั้งนั้นจะถึงกาลสิ้นสุดยุติลงได้เมื่อไร ?

คำตอบนี้มีอยู่ในใจของทุกคน แต่ท่านค้นพบหรือยัง

* * *

๗

ปากเสีย

ครั้งนั้น ในรัชสมัยกวางสู ที่ตำบลซีเหมิน เมืองกวางเจา ครอบครัวหนึ่งแซ่กว่าง มีพ่อ แม่ ลูกชายเล็ก ๆ สองคนและลูกสาวสุดท้องอีกหนึ่งคน เป็นครอบครัวที่ยากจนค่นแค้นมาก

วันหนึ่ง เมื่อข้าวสารก้ามือสุดท้ายกินหมดไปแล้วเมื่อวันวาน ในบ้านไม่เหลืออะไรที่จะเป็นอาหาร หรือนำไปแลกอาหารได้อีกเลย ทุกคนต่างได้รับทุกข์ทรมานจากความหิวอย่างเหลือทน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก ๆ

พ่อตัดสินใจแบกตุ่มเปล่า ที่เป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายของบ้านขึ้นใส่บ่าออกจากบ้านไป เมื่อไปถึงย่านตลาดข้างสะพาน "ชิงเพ็ง" นายกว่างก็หยุดลงที่หน้าร้านขายยา "หลินจื่อถัง" วางตุ่มน้ำลงร้องขาย

ย่านตลาดแห่งนี้แม้จะมีผู้คนจอแจ แต่ก็ไม่มีใครสนใจที่จะซื้อตุ่มน้ำเลย

นายกว่าง เฝ้ารอความหวังที่จะขายตุ่มน้ำอยู่ตั้งแต่เช้าจนกระทั่งห้าโมงเย็น จึงได้มีชายคนหนึ่งเข้ามาถามราคา "ขอสองร้อยปุ้นเท่านั้น" นายกว่างบอก "หนึ่งร้อยแปดสิบเป็นไง" คนซื้อต่อรอง

นายกว่างพยายามขอราคาเดิมอยู่นานไม่เป็นผล จึงตัดใจยอมขายให้

ขณะที่ผู้ซื้อกำลังนับเงินหนึ่งร้อยแปดสิบปุ้น จะจ่ายให้นายกว่างเป็นค่าตุ่ม บังเอิญเจ้าของร้านขายยาหลินจื่อถังเดินออกมา เขาชะโงกหน้ามองดูในตุ่มแล้วพูดกับคนซื้อตุ่มว่า "ที่ก้นตุ่มมีรอยร้าวอยู่เส้นหนึ่ง"

คนซื้อก้มลงมองดูก็เห็นจริง จึงเก็บเงินใส่กระเป๋าบอกว่าไม่ซื้อแล้ว

นายกว่างพยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นรอยปูน ไม่ใช่รอยร้าว คนซื้อก็เปลี่ยนใจไม่ซื้อเสียแล้ว

นายกว่างจึงต้องยืนคอยความหวังต่อไปอีก ดวงอาทิตย์ตกลับขอบฟ้าไปนานแล้ว

นายกว่างหมดหวังที่จะคอยต่อไปอีก จึงจำใจแบกตุ่มขึ้นบ่า

"ปานนี้ลูก ๆ จะร้องไห้ปวดท้องดิ้นรนกันอย่างไรก็ไม่รู้ นี่เราจะทำอย่างไรดี..."

นายกว่างรำพึงในใจ พร้อมกับพาขาอันเบาโหวงท้องกิ่วหูอื้อตาลายเดินกลับบ้าน ขาเบาแต่บ่าหนัก อีกทั้งทางเดินก็ขรุขระ นายกว่างจึงสะดุดล้มลง ตุ่มราคาหนึ่งร้อยแปดสิบบุ้นแตกดังโครม

ชีวิตของเราต้องอาภัพอับจนถึงเพียงนี้ พยายามทำทุกอย่างแล้วก็ไม่ได้ผล เรายังจะฝืนอยู่ต่อไปอีกทำไม..."

นายกว่างนั่งมองตุ่มน้ำที่แตกเป็นเสี่ยง ๆ อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาที่ไร้จุดหมายเป็นเวลานาน ท้องฟ้ามืดลงอย่างรวดเร็ว เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นายกว่างคิดอยากจะฆ่าตัวตาย

คืนนี้ เขาไม่อาจจะกลับไปบ้าน ทนเห็นความทุกข์เวทนาของลูกเมียได้

เขาเดินเรื่อยไปตามทาง ซึ่งบัดนี้มีแต่ความมืดและเงียบสงัด ทันใดนั้นก็ปรากฏร่างชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่ง โผล่ออกมาจากความมืดข้างหน้า ตะคอกถามนายกว่างว่า ดึกดื่นปานนี้แล้วออกมาเดินอยู่ทำไม นายกว่างจึงเล่าความเป็นไปทั้งหมดให้ชายเหล่านั้นฟัง

ชายเหล่านั้นรู้สึกเห็นใจในชะตากรรมของนายกว่าง

เขาบอกว่า

"ไม่เป็นไร เราจะช่วย เดินตามเรามาซิ"

นายกว่างเดินตามไปอย่างว่าง่าย จนไปถึงหน้าบ้านใหญ่หลังหนึ่ง เขาเห็นชายฉกรรจ์เหล่านั้นช่วยกันงัดแงะแล้วบุกเข้าไปในบ้านนั้น พักใหญ่ ชายฉกรรจ์เหล่านั้นก็กลับออกมาพร้อมด้วยหีบห่อข้าวของมากมาย พวกเขาโยนผ้าห่มที่ห่อเสื้อผ้าข้าวของใช้ให้นายกว่างหนึ่งห่อ เมื่อตกอับถึงเพียงนี้ นายกว่างจึงรับไว้โดยไม่คำนึงถึงความถูกผิดอย่างไรเลย

วันรุ่งขึ้น เจ้าของบ้านที่ถูกปล้นก็ไปแจ้งความ ทางการจึงออกตรวจค้นหาของกลางตามบ้าน ในที่สุดก็มาค้นได้ที่บ้านนายกว่าง นายกว่างจึงตกเป็นผู้ต้องหาอย่างดิ้นไม่หลุด

เมื่อทางการสอบสวนปากคำ เขาพยายามเล่าความเป็นจริงทุกอย่าง แต่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็ไม่ยอมเชื่อว่าเขาไม่ได้ลงมือปล้น

เจ้าหน้าที่คาดคั้นให้เขาเปิดเผยตัวหัวหน้าโจร เขาก็บอกไม่ถูก เมื่อคาดคั้นเอาความจริงไม่ได้ เจ้าหน้าที่ก็ลงแส้โบยตี เขาต้องได้รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เขาคิดถึงเหตุที่ผลักดันให้เขาต้องได้รับผลกรรมนี้ "เป็นเพราะเจ้าของร้านขายยาหลินจื่อถังนั่นทีเดียว"

เย็นวันนั้น หากเจ้าของร้านหลินจื่อถังไม่เข้ามาสอดรู้สอดเห็นก้าวก่ายเรื่องของคนอื่น หรือเป็นคนปากเสีย อวดรู้ อยากแสดง เรื่องก็คงไม่เป็นเช่นนี้ เมื่อได้เงินค่าตุ๋มน้ำแล้ว นายกว่างก็จะต้องรีบซื้อข้าวสารและอาหาร กลับไปเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียที่บ้าน ไม่ต้องมาเดินทอด

อาลัยตายอยากอยู่กลางทางจนดึกดื่น ไม่ต้องมีส่วนเกี่ยวพันกับพวกโจร และก็ไม่ต้องถูกจับรอเป็นนักโทษประหารเช่นนี้ นายกว่างยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น

วันรุ่งขึ้น เขาถูกลากตัวไปโบยเพื่อให้รับสารภาพ และเปิดเผยตัวหัวหน้าโจรอีก

ครั้งนี้ เขารับสารภาพเพราะทนทรมานกับความเจ็บปวดไม่ไหว อีกทั้งรู้ชัดว่าไม่มีทางหลุดพ้นแน่ และครั้งนี้ นายกว่างได้เปิดเผยตัวหัวหน้าโจรต่อทางการ เขาบอกว่ามันคือ "เจ้าของร้านขายยาหลินจื้อถัง"

เมื่อเจ้าของร้านขายยาหลินจื้อถัง ถูกลากคอมาที่คุมขังเขาได้แต่ร้องว่า "กระผมไม่ผิด กระผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย.." แต่นายกว่างให้การยืนยันแน่ชัด

เจ้าของร้านขายยาปฏิเสธข้อหา จึงถูกโบยถูกซ้อมอย่างหนัก จนในที่สุดเมื่อทนต่อการถูกทรมานไม่ไหว เขาจึงต้องจำใจรับสารภาพ

คืนนั้นเมื่ออยู่กันตามลำพังสองคนในห้องขัง เจ้าของร้านขายยากระซิบถามนายกว่างว่า "พี่ชาย ถามจริงๆ เถอะ เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางต่อกัน เหตุใดพี่ชายจึงจงใจมาใส่ความกันอย่างนี้"

"ท่านทำเป็นลืมได้อย่างไร" นายกว่างตอบด้วยน้ำเสียงเคียดแค้น "คำพูดของท่านเพียงคำเดียวได้เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของเราจนหมดสิ้น เราคือคนที่นำตุ่มน้ำไปตั้งขายที่หน้าร้านของท่านไงล่ะ ท่านลืมเสียแล้วหรือว่าได้พูดอะไรที่ไม่ใช่กงการอะไรของท่านไปบ้าง"

เจ้าของร้านขายยาคิดทบทวนเหตุการณ์แล้ว ก็ผ้าตบปากตัวเอง ขอโทษขอโพยนายกว่าง ว่าเขาไม่มีเจตนา ที่พูดไปนั้น เป็นเพราะเขาปากพล่อย นายกว่างตอบว่า "เจตนาหรือไม่เป็นเหตุเบื้องต้น แต่ผลที่เกิดจากเหตุนั้น ผู้ก่อเหตุหนีความรับผิดชอบไม่พ้นแน่ ฉะนั้น หากเราจะต้องรับโทษประหารในครั้งนี้ ท่านก็จะต้องตายตกไปตามกัน"

ในที่สุด ด้วยคำพูดเพียงคำเดียว เจ้าของร้านขายยาก็ได้เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของเขาไปเช่นกัน เขาถูกประหารชีวิตพร้อมกับนายกว่าง

* * *

๘
มือของหมู

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง จากการประสบพบเห็นของท่านนักธรรมจี้หมิง

ปี ค.ศ. ๑๙๓๗ ท่านนักธรรมจี้หมิง ได้ย้ายสถานปฏิบัติธรรมไปสู่วัด "กวางฝูซือ" บนพุทธบรรพต "หลูซัน" ในอำเภอซีชัง มณฑลเสฉวน (ซื่อชวน)

วันหนึ่งเมื่อท่านนักธรรมจี้หมิงลงจากวัดบนภูเขา จะเข้าไปทำธุระในเมือง ซึ่งจะต้องนั่งเรือข้ามฟากไป เพราะภูเขาลูกนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางทะเลสาปใหญ่ที่ชาวบ้านเรียกกันว่า "ทะเลฉาง"

วันนั้น ภายในเรือข้ามฟาก มีผู้โดยสารอยู่สิบกว่าคน เป็นเด็กผู้ชายวัยสิบเอ็ดถึงสิบสี่ปีเสียสี่คน

เด็กชายคนหนึ่งในจำนวนนั้น ซุกมือขวาของเขาไว้ในกระเป๋าเสื้อตลอดเวลา เหมือนปิดบังซ่อนเร้นอะไรบางอย่างไว้ ท่านนักธรรมจี้หมิง แม้จะสังเกตเห็นอาการผิดปกติของเด็กชายคนนั้นเข้าโดยบังเอิญ แต่ก็ไม่ได้ติดใจสงสัยอย่างใด จนกระทั่งอีกสิบกว่านาทีต่อมา เด็กชายอีกคนหนึ่งที่โดยสารมาด้วยกันเกิดนึกสนุกอย่างไรขึ้นมาฉวยโอกาสตอนที่เพื่อนคนนั้นเผลอ ดึงมือของเพื่อนที่ซุกอยู่ในกระเป๋าตลอดเวลาออกมาให้ใคร ๆ ได้เห็นกัน

ด้วยภูมิธรรมปัญญาของท่านนักธรรมจี้หมิง ที่ได้บำเพ็ญมาท่านเดาเรื่องราวได้ทันทีว่า นั่นคืออย่างไร

มือนั้นไม่ใช่มือของคนแต่เป็นตีนหมูชัด ๆ ทั้งยังมีขนหมูขึ้นอยู่เต็มชายชราที่นั่งมาข้าง ๆ ท่านนักธรรมจี้หมิง เป็นชาวบ้านที่นี่ และรู้จักเด็กเจ้าของมือหมูนั้นดี จึงเล่าความเป็นไปของเด็กคนนั้นให้ฟังว่าเด็กชายคนนี้ระลึกชาติได้ ทั้งชาติที่แล้วและชาติก่อนหน้านี้อีกสองชาติเขาจำได้ว่า เขาเกิดมาเป็นหมูถึงสามชาติ

เขาจำได้ถึงความเจ็บปวด ความสยดสยองที่ถูกข้างแทงเชือดเฉือน ในชาตินี้เด็กชายคนนี้จึงสะดุ้งผวาทุกครั้งที่เห็นมีดหมู ขนลุกทุกครั้งที่เห็นเขียงหมู

และใจหายวาบทุกครั้งที่เห็นหมู

เขาเคยเล่าให้พ่อแม่ ญาติพี่น้องทั้งหลายฟังว่า เวลาที่ปลายมีดคมกริบ ปักลึกลงไปที่ซอกคอของเขานั้น เขากรีดร้องสุดเสียงด้วยความเจ็บปวด หวาดกลัวเพียงไร

เมื่อตัวของเขาถูกวางแผ่ลงขายบนเขียงหมูในตลาด ทุกครั้งที่มีผู้มาซื้อ เมื่อผู้ขายเชือดเฉือนเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่งของเขา ความเจ็บปวดจะเสียววาบจับใจทุกครั้ง เป็นเช่นนี้ จนกว่าทุกส่วนในตัวของเขาจะขายหมดไปจากเขียงหมู วิญญาณความรับรู้ในความเจ็บปวดของเขาจึงจะพ้นไปจากที่นั่น แล้วเดินทางไปเกิดในชาติใหม่ต่อไป

สองชาติก่อนที่ผ่านมา มีสภาพไม่ต่างกันเท่าใดนัก ความเป็นหมูทุกข์ทรมานพอ ๆ กัน ส่วนชาติที่สามที่เพิ่งผ่านมา ความทุกข์ทรมานสาหัสและเนิ่นนานกว่ากันมากนัก ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำ ชาวบ้านส่วนใหญ่ยากจน ประหยัดการกินอยู่กัน

เมื่อเขาถูกวางหงายแผ่ลงบนเขียงหมูแล้ว ก็ได้แต่นอนเจ็บปวดอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน นานเป็นวัน ๆ กว่าจะถูกเชือดเฉือนไปทีละชิ้นจนหมดตัว สุดท้ายเหลือแต่อุ้งตีน (คากิ)

อุ้งตีนทั้งสี่ข้างของเขาถูกขอเกี่ยวแขวนโตงเตง เจ็บปวดอยู่ตั้งแต่เช้าจนเย็นโพล้ ก็ยังไม่มีใครมาซื้อ วิญญาณของเขาได้รับความทุกข์ทรมานมาก จนในที่สุด

แรงกดดันของความทุกข์อันหนักหน่วงนั้น ทำให้เกิดเป็นพลังต่อสู้อย่างรุนแรง เขาดิ้นรนสุดกำลัง ยากยิ่ง แต่ก็ได้ผล

วิญญาณของเขาพ้นจากพันธนาการขอเกี่ยวผลัวะออกมา

แล้ววิญญาณของเขาก็ได้มาเกิดใหม่ ครั้งนี้เขาได้มาเกิดเป็นคน

แม้ว่าเขาจะได้ชดใช้กรรมเก่า ต้องเกิดเป็นหมูไปแล้วถึงสามชาติ แต่ในชาติที่สามเขายังชดใช้ไม่หมดทีเดียว เศษกรรมที่ยังหลงเหลืออยู่ จึงทำให้เขาต้องพาเอาอุ้งตีนหมูมาเกิดด้วย

ใครหรือที่คิดว่า คนตายแล้วดับสูญ เหมือนดับเทียน ไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกแม้แต่วิญญาณ ไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อชาติภพภายหน้าและที่แล้วมา

ขอท่านจงได้พิจารณา จากสถานภาพและความเป็นไปของชีวิตแห่งสัตว์โลกทั้งหลาย ด้วยปัญญาอันประณีตสุขุมเถิด แล้วท่านก็จะไม่ปฏิเสธอีกต่อไป

และเมื่อนั้น ท่านก็จะได้เป็นอีกผู้หนึ่งที่ล่วงพ้นวัฏสงสาร

เพราะท่านจะเป็นผู้ที่ประกอบแต่กรรมดี มีเมตตา สาธุ

* * *

๙
ข้าวสองทะนาน

เหตุนี้เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง ที่เมืองไทเป ไต้หวัน เป็นเรื่องระหว่างพี่สะใภ้และน้องสะใภ้คู่หนึ่ง

พี่สะใภ้แต่งงานกับลูกชายคนโตของสกุลนี้ (ขอสงวนนาม) น้องสะใภ้แต่งงานกับลูกชายคนรอง

พี่น้องทั้งสองแยกครอบครัวกันอยู่ แต่ตั้งบ้านเรือนไม่ห่างจากกันนัก ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องสองครอบครัว ยังนับได้ว่าดีพอใช้

อาจจะเป็นเพราะ ต่างคนต่างรับผิดชอบครอบครัวของตนเองตั้งแต่ต้น

ความรู้ ความสามารถไม่เหลื่อมล้ำกว่ากัน

พ่อแม่ไม่ได้ทิ้งสมบัติอะไรไว้ให้อิจฉา แก่งแย่งกัน

ข้อสำคัญไม่มีบุคคลที่สามมาพูดจาเป่าหูให้พี่น้องต้องหมางใจกัน พี่น้องทั้งสองครอบครัว จึงยังคงไปมาหาสู่กันเสมอ สำหรับสะใภ้พี่สะใภ้น้องนั้น แม้นิสัยใจคอจะต่างกัน แต่ก็ไม่เคยผิดใจกัน

วันหนึ่ง บังเอิญข้าวสารที่บ้านพี่สะใภ้หมดลง และยังไม่ทันได้ไปซื้อหามาไว้ จึงมาขอยืมจากน้องสะใภ้ไปสองทะนาน อีกสองวันต่อมา พี่สะใภ้ซื้อข้าวมาแล้ว ก็จัดการตวงข้าวสองทะนานนำมาคืนให้น้องสะใภ้ เมื่อมาถึงบ้าน เป็นเวลาที่น้องสะใภ้กำลังวุ่นอยู่กับการเตรียมพื้นหุงข้าวอยู่ที่ท้ายบ้าน พี่สะใภ้ร้องบอกไปว่า "พี่เอาข้าวสอง

ทะนานมาคืนให้แล้วนะ" น้องสะใภ้ก็ร้องตอบมาจากท้ายบ้าน โดยไม่ได้โผล่หน้าเข้ามาดูในครัวว่า "พี่เทใส่ตุ่มข้าวสารไว้ก็แล้วกัน"

ขณะที่พี่สะใภ้จะเทข้าวสารสองทะนานลงคืนไว้ในตุ่ม พลันมารร้าย (อารมณ์) ที่เป็นตัวโลภในจิตปุถุชนก็สำแดงอาการทันที ด้วยเป็นโอกาสเหมาะที่ลับตาคน

พี่สะใภ้ปิดฝาตุ่มข้าวสารให้เกิดเสียงดัง ทำทีว่าเทข้าวสารลงตุ่มไปเรียบร้อยแล้ว พร้อมกับร้องบอกไปทางท้ายบ้านว่า "เรียบร้อยแล้ว พี่ไปละนะ จะรีบไปธุระ" ว่าแล้วก็หิ้วข้าวสารสองทะนานเดินตัวปลิวกลับไปบ้านของตน

เรื่องข้าวสารสองทะนานผ่านไปหลายปี โดยไม่มีใครรู้เห็นเลย จนกระทั่งพี่สะใภ้หมดอายุ ตายจากโลกนี้ไป ที่เมืองนรก พี่สะใภ้ถูกลงโทษตามความผิดต่าง ๆ ที่ทำมาครั้งยังมีชีวิตอยู่

สำหรับข้าวสารสองทะนาน พี่สะใภ้ถูกพิพากษาโทษให้กลับชาติมาเกิดเป็นไก่ในบ้านของน้องสะใภ้ ต้องมาออกไข่ใช้หนี้ จนกว่าจะได้ค่าเท่ากับข้าวสารสองทะนาน แล้วจึงตายไปเกิดกายเป็นตัวตนอื่นเพื่อชดใช้กรรมอื่นต่อไปอีก

ครั้นถึงวันที่ไก่พี่สะใภ้ออกไข่ให้จนครบ เท่าจำนวนที่กำหนดแล้ว คืนนั้น ลูกสาวของพี่สะใภ้ก็ฝันประหลาด ซึ่งจะเล่าต่อไป ลูกสาวของพี่สะใภ้ ภายหลังได้มาอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของน้องสะใภ้

ซึ่งเป็นอาว์สะใภ้ของเธอ เนื่องด้วยหลังจากแม่ของเธอตายได้ไม่นาน พ่อของเธอก็มีอันตายตามไปด้วย จึงเหลือเพียงเธอคนเดียว ซึ่งเป็นเด็กในวัยสาว

เมื่อมาอยู่ในความดูแลของอาว์สะใภ้ เธอได้รับความเอาใจใส่เป็นอย่างดี คืนนั้น เธอฝันไปว่า แม่ไก่ตัวที่เลี้ยงไว้ออกไข่ให้กินทุกวัน ได้ตกลงไปตายในตุ่มน้ำ

ก่อนตายแม่ไก่ได้บอกกับเธอว่า แม่ไก่คือแม่ของเธอกลับชาติมาเกิด เพื่อใช้หนี้ข้าวสารสองทะนานให้แก่อาว์สะใภ้ของเธอ เรื่องราวเป็นเช่นนี้

สุดท้ายได้ตักเตือนสั่งสอนเธอว่า อย่าโลภมากอยากได้ของ ๆ ผู้อื่น การทำความผิดในที่ลับตาคน อาจจะรอดพ้นสายตาคนได้ แต่ไม่อาจรอดพ้นสายตาของท่านที่ธำรงความยุติธรรมของฟ้าดินได้ ขอให้ลูกรักษาความประพฤติ และรักษาตนให้จงดี...

เมื่อตื่นจากความฝันในตอนเช้ามืด หญิงสาวมีอาการใจสั่นเล็กน้อย คิดทบทวนเรื่องราวที่ฝัน ก็จำได้แม่นยำทุกคำพูดของแม่ไก่ตัวนั้น และแล้วเธอก็หัวเราะกับตัวเอง บอกกับตัวเองว่าเป็นเรื่องเหลวไหล

แม่ไก่ก็คือแม่ไก่ แม่ของเธอตายไปแล้วก็คือตายไปแล้ว จะมาเกิดใหม่เป็นแม่ไก่ได้อย่างไรกัน

แต่แล้วเธอก็ต้องสะดุ้ง เมื่อลุกจากที่นอน ออกมาจะตักน้ำที่ตุ่มมาล้างหน้า เธอได้พบว่าแม่ไก่ตัวนั้น หน้าซีด ตาขาวลอยอยู่ในตุ่มน้ำ มันตายแล้วจริง ๆ

ความรู้สึกชะงักงันเกิดขึ้นเพียงชั่วขณะ

สุดท้าย หญิงสาวก็สรุปบอกตัวเองว่า แม่ไก่ตัวนั้นบังเอิญตายตรงกับความฝันของเธอ ไม่เช่นนั้น ความฝันของเธอก็บังเอิญตรงกับความตายของแม่ไก่

แต่จะให้เธอคิดว่า แม่ไก่ตัวนั้นคือแม่ของเธอกลับชาติมาเกิดใหม่ เธอยอมรับไม่ได้ เธอยอมรับไม่ได้จริง ๆ

เย็นวันนั้นเมื่อเธอกลับจากวิทยาลัย เป็นเวลาอาหารเย็น

แม่ไก่ตัวนั้นถูกถอนขนจนเกลี้ยงต้มสุกและถูกสับเป็นชิ้น ๆ อยู่ในจาน บนโต๊ะอาหาร เมื่ออาว์สะใภ้เลื่อนจานไก่มาตรงหน้าเธอ

มือของเธอสั่นเทา และพลัน น้ำตาก็ไหลลงอาบแก้ม...

ครั้งนี้ เธอชะงักงันอยู่นาน

ในที่สุด เธอได้เล่าเรื่องนี้ให้อาว์สะใภ้ฟัง

* * *

๑๐
อัสนีบาตประกาศโทษ

เมื่อไม่นานมานี้ ที่มณฑลกุ้ยหยัง มีพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกันสองคน พี่ชายชื่อว่าอู่เหยิน น้องชายชื่ออู่อี้ พ่อตายตั้งแต่เขาทั้งสองยังเล็ก แม่เป็นผู้เลี้ยงดูอุ้มชูมาจนเติบใหญ่

อู่เหยินแต่งงานกับนางเมิ่ง ส่วนอู่อี้แต่งงานกับนางชุย อู่เหยินเป็นคนมีใจเป็นกุศล นางเมิ่งก็เป็นคนมีสัมมาคาวระ ส่วนอู่อี้ผู้น้องกลับเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยม นางชุยก็หยาบคาย

อู่เหยินและภรรยา จึงเป็นลูกและสะใภ้ที่มีความกตัญญูต่อแม่ ส่วนอู่อี้และนางชุยไม่สำนึกในความกตัญญูเลย

พี่ชายเคยตักเตือนน้องชายอยู่เสมอ ซึ่งเขาไม่เพียงแต่จะไม่เชื่อฟัง ทั้งยังกลับเก็บความไม่พอใจไว้ลึก ๆ อีกด้วย

ส่วนนางชุยผู้หยาบคายไม่พอใจคำตักเตือนเมื่อไรก็แสดงอาการโต้ตอบทันที ด่าทอกระทบกระเทียบบ้าง กระแทกกระทั้นบ้าง จนครอบครัวหาความสงบสุขไม่ได้

ในที่สุด พี่น้องที่คลานตามกันมาเพียงสองคนก็ตกลงต้องแยกครอบครัวกันออกไป ทรัพย์สมบัติที่เป็นมรดกตกทอดมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษก็แบ่งสรรกันออกไปคนละครึ่ง

หน้าที่เลี้ยงดูแม่ผู้ชรานั้นก็แบ่งกันรับผิดชอบคนละสิบวัน สิบวันที่แม่อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของอู่เหยิน และภรรยาผู้กตัญญูนั้น

แม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลด้วยความเคารพ อาหารที่แม่ชอบ ทุกอย่างที่แม่พอใจ สองสามีภรรยาจะจัดหามาให้เป็นอย่างดี

แต่สิบวันที่อยู่ในความดูแลของอู๋อี๋ผู้น้องและภรรยาผู้หยาบคาย แม่ต้องถูกเอ็ด ถูกตะคอก อาหารที่ใช้เลี้ยงดูก็ทำอย่างประหยัดและเสียไม่ได้ ฉะนั้นสิบวันที่แม่อยู่กับลูกชายและลูกสะใภ้คนเล็ก แม่จึงซูบผอม หมองมัว

เมื่อเป็นเช่นนี้หลาย ๆ ครั้งเข้า พี่ชายก็ทนดูไม่ไหว จึงขอให้แม่อยู่ประจำกับเขาเสียเลย ไม่ต้องเวียนไปอยู่กับน้องชายครั้งละสิบวันอีก แต่หัวใจของผู้เป็นแม่เหมือนกันทั้งนั้น ไม่ว่าลูกจะร้ายต่ออย่างไร ทิ้งขว้างแค่ไหน แม่ก็ยังคิดถึงลูก อยากไปอยู่ใกล้ ๆ ลูก

ทุกครั้งที่แม่กลับมาจากบ้านอู๋อี๋ แม่จะมีอาการอ่อนเพลียอิดโรย

วันหนึ่ง อู๋เหยินจึงไปหาน้องชาย แล้วพูดกับเขาว่าอยากจะรับหน้าที่ดูแลแม่เสียเองทั้งหมด

พออู๋อี๋เจ้าเล่ห์ได้ยินเข้าเช่นนี้ ก็ถือโอกาสโวยวายพี่ชายทันที เขาหาว่าพี่ชายจะเอาหน้าเสียคนเดียว อยากแสดงให้ชาวบ้านรู้ว่าเป็นลูกกตัญญู เพื่อทับถมทำลายเขา และอะไรอีกต่าง ๆ นานา

เป็นอันว่าแม่ยังคงต้องไป ๆ มา ๆ อยู่ระหว่างบ้านของลูกทั้งสอง

ความเป็นไปในโลกนี้ มองอย่างผิวเผินแล้วจะเห็นความไม่ยุติธรรมมากมาย คนร้ายกลับร่ำรวยเรืองอำนาจ ส่วนคนดีมักจะอาภัพอับจน

แต่โดยหลักสัจจธรรมแล้ว หาเป็นเช่นนั้นไม่ หากเราได้ติดตามดูต่อไป จนในที่สุด อู๋เหยินยังคงปฏิบัติต่อแม่ด้วยความเคารพกตัญญู แต่ฐานะความเป็นอยู่ฝืดเคืองลงจนกระทั่งการค้าล่มจมสิ้นเนื้อประดาตัวในเวลาต่อมา ส่วนอู๋อี้ผู้อกตัญญูกลับค้าขายเจริญรุ่งเรืองร่ำรวยใหญ่โต

ทุกคนที่รู้จักพี่น้องทั้งสองนี้ ต่างก็ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมคนทำดีจึงได้ชั่ว ส่วนคนทำชั่วจึงได้ดี แม่ได้แต่สวดมนต์ภาวนาขอให้พระคุ้มครอง รักษาอู๋เหยิน อู๋เหยินแม่ไม่ได้กินอาหารเช้าไปจากที่นี่เลย จนบัดนี้เวลาบ่ายมากแล้ว แม่จะกลับไปอยู่ที่บ้านของอู๋เหยิน แม้จะได้พบแต่น้ำข้าวต้มใส ๆ ก้นหม้อก็ยังดี

แม่หิวจนเกือบจะเป็นลมอยู่แล้ว ระยะทางจากบ้านของอู๋อี้ เดินไปที่บ้านของอู๋เหยินไม่ไกลนัก แต่ด้วยสังขารของวัยชรา ประกอบกับความหิวโหย แม่เป็นลมล้มลงข้างทาง ก่อนจะถึงบ้านอู๋เหยิน

ขณะนั้นถึงแม้จะเป็นเวลาบ่ายสามโมง แต่ท้องฟ้ามืดครึ้มเมฆฝนตั้งเค้ามาตั้งแต่หลังเที่ยง ฝนกำลังจะตกลงมา อู๋เหยินเจ็บใจตัวเองเหลือเกิน ที่ทำให้ฐานะดีขึ้นกว่านี้ไม่ได้ ทำให้แม่ต้องลำบากใจ ต้องตากหน้ากลับไปขออยู่กับน้องชายอีกสิบวัน เขารู้นิสัยของน้องชายและน้องสะใภ้คู่นี้ดี

ด้วยความเป็นห่วง อู๋เหยินคิดว่าควรต้องไปดูแม่สักหน่อย แล้วอู๋เหยินก็ได้พบแม่ล้มพับอยู่กับพงหญ้าริมทาง

"แม่...แม่" อู๋เหยินร้องเรียกแม่เสียงหลง ฝนที่ตั้งเค้ามานาน เทลงมาอย่างแรง เสียงฟ้าร้องครื้นครื้น อู๋เหยินรีบอุ้มแม่เข้าไปหลบฝนที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ แม่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น

น้ำตาของแม่และลูกปนไปกับสายฝนที่พรั่งพรูลงมาเหมือนท้องฟ้าแตกสลาย

อู๋เหยินกอดแม่เอาไว้แน่น ฝนตกหนักและฟ้าร้องดังเหลือเกิน ทันใดนั้นสายฟ้าสว่างจ้าก็กรีดเป็นทางยาวลงตรงหน้าไม่ไกลออกไปเท่าใดนัก พร้อมกับเสียงฟ้าผ่าดังเปรี้ยงใหญ่ หลังจากนั้นฝนก็หยุด

เสียงผู้คนเอะอะโวยวายดังมาจากแถวบ้านที่อู๋อี้อยู่

"อู๋อี้ถูกฟ้าผ่าตาย..."

"ผัวเมียทั้งคู่ตายเลย..."

"..............."

ทรัพย์สมบัติของอู๋อี้ ผู้ตระหนี่ถี่เหนียวสำหรับคนอื่นทุกคน แม้กระทั่งแม่ของตัวเอง ถูกทิ้งอยู่เบื้องหลัง

อู๋เหยินซึ่งเป็นพี่ชายจึงเป็นผู้รับช่วงโดยชอบธรรม หลังฝนตกฟ้าจะสว่าง

เช่นเดียวกัน เมื่อวิบากกรรมผ่านไปชะตาชีวิตก็ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ปฏิบัติดีเสมอต้นเสมอปลาย

อู๋เหยินและภรรยา เป็นตัวอย่างชีวิตจริงอีกรายหนึ่ง ที่ชาวเมืองกุ้ยหยังหยิบยกมาสรรเสริญ เพื่อสอนลูกสอนหลานจนทุกวันนี้

* * *

คำสารภาพของวิญญาณ
ตอน บาป "ฆ่าตัวตาย"

โดย น.พ. อาจินต์ บุญเกตุ

ผมมีความอยากรู้อยากทราบเหมือนกับหลาย ๆ คน ที่อยากทราบในขณะนี้ว่า การทำร้าย การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การทำให้ชีวิตผู้อื่นได้รับความทุกข์ ความทรมานนั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้ามในศาสนาพุทธ แต่ก็ยังมีการกระทำชนิดนี้อยู่ในแวดวง อาทิ การจับปลา ฆ่าสัตว์น้ำทั้งน้ำเค็มและน้ำจืด การฆ่าสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ เพื่อความสนุก ความเพลิดเพลิน หรือฆ่ามาเป็นอาหาร ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่ประกอบการละเว้นศีลข้อแรกนั้น ก็เป็นคนที่นับถือศาสนาเดียวกันกับผม แต่ก็อ้างว่า ไม่บาป เพราะมันเป็นอาหาร ไม่ฆ่าก็ไม่มีกิน เพราะคนเราเป็นสัตว์ที่กินทั้งพืชทั้งเนื้อ แต่พอวันพระหรือไปวัดที ก็รับศีลทุกที พอรับแล้วก็ทำการละเมิดต่อไปอีก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทั้งหลาย นอกจากจะห้ามการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ว่าจะเป็นชีวิตใดก็ตามแล้ว ท่านยังทรงสอนให้แผ่เมตตาให้อภัยแก่ทุกชีวิตที่เกิดมาร่วมแก่ ร่วมเจ็บ ร่วมตาย ด้วยกันอีกด้วย เพราะการแผ่เมตตานี่แหละจะทำให้โลกทั้งโลกเป็นสุข ว่างเว้นจากการเบียดเบียนกัน

เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นดังนี้ ผมมีโอกาส จึงกราบเรียนถามหลวงพ่อในเรื่องการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็ได้รับคำตอบจากท่าน คือ

บาปทั้งนั้น ไม่มีเว้น แม้แต่เพียงทำให้เขาบาดเจ็บทนทุกข์ทรมานมากน้อยหรือไม่เพียงไรก็ตาม แม้แต่การฆ่าตัวของตัวเอง ก็บาป และก็บาปมากด้วย

แต่มันก็เป็นเวร เป็นวิบากของเขา ที่ต้องเกิดมาเป็นสัตว์ ไม่ว่าสัตว์ชนิดใด มันเป็นอบายทั้งสิ้น คือ ตัดความเจริญ ตัดทางบุญทางกุศล

มนุษย์เท่านั้นที่มีโอกาสทำบุญทำกุศล ซึ่งอาจจะทำจนถึงที่สุด คือ ไม่มีอะไรจะเป็นบุญเป็นกุศลให้ทำต่อ นั่นคือ สำเร็จอรหัตผล

แต่สัตว์นั้นไม่มีโอกาส แม้จะฉลาดแสนรู้เพียงไร เขาก็ยังเป็นสัตว์ที่ไม่มีโอกาสจะบำเพ็ญความดีได้ จะเป็นชาติก่อน สัตว์อาจจะประกอบกรรมอะไรไว้ วิบากจึงส่งให้มาเกิดเป็นสัตว์อีก สัตว์หาความสุขไม่ได้ เขาอาจจะเกิดเป็นช้าง ม้า วัว ควาย อูฐ ฯลฯ ให้เขาใช้งานหนักตลอดชีวิต หรือมิฉะนั้นก็ถูกฆ่ามาเป็นอาหาร สัตว์อาจจะฆ่ากันเอง กินกันเองอย่างที่เห็น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะกรรมของเขาที่ต้องให้เกิดเป็นสัตว์ เขาก็ต้องถูกฆ่าใช้กรรม

ยกตัวอย่าง เช่น ปลา วันหนึ่ง ๆ อาจจะต้องถูกฆ่าเป็นล้าน ๆ ตัว หมู เป็ด ไก่ แพะ แกะ วัว ควาย วันละกี่ล้านตัว เพื่อเป็นอาหารของมนุษย์ ทั้งนี้ก็เพราะกรรมที่ทำให้เขาต้องเกิดมาเป็นสัตว์

อย่างนี้ นี่อย่างหนึ่ง คือ เขาเกิดมาใช้กรรม วิบากส่งมาให้เป็นอย่างนี้ นั่นก็เป็นเพราะเขาเกิดมารับกรรม มาใช้กรรม นี่ในด้านของสัตว์ที่เกิดมาถูกฆ่า ถูกทารุณ ถูกใช้งานหนักต่าง ๆ

ทีนี้ในด้านของมนุษย์ที่ทำปาณาติบาต คือ เข่นฆ่า ทำลายชีวิต หรือเบียดเบียนสัตว์ที่เกิดมาเป็นเพื่อนร่วมแก่ ร่วมเจ็บ ร่วมตายด้วยกัน ยังไง ๆ เขาก็ต้องตาย ไม่ต้องไปฆ่าเขา จะถือว่าสัตว์ไม่มีวิญญาณ ไม่มีจิตใจไม่ได้ทุกชีวิตย่อมรักและหวงแหนชีวิตของตน ไม่มีชีวิตใดที่อยากตาย การอยากตายนั้นมันมี แต่มันมีสาเหตุ มีปัจจัยการฆ่าตัวตายจึงเกิดขึ้นทั้งคนและสัตว์

เมื่อทุกชีวิต กลัวความตาย ไม่อยากเจ็บ ไม่อยากตาย การทำให้เขาต้องตายตกไปนั้น จะไม่บาปได้อย่างไร อย่างนี้ต้องคิดถึงตัวเราเอง ว่าเรากลัวเจ็บ กลัวตายไหม

การฆ่าสัตว์ เบียดเบียนสัตว์ของมนุษย์เรา เมื่อมาก ๆ เข้า หนัก ๆ เข้า วิบากก็ส่งผลให้เกิดการตายหมู่เสียทีหนึ่ง อย่างการสู้รบกัน การสงคราม มันก็ฆ่ากันเองในหมู่มนุษย์ หนักเข้า ๆ การฆ่ากันเองก็จะมากขึ้น ๆ จนถึงล้างโลกไปเลย

นอกจากนั้น ธรรมชาติยังเป็นผู้ตัดสินกรรมนั้นเสียอีกด้วย อาทิ แผ่นดินไหว แผ่นดินแยก แผ่นดินถล่ม พายุกระหน่ำ น้ำท่วม ฟ้าผ่า อุบัติเหตุตายหมู่ต่าง ๆ คนเราก็ตายกันทีละมาก ๆ อย่างภูเขาไฟระเบิดแต่ละที ผู้คนก็เดือดร้อน สูญเสียชีวิตกันมาก ๆ ในแต่ละครั้ง ดังนี้

เป็นต้น นี่คือวิบากที่มาตอบสนองมนุษย์ที่เข่นฆ่ากันเอง ฆ่าสัตว์ต่างๆ ไว้มาก

เพราะฉะนั้น การช่วยชีวิตสัตว์ที่จะถูกฆ่า จึงได้กุศล เหมือนกันกับหลวงพ่อที่ช่วยชีวิตสัตว์ต่างๆ ไว้เต็มกุฏิ ทั้งบนกุฏิและใต้ถุนกุฏิ

หลวงพ่อท่านกล่าวว่า "*การไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ย่อมทำให้มีอายุยืนยาวปราศจากโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน ไม่ทำกาลกิริยาตายด้วยอาการอันทุกข์ทรมานไร้สติ*

การเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต คนก็เป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง เว้นจากการเบียดเบียนชีวิตต่างๆ ย่อมปลอดภัยในทุกที่ ไปไหนมีแต่มิตร ยิ่งมีเมตตาประกอบด้วย แม้จะไปในป่าพงดงดิบอย่างไรก็ปลอดภัย เพราะการไม่เบียดเบียนและการมีเมตตานี้ จะเป็นเกราะกำบังภยันตรายทั้งปวง"

ผมกราบเรียนถามหลวงพ่อท่านว่า "*ก็แล้วการที่คนเราฆ่าตัวตายล่ะขอรับ ไม่ได้เบียดเบียนชีวิตใคร เขาทำของเขาเอง จะมีผลอย่างไรขอรับกระผม*"

หลวงพ่อตอบว่า "*มีสิ และก็เป็นบาปมากด้วย เพราะชีวิตเขาก็เป็นชีวิตหนึ่งเหมือนกัน คนที่ฆ่าตัวตายนั้น มันเป็นอกุศลกรรม วิบากมันติดตัวก็จะต้องฆ่าตัวตายอีกทุกชาติทุกภพ*"

ผมกราบเรียนถามท่านต่อไปว่า "*ก็ถ้าคนที่ฆ่าตัวตายนั้นต้องทนทุกข์ทรมานเพราะการเจ็บป่วยหรือทุพพลภาพ ไม่อาจจะทำมาหากินหรือ*

ช่วยตัวเองได้ ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส หรือต้องทุกข์ทรมานทางจิตใจอย่างสุดที่จะทนทานได้ เขาเหล่านั้นจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายเพื่อให้พ้นการทนทุกข์ทรมานนั้น จะเป็นบาปหรือไม่ขอรับ"

หลวงพ่อตอบว่า "นั่นเขาหนีวิบากมากกว่า วิบากกรรมยังไม่หมด ไม่สามารถทนกับวิบากได้ เขาก็ตัดสินใจหนีไป วิบากที่เหลือก็ต้องติดตามข้ามชาติข้ามภพกันต่อไป ไปใช้ผลแห่งกรรมนั้น ๆ ที่ตนได้ประกอบไว้ ไม่ว่าชีวิตไหน เพราะฉะนั้น การฆ่าตัวตายหนีทุกข์ หนีกรรม จึงไม่ใช่ทางที่จะพ้นทุกข์อย่างเด็ดขาด อย่าว่าแต่กุศลวิบาก คือ ผลกรรมชั่วเลย แม้แต่กุศลวิบาก คือ ผลแห่งกรรมดี มันก็เหมือนกัน ติดตามไปสนองผู้ประกอบกรรมดีนั้นตลอดไปเหมือนกัน ถ้าชาตินี้ยังเก็บเกี่ยวผลบุญไม่หมด บุญก็ยังตามสนองในชาติภพต่อไปอีกจนหมด ไม่ว่าจะไปเกิดในภพใด ภูมิใด"

ผมกราบเรียนถามท่านว่า "แล้วผู้ที่ทำชั่วแต่ได้ดี มีเกียรติยศชื่อเสียง เงินทอง ข้าทาสบริวารมากมายล่ะขอรับ ...มันเป็นได้อย่างไร"

หลวงพ่อกรุณาให้ความสว่างว่า

"ต้องแยก กรรมที่ทำไว้เก่า คือ อดีตกรรม และกรรมที่ทำในปัจจุบัน ผลบุญที่ทำไว้ในอดีตตามสนองยังไม่หมด เรียกว่า บุญเก่ากับกรรมปัจจุบันที่ทำในขณะนี้ ในชาตินี้

กรรมมันไม่หักล้างกัน ทำไว้อย่างไรก็ได้อย่างนั้น เมื่อผลแห่งกุศลกรรมที่ทำไว้ในอดีต ไม่ต้องชาติปางก่อนหรอก ชาตินี้ก็เถอะ ยัง

ตอบสนองไม่หมด ผลบุญคือความสุข อันประกอบด้วย ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ก็ติดตามมาสนอง ทำให้นึกว่า ทำชั่วได้ดี มันไม่ใช่หรอก พอผลบุญจางลง ผลแห่งอกุศลกรรมก็โผล่ให้เห็น ผลมันตรงกันข้ามกับที่เคยได้รับทุกประการ ทำให้บางคนทนวิบากนี้ไม่ได้ ถึงได้คิดหนีวิบาก คิดฆ่าตัวตาย หนีความทุกข์ ความอัปยศ แต่มันหนีไม่พ้นหรอก

เหมือนคนโดดลงไปในน้ำ จะไม่ให้ตัวเปียกน้ำได้อย่างไร ใครโดดลงไป คนนั้นก็เปียกก็เปื้อน คนที่ไม่ได้กระโดดลงไป จะเปียกจะเปื้อนด้วยก็หาไม่ จะอ้อนวอนให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงมาช่วยให้หายเปื้อน หายเปียกนั้นน่ะ ไม่มีหรอก โดดลงไปเอง ตัวก็เปื้อนเอง จะให้ใครช่วยน่ะไม่มี มันเฉพาะตัวของตัวเอง

ก็มีมากมายหลายรายที่เคยมีสุข มีบุญวาสนา ร่ำรวย แต่ต้องมาติดคุกติดตะราง นั่นเป็นเพราะหมดผลบุญและผลบาปตามมาสนอง ทำดีมันก็ดี ทำชั่วมันก็ชั่ว สุดแต่ว่าจะช้าจะเร็วเพียงใดเท่านั้น"

ผมได้โอกาส จึงกราบเรียนถามท่านถึงการฆ่าตัวตาย ที่ท่านเคยเอ่ยถึงทันทีว่า

"คนที่ฆ่าตัวตายนั้น ฆ่าเพราะหนีวิบาก แล้วคนที่โดดน้ำตายเมื่อเร็ว ๆ นี้ โดยศพอืดขึ้นลอยมาวนเวียนอยู่หน้าบ้านผู้ตายที่ท้องคุ้งโน่นล่ะขอรับ เรื่องมันเป็นยังไงมายังไงขอรับ"

ท่านพยักหน้าแล้วว่าจะเล่าให้ฟัง...

ณ ที่แห่งนั้น จิตวิญญาณสุดจะคณานับ ทั้งเกิดใหม่ ทั้งดับวนเวียนอยู่ เพื่อรอรับวิบากแห่งตน จิตวิญญาณใหม่อีกดวงหนึ่งก็เคลื่อนเข้ามาในกลุ่มอย่างช้า ๆ...

"*อ้าว ! มาแล้วหรือ อยู่ด้วยกันหยก ๆ หายหน้าไปหน่อยเดียวมาอีกแล้ว ไปไหนมาล่ะ*" จิตวิญญาณดวงหนึ่งถาม

"*ก็ไม่หน่อยนะ ไปเกิดอยู่บนโลกมนุษย์มา ไปอยู่โน่นมาร่วม ๓๐ ปี*"

"*๓๐ ปีโลกมนุษย์นี่ มันไม่กี่อึดใจของพวกเราที่นี่เลย*" ดวงจิตวิญญาณอีกดวงหนึ่งที่กำลังรับวิบากแห่งกรรมเอ่ยขึ้น

"*นี่น่ะ เราต้องทนทุกข์ทรมานต่าง ๆ อย่างนี้ มานับด้วยเดือนด้วยปีที่นี่แล้ว เมื่อไหร่จะหมดเวรหมดกรรมเสียทีก็ไม่รู้*"

"*แล้วไปโลกมนุษย์น่ะ ทำอะไรไว้เหรอ*" จิตวิญญาณนั้นถาม

"*ก็มันสุดที่จะทนทุกข์ทั้งกายทั้งใจได้ ฉันก็ต้องฆ่าตัวตายหนีทุกข์อีก ที่นี้วิบากก็เอาตัวมา ก็ไม่รู้ว่าจะต้องรับกรรมที่นี่นานเท่าไหร่อีก*"

"*เรื่องมันเป็นยังไงล่ะ ?*" จิตวิญญาณนั้นถามและอีกหลาย ๆ ดวงที่เร่เข้ามาใกล้ ๆ เพื่อฟังคำบอกเล่า คำสารภาพของวิญญาณดวงนี้

"ฉันหมดเวรหมดกรรมจากการทนทุกข์ทรมานที่นี่แล้ว ก็ไปเกิดเป็นมนุษย์ แต่เนื่องด้วยบุญเก่ามีน้อย แม้จะไปเกิดเป็นมนุษย์ ก็

ไปเกิดเป็นมนุษย์ที่อับโชค อับวาสนา ไปเกิดเป็นลูกเมียน้อยเขา แม่น่ะอยากให้เกิดมาเป็นลูก แต่พ่อไม่อยากให้เกิด เพราะถ้าเกิดมามันก็จะยุ่งยากกับครอบครัวใหญ่ของเขา พ่อจึงเอายาฆ่าเด็กในท้องมาให้แม่ฉันกิน

แม่ฉันไม่ยอมกินยาที่พ่อให้ ก็ถูกบังคับเคี่ยวเข็ญทุกวัน ในที่สุดแม่ก็ต้องกิน กินด้วยความขมขื่นใจ แต่เผอิญฉันพักตัวอยู่ในท้องหลายเดือนแล้ว ยาทำอะไรได้ไม่มาก แต่มันก็รบกวนเอาการ สุดท้ายเมื่อฉันเกิดมาก็ไม่สมประกอบเท่าไรนัก ความเฉลียวฉลาดก็น้อยกว่าพี่ ๆ หน้าตาก็ขี้เหร่กว่า แต่แม่ฉันก็รักใคร่ทะนุถนอมดังดวงใจมาตลอด

ฉันไม่ถึงกับพิกลพิการจนแลเห็นชัด แต่มันพิการทางสมองมากกว่า กว่าฉันจะพูดได้ก็อายุเกือบ ๒ ปี กว่าจะเดินได้ก็เกือบ ๒ ปีเหมือนกัน แถมยังพูดไม่ชัด เหมือนคนปากแหว่งเสียด้วย

หมอดูคนหนึ่ง ดูให้พ่อแม่ฉัน เขาบอกว่า "*เด็กที่เกิดมานี้จะนำลาภมาให้*"

พอฉันเกิดมาไม่นาน ฐานะของพ่อก็ดีขึ้น ๆ ได้เลื่อนบรรดาศักดิ์เป็นคุณหลวง เงินเดือนก็มากขึ้น หน้าที่การงานก็สูงขึ้น แถมยังได้รับมรดกเป็นที่นา ที่อำเภอบางปะหันมากมายอีกด้วย

แต่ทั้งนี้ตัวฉันเองกลับถูกดูถูกเหยียดหยามตลอดเวลาจากพวกพี่ ๆ และแม่บ้านใหญ่ เขาแกล้งฉันต่าง ๆ เวลาพ่อไม่อยู่ เขาใช้ฉันยิ่งกว่าทาส ทั้ง ๆ ที่ฉันอายุเพียง ๕ ขวบ เท่านั้น ฉันต้องทำงานหนักเหลือ

เกิน ตรงกันข้ามกับพี่ๆ ๓ คน ลูกบ้านใหญ่ ที่ไม่ต้องทำอะไรเลย เรียนหนังสือที่วัดข้างบ้าน พอเสร็จกลับบ้านก็เล่นทั้งวัน ฉันต้องหาบน้ำ ผ่าฟืน ถูบ้าน กวาดบ้าน แล้วก็ยังโดนหาเรื่องให้ถูกเฆี่ยนตีทุกเมื่อเชื่อวัน

เขาทารุณกับฉันที่สุด แม่ก็ไม่กล้าพูดอะไร ไม่รู้จะช่วยอย่างไรได้แต่ร้องไห้ พ่อฉันก็ไม่รู้

พ่อฉันก็โชคดีอยู่เรื่อยๆ เงินทองไหลมาเทมา จนเป็นเศรษฐีในบางนั้น หมอดูก็มาเตือนอีกว่า *"ฉันนี่แหละเป็นตัวนำโชคมาให้"*

พ่อเริ่มสงสารฉัน แบ่งเงินไว้ก้อนหนึ่ง มันก็มากพอดู เพื่อเก็บเอาไว้ให้ฉัน เงินจำนวนนี้ฝากไว้ที่แม่ แล้วก็จะโอนที่นาให้ฉันอีก ๕๐ ไร่ เอาไว้กินค่าเช่าเลี้ยงตัว เพราะฉันความรู้น้อย ทำมาหากินไม่ได้

ต่อมา แม่ก็ตาย แม่ตายขณะที่ฉันอายุเพียงสิบสามกว่าเท่านั้นเอง

ช่วงที่ฉันมีอายุได้สิบกว่าขวบก็แอบไปเรียนหนังสือที่วัดข้างบ้านที่พี่ๆ เขาเรียนกัน ท่านพระครูท่านสงสาร ท่านก็สอนให้ สอนอยู่หลายปี ก็พออ่านออกเขียนได้ แต่ฉันก็ถูกแม่บ้านใหญ่เฆี่ยนทุกวันหาว่าฉันไม่ทำงานหนีไปเล่น ความจริงฉันไปเรียนหนังสือที่วัดน่ะ

ฉันก็ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนี้เรื่อยมา พอแม่ตาย พ่อฉันก็เอาเงินที่ฝากแม่ไว้ไปเก็บเสียเอง เพราะกลัวฉันทำหาย หรือไม่ก็กลัวถูกเขาโกง

พอฉันอายุได้ราวๆ ๑๘ ปี พ่อฉันก็ตายอีก ทรัพย์สมบัติที่พ่อให้ก็ถูกแม่บ้านใหญ่เก็บหมด ฉันไม่ได้อะไรเลย ที่ดินที่พ่อจะให้ก็ไม่ได้ กลายเป็นของพี่ๆ ลูกบ้านใหญ่หมด พี่น้องฉันก็ไม่มี ต้องอาศัยอยู่ในบ้านใหญ่ตัวคนเดียวแท้ๆ ฉันต้องทำงานบ้านหนักยิ่งกว่าลูกจ้าง โดนดุโดนด่าทุกวัน

พอมีเวลาว่าง ขณะที่แม่บ้านใหญ่ไม่อยู่ ฉันก็แอบไปหา ไปร้องไห้กับท่านพระครูที่วัด ซึ่งท่านก็ไม่ทราบว่า จะช่วยอย่างไร ก็ได้แต่ปลอบโยนไปว่า "*กรรมของเอ็ง*"

พอต่อมา พี่บ้านใหญ่ทั้ง ๓ คนเขาเป็นหนุ่มขึ้น เขาก็เที่ยวเตร่ใช้เงินกันอย่างสบาย ส่วนฉันต้องกินทีหลัง กินข้าวเหลือเขา มีกินบ้างไม่มีกินบ้าง มันก็เป็นอย่างนี้มาตลอด

เวลาผ่านไปจนฉันอายุได้ ๒๐ กว่าปี ทำอะไรก็เหนื่อย เดินก็เหนื่อย อยู่เฉยๆ ก็หอบ ฉันทนไม่ไหว ท่านพระครูท่านสงสาร ก็พาไปหาหมอ

หมอตรวจอาการแล้วบอกว่า ฉันเป็น โรคหัวใจรั่ว มาตั้งแต่เกิด ไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้ ได้แต่จ่ายยามาพอให้บรรเทาอาการเหนื่อย

ฉันไม่มีเงินจะให้ค่ายาค่าหมอ ก็ได้ท่านพระครูท่านเมตตาช่วยจ่ายค่ายาให้ฉันมาต้มกินเอง เป็นยาหม้อใหญ่พอดู

ฉันกิน ๆ ยาไป มันก็ดีหรอก แต่ที่ทำให้ฉันลำบาก ก็คือ เขาให้นอนพักนิ่ง ๆ ไม่ให้ทำอะไรที่มันจะเหนื่อย แต่ฉันทำไม่ได้ ลองนอนพักอยู่วันเดียวเท่านั้น แม่บ้านใหญ่ตวาดเสียบ้านแทบแตกว่า "*วัน ๆ ไม่ทำอะไร เอาแต่กินกับนอน เลี้ยงหมายังดีกว่า มันยังเห่ายังหอนได้*"

ฉันไม่มีปัญญาจะบอกจะกล่าวว่าไม่สบาย เพราะถึงแม้จะพูดอย่างไร ๆ เขาก็ไม่เชื่อ แถมยังจะไล่ฉันออกจากบ้านเสียอีก กรรมของฉันแท้ ๆ เหนื่อยเท่าเหนื่อย หอบจนใจจะขาด ก็ยังต้องผ่าฟืนหาบน้ำจากท่าน้ำหน้าบ้านมาใส่โอ่ง ใส่ตุ่ม แกว่งสารส้มให้เขา เสร็จแล้วก็ยังต้องมากวาดบ้านถูเรือน บ้านก็ ๒ ชั้น ใหญ่โต คนใช้อื่นก็มีแต่เขาไม่ใช้ ไม่วาน เพราะกลัวว่าพวกนั้นจะขโมยของบนบ้าน

หนักเข้า ๆ ฉันก็ทนไม่ไหว ต้องนอนหอบอยู่ห้องใต้บันได ที่เขาให้หมาอยู่ แต่ก็มีพี่คนหนึ่งเมตตามาดูแล หาข้าวให้กิน หาน้ำมาให้ แต่ก็โดนแม่บ้านใหญ่ดุด่าว่า "*ไปทำอะไรให้คนมารยา*" แล้วแกก็เดินมา เอาข้าว เอาน้ำ ที่พี่เขาเอามาให้สาดทิ้งหมด แล้วพูดว่า "*ให้หมากินยังจะดีเสียกว่า...*"

"*กรรมอะไรล่ะ เราทำอะไรไว้ล่ะ* จึงต้องมารับวิบากอย่างนั้น" จิตวิญญาณดวงหนึ่งร้องถามขึ้นบ้าง

"ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าในชาติก่อนที่เกิดเป็นมนุษย์ ก่อนชาติสุดท้ายนี้ ฉันเองก็ทำชั่วไว้แยะ มารู้ตัวเอาตอนใกล้ ๆ จะตายนี่เอง

คือชาติก่อนโน้นฉันเกิดเป็นนายอากร มีหน้าที่เก็บเงินค่าส่วยต่าง ๆ ให้หลวง ฉันอยู่กับเงิน เห็นเงินทุกวันมันก็โลภ ก็ทำฉ้อฉลฉ้อราษฎร์บังหลวง เอาของหลวงมาเป็นของตัวเองเสียแยะ ทำบุญก็ไม่เคยทำ เขาฝากเงินทองไปทำบุญ ฉันก็งุบงิบเอาซะ อะไรที่พอจะโกงได้ ฉันเอาทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้ ตอนที่เกิดเป็นมนุษย์ในชาติที่ผ่านมาฉันจึงถูกเขาโกง ถูกเขาเม้มหมด ทรัพย์ที่ควรได้ก็ไม่ได้

นอกจากนี้ ฉันก็รังแกสัตว์ไว้แยะเหมือนกัน ตีไก่ กัดปลา เอาทั้งนั้น ฆ่าสัตว์มากินบ้าง ไม่กินบ้าง มากมาย

ที่เล่ามายังไม่หมดนะ ต่อมาฉันเกิดปวดขาปวดแขนขึ้นมาอีกหัวเข่าปวดบวม เหยียดไม่ได้ เดินไม่ได้ แขนก็ปวด ไหล่ก็ปวดนอนร้องอยู่คนเดียว ฉันว่ามันก็กรรมอีกน่ะแหละ เห็นจะเป็นเพราะเมื่อฉันจับปูนา จับกบได้มา ฉันก็จับมันหักแข้งหักขากันมันหนี แล้วก็ใส่ข้องไว้ คงจะเป็นกรรมอันนี้แหละ ที่ทำให้ฉันต้องทนทุกข์ทรมานป่วยไข้ เป็นทั้งโรคหัวใจ ทั้งเหนื่อย ทั้งหอบ เป็นทั้งโรคข้อ ปวดบวมแตะไม่ได้เลย พอถูกเข้าเท่านั้น ปวดใจจะขาด ฉันก็ต้องเขยิบเอาถัดเอา ไปหาข้าวกิน เวลาหิวจัดก็กินที่เหลือ ๆ จากเขาแล้วนั่นแหละ

ตอนนี้แม่บ้านใหญ่เห็นแล้ว ไม่ใช้ฉันทำอะไรมากแล้ว ใช้แต่ให้ถูเรือนเท่านั้น เวลาทำงานมันก็ปวดสิ้นดี เขาไม่ใช้ฉันมาก มีแต่แช่งว่า *"เมื่อไหร่ไอ้ง่อยนี่จะตาย ๆ เสียทีนะ"*

นอกจากเขาจะไม่ให้อาหารกินแล้ว ฉันก็ต้องหาอาหารที่เหลือ ๆ กินเอง และเขาก็ไม่เหลียวแล ไม่รักษาให้แล้วยังด่าว่า ยังแช่งทุกวัน พี่น้องฉันก็ไม่มี เงินทอง ทรัพย์สมบัติของฉันก็มี แต่เขาโกงเอาไปหมด ไม่รู้ว่าจะไปเรียกร้องเอากับใคร

บางทีฉันก็นั่งร้องไห้ คิดถึงแม่ คิดถึงพ่อฉัน ถ้าพ่อแม่ฉันยังอยู่ ฉันคงไม่เป็นอย่างนี้ นี่เป็นเพราะวิบากชัด ๆ อกุศลวิบากนี่แหละ

จิตวิญญาณอีกดวงหนึ่งเอ่ยว่า "*เห็นจะเป็นวิบากกรรมมาแต่ชาติก่อน ๆ ที่ยังรับวิบากไม่หมด กรรมนั้นจึงข้ามชาติมาให้ชดใช้ นึกออกไหมล่ะว่า ชาติก่อน ๆ นี้เราทำบาปทำกรรมอะไรไว้อีกบ้าง มันถึงได้เป็นอย่างนี้*"

"ก่อนที่จะเกิดมาเป็นคนพิการ ในชาติที่ผ่านมานี้ ฉันเกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่เคยได้ทำบุญทำกุศลอะไรเลย วัดวา พระเจ้า ไม่รู้จัก รู้จักแต่อบายมุข ทั้งดื่ม ทั้งกิน ทั้งเล่น ทั้งเที่ยว ไม่เคยทำบุญทำกุศลใด ๆ ทั้งสิ้น ทำแต่บาปกรรม ซึ่งมันง่าย ทำเมื่อไหร่ก็ได้ หนัก ๆ เข้าก็ชิน ชินกับการทำอกุศลกรรม ศีลทั้ง ๕ ข้อไม่รู้จัก เอาละฉันจะสารภาพให้ฟัง...

ฉันหมดเวรหมดกรรมแล้ว ชดใช้วิบากไปแล้ว แต่กิเลสกรรมยังอยู่ เพราะยังเป็นมนุษย์ปุถุชน ฉันจึงต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ ในชาติก่อนนี้ฉันตั้งจิตอธิษฐานขอให้เกิดเป็นเจ้าคนนายคน มั่งมีศรีสุข เวลาทำบุญให้ทานทุกครั้ง ฉันจะอธิษฐานอย่างนี้ ตั้งจิตอย่างนี้เสมอไป

ในที่สุดฉันก็ได้เกิดมาเป็นลูกผู้มีอันจะกินครอบครัวหนึ่ง ในหมู่บ้านตำบลผาเลือด อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งสมัยนั้นการไปมาหาสู่กันลำบาก การที่จะไปหาญาติพี่น้องที่อำเภอตรอน หรืออำเภอลับแล ต้องเดินทางกันเป็นครึ่งวันค่อนวัน พ่อฉันเป็นคนอำเภอท่าปลา แต่แม่เป็นคนอำเภอลับแล ญาติพี่น้องจึงมีทั้ง ๒ ทาง

ฉันมีพี่น้องอีก ๓ คน รวมทั้งฉันด้วยก็เป็น ๔ คน ชายสองหญิงสอง ฉันเป็นคนกลาง มีพี่ชายคนหนึ่ง แล้วก็มีน้องสาวอีก ๒ คน ต่อมาพี่ชายแต่งงานไป มีไร่มีนาทำ และพ่อแบ่งให้น้องสาวอีก ๒ คน ก็แต่งงานมีครอบครัวไป ทำมาหากินร่ำรวย ทั้งค้าขายของป่าและทำไร่ทำนา มีฉันคนเดียวที่ยังไม่มีครอบครัว ก็อยู่กับพ่อแม่ไปเรื่อย ๆ

ต่อมาพรรคพวกชวนไปเข้าป่าหาของป่ามาขาย เมื่อไปแล้วก็เลยเข้าป่าล่าสัตว์ไปด้วยในตัว คือ ไปล่าหมี ล่ากระทิง ล่าเสือในดงดิบระหว่าง อำเภอตรอนกับลับแลนั่นแหละ สัตว์ชุมมาก ซึ่งไปแรก ๆ ก็ไม่ได้สัตว์เท่าไหร่ ได้แต่สัตว์เล็ก ๆ เช่น เก้ง อีเห็น

เพื่อน ๆ บอกว่า การล่าสัตว์นี้ เท่ากับมาขอชีวิตข้ารับใช้ของท่านเจ้าป่า ต้องขออนุญาตบนบานศาลกล่าวเสียก่อน ฉันน่ะไม่เชื่อไม่ถืออะไรหรอก ไม่ได้ก็ไม่ได้ สัตว์มันไม่ถึงฆาต มันก็ไม่มาให้เราฆ่า ตัวไหนถึงฆาตมันก็มา แต่เพื่อน ๆ เขาเชื่อ ก่อนจะออกล่าสัตว์เขาทำพิธีไหว้เจ้าป่ากันทุกที

เพราะการดื้อดึงแบบนี้กระมัง ฉันจึงต้องเคราะห์ร้าย ไม่เคยได้สัตว์สักตัว ทั้งที่เพื่อน ๆ เขาได้เก้ง ได้กระทิง เขาแล่ทำเนื้อเค็มกันเป็นหลัว ๆ พวกลูกหาบยังงึมงำบ่นอุบ มันหนัก เพราะเนื้อเค็มที่ทำไว้มันมาก

ไปต่อไป ฉันก็พบหมีเข้าจนได้ มันเป็นหมีควายตัวใหญ่มาก เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดเสียแล้ว หมีนี้ขึ้นต้นไม้เก่งเหมือนกัน ใครว่ามันไม่ขึ้น ฉันนั่งหนีหมีอยู่บนต้นไม้อยู่นาน ปีนผาหน้าไม้ทิ้งไว้โคนต้นหมด

พอพลบค่ำ หมีมันออกเดินไป พอกะว่าห่างแล้ว ฉันจึงลงมาจากต้นไม้ เก็บอาวุธต่าง ๆ แบบรีบจ้ำ ๆ จะกลับที่พักในป่า ซึ่งฉันเองก็ออกจะหลง ๆ ทางอยู่เหมือนกัน

พอเดินไปสักพัก ฉันก็พบอีก ตัวสีดำ ๆ ใหญ่ ๆ อยู่ข้างหน้าฉันนะ จะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากเจ้าหมีควายตัวนั้น ฉันยกปืนแก๊ปขึ้นเล็งไปที่เป้าหมายทันที โดยนั่งยิงเอาตัวบังต้นไม้ไว้หน่อย

พอฉันลั่นไกโป้งออกไป ก็พอดีได้ยินเสียง "*โป้ง*" ดังมาทางฉัน ฉันเสียวแปลบที่หัวไหล่ นึกได้ทันทีว่า ฉันถูกยิงเสียแล้ว อาจจะเป็นพรานอื่นแอบมาซุ่งยิงก็ได้

ทั้ง ๆ ที่เจ็บอย่างนั้นแหละ ฉันก็ออกวิ่งไปที่เป้าหมายแรก ที่ฉันนึกว่าเป็นหมีทันที ปรากฏว่าไม่ใช่ แต่เป็นคน ถูกลูกปืนฉันที่หน้าอก พอวิ่งไปใกล้ ๆ ที่ไหนได้ กลายเป็นพรรคพวกเดียวกันนั่นเอง

เขาเห็นว่าฉันเป็นหมี เพราะมันพลบค่ำแล้ว แล้วฉันก็แต่งตัวมอ ๆ สีน้ำเงินคล้ำ ๆ เสียด้วย ทำยังไงได้ เขาไม่ได้ตั้งใจ ฉันก็ไม่ได้ตั้งใจจะยิงเขา

พอฉันเดินเข้าไปใกล้ ๆ เสียงเจ้าอยู่พูดว่า *"ไอ้แช่ม เอ็งยิงข้าทำไม ?"* ฉันยังไม่ทันตอบ มันก็ขาดใจตายเพราะบาดแผล

เจ้าอยู่กับฉันนี่เป็นเพื่อนร่วมน้ำสาบานกันเสียด้วย ไปไหนไปด้วยกันตายด้วยกัน ตายแทนกัน แต่แล้วฉันเองนั่นแหละ ที่เป็นผู้ฆ่าเขา ยิงเขา คำสาบานยังแว่ว ๆ อยู่ตลอดเวลา *"เราไม่ทิ้งกัน ตายด้วยกัน... ตายแทนกัน"*

ฉันเดินโซซัดโซเซ กุมหัวไหล่ที่ถูกยิง แบกปืนพะรุงพะรังกับมีดยาวอีกหนึ่งเล่ม เดินกลับที่พัก บังเอิญ...บังเอิญจริง ๆ เดินมาทางทิศที่พรรคพวกเขาขัดห้างอยู่ ตอนนี้ยังชุมเพราะเป็นหัวค่ำ ไฟที่เหลือจากการทำอาหาร เขาก็สุมไว้ไล่ยุง ไล่สัตว์ร้ายไปพลาง ๆ ฉันเดินมาพอเห็นแสงไฟเท่านั้น กำลังใจมาสักกระบุง ทั้ง ๆ ที่เพลียจากเลือดไหลไม่หยุด เจ็บแผลด้วย หิวด้วย อยากน้ำด้วย ฉันรีบก้าว ๆ ไปหาจุดหมายคือกองไฟนั้นจนได้...

"ไอ้แช่ม ไอ้แช่ม มาแล้ว นึกว่าเอ็งถูกเสือคาบไปกินเสียแล้ว เห็นไอ้อยู่มั้ย...มันไปกับเอ็งหรือเปล่า..."

คำถามต่าง ๆ พรั่งพรูออกมาจากพรรคพวก แล้วฉันก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พรรคพวกฟังจนหมดสิ้น ทุกคนฟังด้วยความสลดใจ สำนึกในบาปกรรมในการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

สำหรับเจ้าอยู่นั้น เป็นพรานป่ามานาน และฆ่าสัตว์มานักต่อนัก กรรมมันก็ตามทัน แถมกรรมมันยังเล่นงานฉันเข้าด้วย คือ ถูกยิงเจ็บแล้วจะกลับบ้านไปแจ้งไปบอกกับลูกเมียมันยังไง บ้านเมืองเขาจะไม่เอาไปตัดหัวรึ ฉันกลุ้มเป็นกำลัง เพื่อน ๆ ก็เลยพลอยกลัดกลุ้มไปด้วย

ฉันน่ะกลุ้มใจมาก เสียใจมากแทบจะเป็นบ้า หรือเหมาะ ๆ เป็นบ้าไปหน่อย ๆ แล้วก็ได้ เพราะตาหูมันฝาดมองเห็นเจ้าอยู่เดินมาหาบ่อย ๆ พอใกล้เข้ามาก็หายไป โดยเฉพาะตอนพลบ ๆ โพล้เพล้ ๆ จะเห็นเจ้าอยู่เดินอมยิ้มมา หน้าตาทะเล้นอย่างเคยตามวิสัยของมัน ยิ่งกว่านั้น หูก็ยังฝาด ได้ยินเสียงเจ้าอยู่มาเรียกบ่อย ๆ

"*แข่ม...แข่มโว้ย*" พอฉันหันหน้าไปมองตามเสียง ก็ไม่เห็นมีอะไร แถมเวลานอน ยังฝันถึงมันเสียอีกด้วย ฝันว่ามันชวนให้ไปอยู่ด้วยกัน ไปด้วยกันตามคำสาบาน

ฉันเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้พรรคพวกฟัง พวกนั้นมันก็ว่า ฉันเพ้อไปเอง ทุกคนต่างก็ช่วยแก้ให้โดยบอกว่า "*เจ้าอยู่แยกเดินไปโดนเสือจับเอาไปกินต่างหาก แถมเอ็งยังถูกเสือตะปบที่หัวไหล่ ถากไปเนื้อหายไปหน่อย แค่นี้ใคร ๆ เขาก็ไม่สงสัยแล้ว เอ็งวางใจได้*"

ข้อนั้นฉันวางใจแล้ว แต่อีกใจหนึ่งของฉันยังนึกอยู่เสมอว่า "*เราฆ่าเจ้าอยู่ เพื่อนร่วมสาบานกับมือของเราเอง*"

ตั้งแต่นั้นมา ฉันก็กินเหล้าหนักขึ้นๆ ให้มันหายกลุ้ม วันหนึ่งๆ ได้แต่กินเหล้าเมาวันยังค่ำ จนพ่อแม่เขาเอือมเต็มที่ แต่ท่านไม่รู้หรอกว่า ที่ฉันกินเหล้านี่เพราะอะไร

จนในที่สุดวันหนึ่ง ขนาดกินเหล้าเมาๆ อย่างนี้แหละ หลับไปยังเห็นเจ้าอยู่มายืนกวักมือเรียก ส่งเสียงร้องเย้วๆ อยู่ข้างๆ ตัว "*ไอ้แช่มไปด้วยกันสิสบายออก ไปตามคำสาบานสิวะ ไม่ยากหรอก ปืนนั่นแหละ อมปลายมันเข้าไป เอาตีนเหนี่ยวไกเข้า โป้งเดียวก็ไปกับข้าได้ เอาสิวะ ๆ ๆ*"

เสียงนี้ก้องหูอยู่ตลอดเวลา จนในที่สุด ฉันก็ทำตามอย่างที่มันบอก เอาปืนแก๊ปกระบอกนั้นแหละ ใส่ลูกเข้าใส่ดินปืนเข้า แล้วก็อมปากกระบอกปืนไว้ เอามือยึดให้มั่น เอานิ้วหัวแม่เท้าใส่เข้าไปในโกร่งไกปืน พอเหมาะก็กระดิกนิ้วเท้า เขี่ยไก แป๊บเดียว ได้ผล ปืนลั่นดังโป้ง ทะลุปาก เข้าหัวขมอง ขมองกระจุย ได้ไปพบกับเจ้าอยู่เดียวนั่นเอง...

ฉันฆ่าตัวตาย ฆ่าตัวตายเพราะขาดสติ ขาดความเหนี่ยวรั้ง ฆ่าเพราะขาดศีล ถ้าไม่กินเหล้า ไม่เมาจนประสาทเสีย ก็คงไม่เป็นอย่างนี้ ฉันตายไม่ใช่เพราะความสมใจ แต่ตายเพราะวิบากกรรมที่ทำเอาไว้แยะ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แถมยังฆ่าเพื่อน จะด้วยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม แต่ก็ฆ่าเพื่อนร่วมสาบานไปแล้ว มันคงเป็นการบีบคั้นทางใจ ทางออกของฉันจึงเป็นอย่างนี้

เมื่อฉันตายแล้ว จิตวิญญาณฉันก็ได้พบกับเจ้าอยู่ดังหวัง เพราะเจ้าอยู่กำลังรับวิบากกรรมข้อที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ข้อประมาทมัวเมาจากการดื่มน้ำเมา ฉันกับเจ้าอยู่พบกันนิดเดียว ก็ต้องจากกัน เพราะกรรมฉันที่ทำไว้มันน้อยกว่าเจ้าอยู่ ที่เป็นพรานมานับสิบปี พวกเสือ พวกหมี กระทิง แรด กำลังทิ้งมันอยู่ ส่วนฉันนั้นไม่เท่าไหร่ เพิ่งจะเริ่มเป็นพราน และที่หนักหน่อยก็ดื่มของมึนเมา ตีไก่ กัดปลา ไม่ได้ทำบุญทำกุศลใด ๆ เลย แต่การฆ่าตัวตายนั่นน่ะ มันก็เป็นกรรมหนามากเหมือนกัน

ฉันรับกรรมอยู่ในแดนวิบากนั้นจนเบาแล้ว จึงได้มาเกิดใหม่ ก็มาเกิดเป็นลูกเมียน้อยคุณหลวง ที่เป็นพ่อฉันนี่แหละ แต่กรรมยังไม่หมด วิบากยังข้ามชาติข้ามภพมา ให้เกิดเป็นลูกเมียน้อย เป็นคนพิการ ไม่มีทรัพย์สมบัติใด ๆ ถึงจะมีก็ถูกเขาปล้น เขาโกงไป ก็ผลตอนที่เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วได้ดิบได้ดีเป็นถึงนายอากรเก็บส่วย เก็บอากรส่งเข้าหลวง ที่ฉันฉ้อฉลเอามาใช้ในประโยชน์ส่วนตัวเสียนั่นแหละ เอาตำแหน่งหน้าที่หาประโยชน์ รีดนาทาเร้น เรียกร้องทรัพย์สินเงินทองของคนที่ตกทุกข์ได้ยาก แม้คนเขาฝากมาทำบุญ ก็ยังเอา ทำทุกอย่างที่จะได้เงินได้ทอง ผลคือเกิดมาในชาตินี้ มีแต่ตัว ตัวที่พิกลพิการ ไม่มีข้าวจะกิน ไม่มีที่อยู่ เจ็บป่วยไม่มีกำลังรักษา วิบากเข้ามาใกล้ตัวทีละน้อย ๆ จนในที่สุด ก็ถึงจุดของมัน คือตาย ตายไปเสียจากโลกนี้ เพื่อหนีความทุกข์ทรมาน หนีความคับแค้นใจ เชื่อว่าถ้าตาย

เสียแล้ว ความทุกข์ต่าง ๆ มันก็หมด หมดไปกับชีวิตอันคับแค้น หมดไปกับความตาย

ที่จริงฉันคิดผิดมาก มารู้เอาทีหลังว่า การฆ่าตัวตายนั้นมันบาปหนักเหมือนกัน ใช่ว่าจะหนีวิบากพ้นเมื่อไหร่ มันกลับเพิ่มอีกเป็นเท่าทวีคูณ อย่างน้อยก็บาป ๒ อย่าง คือ จิตที่ซึมเซาเศร้าหมองนั่นก็เป็นบาปแล้ว ทีนี้มา ทำปาณาติบาต ตัวเอง ก็ยิ่งบาปอีก มันไม่หมดความทุกข์เพราะความตาย แต่มันกลับเพิ่มวิบาก ให้เป็นทุกข์หนักขึ้น หนักกว่าเดิมขึ้นไปอีก

ฉันไม่รู้ ไม่มีใครมาชี้แนะ ฉันก็นึกของฉันว่า ฉันไม่ได้ฆ่าใคร ฉันทำตัวฉันเอง มันจะได้หมดทุกข์หมดทรมานเสียที โดยหารู้ไม่ว่า เรายังชดใช้อกุศลวิบากไม่หมด จะหนียังไง ๆ มันก็ไม่พ้น เมื่อทำอกุศลกรรมลงไปอีกวิบากก็เพิ่มขึ้น เมื่อชดใช้ไม่หมด มันก็ติดตามข้ามชาติข้ามภพ มาใช้หนี้ต่อ มันก็ต้องฆ่าตัวตายต่อไปอีกทุกชาติ ๆ จนกว่าจะหมดเวรหมดกรรมหมดวิบาก หรือมีกุศลกรรมมาขัดเกลาจิตใจให้กรรมมันเบาบาง เมื่อไรหยุดฆ่าตัวตายกรรมนั้นก็จะยุติ แต่เราก็ไม่รู้ว่าเมื่อไร

ทีนี้ฉันจะสารภาพต่อ ฉันทนทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจไม่ไหว สุดที่จะทนทานแล้ว ฉันก็ไปหาท่านพระครู ไปหาท่านเป็นครั้งสุดท้ายไปกราบท่าน แต่ไม่ได้บอกหรอกว่าฉันจะทำอะไร พอกลับมาค่ำวันนั้น ฉันนั่งสวดมนต์ นึกถึงพ่อ ถึงแม่ ภาวนาอธิษฐาน

ขอให้เกิดใหม่เป็นลูกของพ่อของแม่ต่อไปอีก ฉันนอนดึก เพราะจิตมันฟุ้งซ่าน กว่าจะตื่นก็สาย พอสายหน่อยเท่านั้น เสียงแม่บ้านใหญ่ตะโกนโหวกเหวกออกมาว่า

"นี่ไอ้เจ้าพระเดชนายพระคุณยังไม่ตื่นออกมาทำงานอีกหรือ มันจะนอนกินบ้านกินเมืองไปถึงไหนกัน ?"

ฉันรีบลุกออกมา ขาแข้งมันปวดไปหมด ยืดไม่ออก ได้แต่ถัดออกมา จะมาล้างหน้าล้างตา ก็พอดีพบแม่บ้านใหญ่ยืนเท้าสะเอวด่าโครม ๆ อยู่ที่บันไดบ้าน ฉันก็ยกมือไหว้ แล้วบอกว่า *"ผมไม่สบายขอรับกระผม"*

"ไหว้หมาเถอะ ไม่ต้องมาไหว้ฉันหรอก เอ็งน่ะ มีวันไหนมั่งวะที่จะสบาย มันก็ขี้เกียจสันหลังยาว อ้างว่าไม่สบายตลอดปีละวะ" แล้วแกก็สะบัดหน้าเดินเข้าห้องไป

ฉันตะเกียกตะกายไปหิ้วน้ำมา ๑ กระป๋อง ผ้าขี้ริ้วผืนหนึ่ง จะมาถูเรือน ความที่มันปวดหัวเข่า เดิน ๆ ไปน้ำตาเล็ดไป ร้องไห้ไปร้องไห้ไปกับความทุกข์ของตัว

ทันทีนั้นในใจก็นึกว่า *"อย่าอยู่เลยวะเรา จะอยู่ไปทำไม อยู่ไปหาอะไร ความสุขสักชั่วหายใจก็ไม่มี มีแต่ความทุกข์ทรมาน ตายเสียดีกว่า จะได้พ้น ๆ ทุกข์ไปเสียที"*

ขณะที่ฉันเดินไปตักน้ำที่แม่น้ำหน้าท่านั้น น้ำกำลังขึ้นไหลเชี่ยวเพราะเป็นเดือน ๑๑ กรรมอะไรก็ไม่รู้ บันดาลใจให้ฉันโดดลงไปในน้ำ

โดดลงไปอย่างไม่ยั้งคิด แล้วก็ว่ายทวนน้ำขึ้นไป ๆ ทวนน้ำไป เท่าที่แรงจะทำได้ ก็ฉันเหนื่อยมากอยู่แล้ว เป็นโรคหัวใจอยู่แล้ว พอว่ายน้ำไปหน่อย ก็เหนื่อยสุดขีด ขาดใจตายในน้ำนั่นเอง ตัวฉันค่อย ๆ จมลง ๆ คงจะมีผู้คนเห็นเหมือนกัน เพราะมันสายมากแล้ว ในที่สุดร่างฉันก็จมหายไปในแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวนั้น

วิญญาณฉันล่องลอยออกจากร่าง แล้วก็มาอยู่ที่นี่แหละ มารับกรรมต่อไปอีก ทีนี้ร่างกายที่พิกลพิการของฉัน มันก็ลอยขึ้นมา ๆ ๆ แล้วก็มาลอยวนเวียนอยู่ที่ท้องคุ้งหน้าบ้านของพ่อที่ฉันเคยอยู่ ลอยวนเวียนอยู่อย่างนั้น ผู้คนก็มามุงดูกันแน่น

เรื่องก็รู้ไปถึงแม่บ้านใหญ่ แกก็รีบมาดูศพคนตายที่ลอยน้ำมา พอรู้ว่าเป็นศพฉันเท่านั้น แกก็ร้องออกมาว่า "*ตายเสียได้ก็ดี ไอ้ลูกขี้ครอก กูจะกรวดน้ำสาปแช่งมึง ไม่ให้ผุดไม่ให้เกิดอีกต่อไป*"

ดูซิ ! น้ำใจแม่บ้านใหญ่ ไม่รู้ว่าจะโหดร้ายทารุณไปถึงไหน ฉันเองตั้งแต่เกิดมาไม่ได้ทำความเดือดร้อนใจให้แกสักหน่อย แกผูกพยาบาทอาฆาตฉันมาตั้งแต่เกิดจนตาย

จะด้วยจิตที่ยังพะวงถึงพ่อแม่ หรือบ้านที่อยู่ก็ไม่ทราบได้ ร่างอันไร้วิญญาณของฉันมันไม่ไปไหน มันลอยวนเวียนอยู่แถว ๆ หน้าบ้านนั่นแหละ คนก็โจษจันกันไปต่าง ๆ ทีนี้แม่บ้านใหญ่คงจะเกิดความกลัว ความสำนึกในกรรมที่ก่อเวรไว้กับฉัน กลัวฉันจะพยาบาทอาฆาต แกก็นิมนต์พระมาที่บ้าน ทำบุญสวดมนต์ปัดรังควานถึง ๓ วัน"...

"แล้วหลวงพ่อได้รับนิมนต์ด้วยหรือเปล่าขอรับกระผม"

"ได้รับนิมนต์ เพราะในอยุธยานี้ใครทุกข์ยากลำบากอะไรก็มาหาทั้งนั้น แต่ฉันไปนั่งแผ่เมตตาให้ดวงวิญญาณเขาน่ะ ท่านพระครูข้างบ้านเขา เขาก็นิมนต์ไป ท่านเมตตาสงสาร นายพร้อม ผู้ตายนี้มาก เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เกิด ตั้งแต่พ่อเขายังไม่ได้เป็นคุณหลวง"

"หลวงพ่อกรุณาแผ่เมตตาให้เขานี่เขาจะได้รับกุศลหรือไม่ขอรับกระผม"

"ได้ทั้งผู้ให้และผู้รับ นี่เป็นความจริง ก็เหมือนคนกระหายน้ำคอแห้งผาก เราก็กระหายน้ำเหมือนกัน เราก็ดื่ม ก็ดื่มจนหายอยาก ที่น้ำเหลือดื่มนี่แหละ เราจะเททิ้งเสีย หรือว่าจะให้คนหรือสัตว์ที่กำลังกระหายน้ำคอยดื่มอยู่โดยทั่วไป เราก็ไม่เททิ้งให้เปล่าประโยชน์ เขาก็ได้ดื่มชุ่มชื่นฉันใด การแผ่เมตตาก็ฉันนั้น เรามีเมตตาซึ่งเป็นพรหมคุณชั้นสูงอยู่ ใช้เท่าไหร่ก็ไม่หมด เมตตานี่เป็นกุศลอย่างยิ่ง ยิ่งมีมาก ก็ยิ่งกุศลมาก ยิ่งล้นท้นตัวมาก เราจะเทเมตตาทิ้งเสียหรือก็ไม่ได้ประโยชน์ อันใด

ฉะนั้น แทนที่เราจะเก็บไว้กับตัวเฉย ๆ หรือทิ้งเหมือนเทน้ำก็ไม่ได้ดอก ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา แต่ถ้าเราแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ทั่วไปแล้ว ถ้าเปรียบเมตตาเหมือนกับเงินทอง มันก็เท่ากับเงินทองนั้นออกดอกออกผลมากขึ้นอีก ก็เพราะการแผ่เมตตานั้น เป็นการทำบุญทำกุศลอย่างสูงชนิดหนึ่ง คนที่แผ่ก็ได้กุศล คนที่รับ สัตว์ที่รับก็ได้กุศล ก็เท่ากับเป็นกุศล ๒ ต่อ ยังไงยังงั้นเลย"

ผมกราบเรียนถามท่านอีกว่า *"การฆ่าการตัดชีวิตเป็นบาปอย่างนี้ แล้วพวกเพชฌฆาต พวกราชมัล ที่ทำหน้าที่ประหารชีวิต ทำหน้าที่ทรมานนักโทษที่ต้องคำพิพากษา จะมีบาปหรือไม่ มากน้อยขนาดไหน"*

ท่านกรุณาให้อรรถาธิบายว่า

"ให้คิดว่า การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนั้นเป็นบาปทั้งสิ้น ไม่มีการยกเว้นเพชฌฆาต ราชมัล ที่ประหารชีวิตมนุษย์ ที่ทำการทารุณกรรมต่าง ๆ แก่ผู้ต้องโทษนั้น ก็อยู่ในกรณีนี้ และจะยิ่งบาปมากขึ้นอีก ถ้าเพชฌฆาต ราชมัล นั้นมีจิตอกุศลอยู่ด้วย เช่น อยากประหาร แสดงความสมใจ กระทำด้วยความยินดี และมีความยินดีหรือความพอใจในการลงโทษ หรือทรมานผู้ต้องหา หน้าที่ก็หน้าที่ หน้าที่ที่ทำให้เกิดกุศลเกิดบุญก็มี หน้าที่ที่ทำให้เกิดบาปเกิดโทษแก่ตน แก่จิตใจตนก็มี

ไม่ต้องอะไรมากหรอก อย่างถ้าพบคนคนหนึ่ง แล้วถามเขาว่าประกอบอาชีพอะไร ถ้าคนนั้นตอบว่า ทำหน้าที่เป็นเพชฌฆาต ฆ่าคนตามคำพิพากษาเท่านั้น ผู้คนจะเดินหนีออกห่างทันที นี่ก็แลเห็นอยู่แล้ว

การบุญการกุศล หรือการบาป การอกุศล อยู่ที่จิตก่อน จิตคิดอย่างเดียวยังไม่เป็นบาปมาก แต่มันก็ทำให้จิตไม่แจ่มใส คิดอกุศลมันก็ไม่ใช่บุญแล้ว ทีนี้ถ้าจิตคิดแล้ว กายก็กระทำด้วย บาปก็เริ่มขึ้น ถ้าการกระทำนั้นบรรลุจุดประสงค์ เช่น บั่นทอนชีวิตเขาสำเร็จ เบียด

เบียนเขาสำเร็จ บาปนั้นก็สมบูรณ์ อันนี้จึงเกิดเป็น "อกุศลกรรม" ซึ่งก็จะให้ผลแก่ผู้กระทำต่อไป ไม่มีเว้น ไม่มีการขอร้อง อ้อนวอนผ่อนปรน ชั่วแต่ว่า ผลมันจะช้าหรือเร็วเพียงไรเท่านั้นเอง"

ผมก็ยกมือขึ้นสาธุ แล้วกราบนมัสการด้วยความเคารพ

ก็เป็นอันว่า คำสารภาพของวิญญาณ ที่ประกอบอัตวินิบาตกรรม ก็จบลงเพียงเท่านี้ และพอจะสรุปได้ว่า

การฆ่าตัวตายนั้น ไม่ทำให้พ้นทุกข์ ไม่ทำให้พ้นวิบากไปได้ กรรมนี้มันจะต้องเกิดต่อ ๆ ไปอีก ทุกชาติทุกภพ

ฉะนั้น ปัจจุบันตามที่เราได้ยินการฆ่าตัวตายว่ายังมีเสมอ โดยเฉพาะในรายที่ไม่ได้ดังใจหวัง ในการพลัดพรากจากของรักของหวงในรายที่เสียใจกลัดกลุ้มด้วยเหตุต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่ไม่เป็นเหตุอันที่จะพาไปสู่ที่พ้นทุกข์ได้ เพราะเมื่อมีการฆ่าตัวตายแล้วในชาตินี้ ชาติหน้าเกิดมา ไม่ว่าเป็นคน เป็นสัตว์ มันก็หนีการฆ่าตัวตายไม่พ้นอีก มันก็จะต้องพบกับภาวะเช่นนี้ตลอดไป จนกว่าจะหมดวิบากนั่นแหละ

✻ ✻ ✻

"เรื่องบุญ"

โดย. . . สุทธิเตโช ภิกขุ

วัดประดู่ธรรมาธิปัตย์ กทม.

เจริญสุขท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลายในปีนี้ อาตมาได้มีโอกาสมาเขียนหนังสือธรรมะเพื่อพิมพ์แจกจ่ายให้ท่านผู้สนใจใคร่ต่อการศึกษาธรรมะ คำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื่องในการจัดพิมพ์เป็นปฐมฤกษ์ อันตรงกับเดือน เมษายน และเทศกาลสงกรานต์ ก่อนอื่น อาตมาต้องขอออกตัวก่อนว่า อาตมายังเป็นผู้ใหม่ต่อวงการแห่งการขีด ๆ เขียน ๆ หนังสือหนังหาที่เกี่ยวกับเรื่องของธรรมะอยู่มาก หากจะมีการผิดพลาดประการใดๆ ก็ต้องขอให้ท่านผู้รู้ทั้งหลายโปรดให้อภัย และได้โปรดกรุณาช่วยติชมมาด้วย ก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง เรื่องที่อาตมาจะเขียนในวาระนี้นั้น อาตมาขอให้ชื่อเรื่องว่า "เรื่องบุญ" ซึ่งอาตมาเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้อ่านไม่มากก็น้อยทีเดียว เพราะในเดือนนี้เรามีพิธีที่จะทำบุญอย่างหนึ่ง คืองานบุญในวันสงกรานต์ ฉะนั้นอาตมาจึงพิจารณาเห็นว่า ไม่มีเรื่องอะไรที่จะเหมาะเท่ากับเรื่องของบุญ

บุญนั้นท่านว่าเป็นที่ตั้งแห่งความสุขและความเจริญ ที่เราท่านทั้งหลายต้องการนั่นเอง เพราะคำว่า "บุญ" นั้นเป็นชื่อของความสุข พระพุทธองค์จึงทรงตรัสในบาลีประเทศว่า "มา ภิกขเว ปุญญานัง

ภายิตถะ สุขัสเสตัง อะธิวะจะนัง” แปลว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธออย่าพากันกลัวบุญเลย เพราะคำว่า บุญ นั้นเป็นชื่อของความสุข” ดังนี้ อีกประการหนึ่ง บุญที่สรรพสัตว์ทั้งหลายได้พากันกระทำไว้ในปัจจุบันนี้ชาตินี้ ก็จะเป็นที่พึ่งพำนักแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายในสัมปรายภพภายภาคหน้าโน้นอีกด้วย สมดังวาระพระบาลีที่ว่า “ปุญญานิปะระโลกัสสมิง ปติฏฐาโหนติ ปาณินัง” แปลว่า บุญทั้งหลายย่อมจะเป็นที่พึ่งพาอาศัยของสรรพสัตว์ทั้งหลายในโลกเบื้องหน้า (ปรโลก) เพราะสัตว์โลกทั้งหลายที่มีความสุขความสะบายกันอยู่ในทุกวันนี้ก็ต้องอาศัยบุญเก่าๆ ที่เราได้สร้างกันมาแล้วแต่อดีต และ ปัจจุบัน สุดแท้แต่บุคคลเหล่านั้นจะได้กระทำกันมามากหรือน้อยเท่านั้น.

คำว่า บุญนั้นมีความหมายแยกออกได้หลายประเด็นด้วยกัน เช่น คำว่า บุญ หมายถึงการชำระล้างซักฟอก คือ บุญสามารถที่จะชำระล้างกาย วาจา และ ใจ ให้สะอาดจากสิ่งโสโครกสกปรก คือบาปกรรม ให้ทุเลาเบาบางลงไปได้ หรือบุญในที่นี้จะหมายไปถึงความสุขก็ได้ คือความสุขที่เราจะได้รับทางกาย เรียกว่ากายิกสุขอย่าง ๑ ความสุขที่เราจะได้รับทางใจ เรียกว่าเจตสิกสุขอย่าง ๑ หรือที่เราๆ ท่านๆ พากันเรียกตามภาษาพื้นบ้านพื้นเมืองว่า สุขนอก สุขในนั่นเอง เมื่อเราท่านทั้งหลายได้พากันบำเพ็ญบุญไว้แล้ว ก็ย่อมจะได้เสวยความสุขทั้งชาตินี้และชาติหน้า เพื่อเป็นเครื่องยืนยันให้ท่านได้เห็นว่าจะเป็นความจริงหรือไม่นั้น อาตมาใคร่จะขอยกเอาวาระพระบาลีที่มีปรากฏอยู่ในธัมมบทขุททกนิกาย พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๕๘

ซึ่งมีใจความว่า "สุโขปุญญัสสะ อุจจะโย" แปลว่า การสั่งสมบุญเป็นเหตุนำความสุขมาให้.

เพราะฉะนั้น ทุก ๆ ท่านที่ได้พากันกระทำบุญทานการกุศล ก็ย่อมจะได้ชื่อว่าเป็นผู้มีลาภ หรือได้ลาภอย่างประเสริฐ สมกับเราได้มีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา ก็ควรจะได้กระทำบุญและใช้บุญกันให้เต็มที่จะได้เป็นเครื่องชำระ กาย วาจา ใจ ของเราให้หมดจดเหมือนกับเรานำเอาน้ำมาชำระล้างถ้วยโถโอชามให้สะอาดเช่นนั้น เพราะศีลจะเป็นเครื่องล้าง หรือ ชำระ กิเลส อย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียด เช่นกัน

หรืออีกนัยหนึ่ง คำว่าบุญ แปลว่า ชำระ หมายความว่า ชำระกาย วาจา ใจให้สะอาด ดุจสบู่ฟอกผ้าให้สะอาดฉะนั้น.

หรือคำว่าบุญ แปลว่า เต็ม หมายความว่า ผู้ปฏิบัติต้องตั้งใจทำเต็มใจทำ และยังใจของท่านผู้ทำให้เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณงามความดี.

บุญแปลว่า กรอง หมายความว่า กรองกิเลสชั้นหยาบ ชั้นกลาง ชั้นละเอียด ออกทั้งตามความสัดส่วนของบุญ

บุญแปลว่า ความสุข หมายความว่า บุญนั้นเป็นเหตุให้เกิดความสุข ทั้งภพนี้และภพหน้า.

บุญ ๓ อย่าง

(๑) ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ทาน.

(๒) ศีลมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล.

(๓) ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา.

บุญ ๔ อย่าง

(๑) กามาวจรบุญ ได้แก่บุญที่ได้พาบุคคลให้ท่องเที่ยวอยู่ใน กามสุคติภูมิ

(๒) รูปาวจรบุญ ได้แก่บุญที่พาบุคคลให้ท่องเที่ยวอยู่ในรูป พรหม ๑๖ ชั้น พรหมภูมิ

(๓) อรูปาวจรบุญ ได้แก่บุญที่พาบุคคลให้ท่องเที่ยวอยู่ใน อรูปาวจรพรหม

(๔) โลกุตตรบุญ ได้แก่บุญที่เหนือ กามโลก รูปโลก อรูปโลก คือบุญที่เกิดจากการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน.

บุญญกิริยาวัตถุ ๑๐

คำว่า บุญญกิริยาวัตถุ แปลว่า ความดีที่ควรกระทำ เพราะ เป็นเหตุเป็นที่ตั้งให้ผลดีเกิดขึ้น แยกออกเป็นบท ได้ ๓ บทคือ ปุญญ – กริย – วัตถุ

ปุญญ หมายถึง การงานที่ดี สำหรับชำระความเศร้าหมอง เร่าร้อน

กริย หมายถึง การกระทำ

วัตถุ หมายถึง การเป็นต้นเหตุ เป็นที่ตั้งแห่งผลดี

คำว่าบุญในที่นี้ท่านให้อรรถวิเคราะห์ว่า "อัตตะโน สันตานัง ปุนาติ โสเธตีติ ปุญญัง" แปลว่า การกระทำใด ๆ ย่อมชำระสันดาน

ของตนให้สะอาด เหตุนั้น การกระทำนั้น ชื่อว่า "ปุญญะ" อันได้แก่ การบริจาคทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เป็นต้น

บุญญกิริยาวัตถุ ๑๐ คือ

(๑) ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ทาน

(๒) ศีลมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล

(๓) ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา

(๔) เวยยาวัจจมัย บุญสำเร็จด้วยการช่วยขวนขวายในกิจที่ชอบ

(๕) อปจายนมัย บุญสำเร็จด้วยการประพฤติอ่อนน้อมถ่อมตนต่อบุคคลผู้เจริญ

(๖) ปัตติทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ส่วนบุญ

(๗) ปัตตานุโมทนามัย บุญสำเร็จด้วยการอนุโมทนาส่วนบุญ

(๘) ธัมมเทสนามัย บุญสำเร็จด้วยการแสดงธรรม

(๙) ธัมสวนมัย บุญสำเร็จด้วยการฟังธรรม

(๑๐) ทิฏฐุชุกรรม การทำความเห็นให้ตรง....

ยกตัวอย่างเรื่องมหากัปปินะ

ในอดีตกาลนานมาแล้ว สมัยเมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติ ณ กรุงพาราณสี ในกาลครั้งนั้นได้มีช่างหูก ประมาณพันคนอาศัยอยู่ในบ้านตำบลหนึ่งใกล้กรุงพาราณสี ได้พากันสร้างเสนาสนะถวายแก่

พระปัจเจกพุทธเจ้า ประมาณพันรูป และได้พร้อมใจกันถวายภัตตาหาร และสมณะบริขารอื่น ๆ อีกตามสมควรแด่พระปัจเจกโพธิเหล่านั้น จนตลอดพรรษา ครั้นออกพรรษาแล้วได้พากันถวายจีวรแก่ท่านจนครบทุกรูป

ด้วยอานิสงส์ที่ตนได้กระทำกุศลไว้นั้น ครั้นจุติจากอัตภาพนั้นแล้วก็ได้ไปบังเกิดเป็นเทพบุตรและเทพธิดา บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เสพย์สุขอยู่ยังสรวงสวรรค์นั้นพอสมควร แล้วก็จุติลงมาบังเกิดในสกุลของกุฎุมพี แห่งกรุงพาราณสี ในพุทธสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสป.

คนเหล่านั้นทั้งหมดเจริญวัยแล้ว ก็เป็นสามีภรรยาซึ่งกันและกัน และได้รวบรวมทรัพย์สร้างเป็นบริเวณจัดให้เป็นห้องได้หนึ่งพันห้อง ได้ทำการถวายบริเวณนั้น ๆ แล้วได้ร่วมกันถวายมหาทานอยู่นานถึง ๑ สัปดาห์ แก่พระภิกษุหนึ่งหมื่นรูป มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ในวันสุดท้ายได้ร่วมกันถวายไตรจีวร ส่วนภรรยาของหัวหน้ากุฎุมพี ได้บูชาพระศาสดาด้วย ผ้าสาฎกสีดอกอังกาบมีราคาพันหนึ่งแล้ว ตั้งความปรารถนาว่า "พระเจ้าข้าขอให้หม่อมฉันจงมีพระนามว่า อโนชา (อังกาบ) และขอให้สรีระของหม่อมฉันจงมีสีเพียงดังสีแห่งดอกอังกาบในสถานที่หม่อมฉันไปถือปฏิสนธินั้น ๆ ด้วย...

พระศาสดาทรงอนุโมทนาว่า "ขอความปรารถนาอย่างนั้นจงสำเร็จ" ดังนี้ ปรากฏว่ากุฎุมพีและหัวหน้ากุฎุมพีเหล่านั้นเมื่อสิ้นชีวิต

แล้วก็ได้พากันท่องเที่ยวไปในเทวโลก และมนุษย์โลกทั่วพุทธธันดรหนึ่ง ก็จุติจากเทวโลกได้บังเกิดมาในกุกกุฏดีนคร หัวหน้ากฎุมพีเกิดในราชสกุลและเป็นพระราชาทรงพระนามว่า "มหากัปปินะ" ส่วนกฎุมพีทั้งหลายเหล่านั้น ก็ได้ไปบังเกิดในสกุลของอำมาตย์ราชปุโรหิต ส่วนภรรยาของท่านหัวหน้ากุฎุมพีก็ไปบังเกิดเป็นพระราชธิดาอยู่ในสาคละนคร แคว้นมัททะ มีพระนามว่า "อโนชา" ตามที่ตนได้ตั้งความปรารถนาเข้าไว้ทุกประการ สตรีนอกจากนั้น ก็ได้ไปเกิดเป็นพวกธิดาของพวกอำมาตย์ราชปุโรหิตใน สาคละนคร เมื่อเจริญวัยแล้วก็ได้มาเป็น สามีภรรยา ซึ่งกันและกันอีก เช่นเคย....

ต่อมาพระเจ้ามหากัปปินะ ได้สดับข่าวอันเป็นมหามงคล จากสำนักของพ่อค้าชาวกรุงสาวัตถีว่า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์บังเกิดขึ้นแล้วในโลก พระองค์ทรงบังเกิดปีติโสมนัส ทรงบูชาคำพูดของพ่อค้าเหล่านั้นด้วยทรัพย์สามแสน แล้วเสด็จออกบรรพชาอุทิศต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า....

พระศาสดาทรงเสด็จมาต้อนรับ พระเจ้ากัปปินะ จากเมืองสาวัตถีสิ้นหนทางไกล ๑๒๐ โยชน์ พระราชาพร้อมทั้งบริวารได้เข้าไปเฝ้าพระองค์ ถวายบังคมแล้วประทับนั่ง สดับอนุปุพพิกถา มีทานกถา สีลกถา สัคคกถา อทีนวกถา เนกขัมมกถา และ จตุราริยสัจจ์ มี ทุกข์ สมุหทัย นิโรธ มรรค จนได้สำเร็จเป็นพระโสดาบันบุคคล ได้บวชเป็นภิกษุภาวะทั้ง ๑,๐๐๐ รูป....

ส่วนพระนางอโนชาราชเทวี พอได้สดับข่าวการอุบัติเกิดขึ้นของพระรัตนตรัยเท่านั้น ก็ทรงบูชาคำของพ่อค้าด้วยทรัพย์เก้าแสน แล้วจึงเสด็จไปเฝ้าพระบรมศาสดาพร้อมทั้งบริวาร ได้สดับอนุปุพพิกถาจตุราริยสัจจ์ก็ได้สำเร็จเป็นพระโสดาบันบุคคล ทูลขอบรรพชา พระ-ศาสดามีพระบัญชาให้พระนางอุบลวรรณาเถรี จัดการบวชให้ เมื่อบวชแล้วต่างก็พากันตั้งจิตตั้งใจเจริญวิปัสสนากรรมฐานไม่ช้าไม่นานก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

ฝ่ายพระภิกษุเหล่านั้น เมื่อได้ฟัง อนุปุพพิกถาจตุราริยสัจจ์ที่พระองค์ทรงเทศนาโปรดพระนางอโนชาราชเทวีพร้อมทั้งบริวาร ก็ได้พากันเจริญวิปัสสนาตามไปด้วยก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์โดยทั่วหน้ากัน....

นิทานอุทาหรณ์ที่อาตมานำมาเล่าเปรียบเทียบ เพื่อเป็นการชี้ให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้เห็นว่า "ความเป็นผู้มีบุญอันได้กระทำไว้แล้วในกาลก่อนย่อมเป็นมงคลอันอุดม

ฉะนั้น จึงขอให้เราชาวพุทธทั้งหลายอย่าประมาทในบุญ ว่าเล็กน้อย หรือหลงผิดเข้าใจผิด ๆ ว่าเรายังเยาว์อยู่ ยังหนุ่ม ๆ สาว ๆ อยู่ รอให้แก่เฒ่าจวนจะเข้าโลงเสียก่อนจึงค่อยกระทำบุญก็ได้ อย่างนี้เป็นความเข้าใจที่ยังผิดพลาดอยู่มาก บุญเป็นเรื่องของความดี ความดีเป็นสิ่งที่เราควรรักษาให้มีอยู่เป็นไปอยู่ฉันใด บุญ เราก็ควรรักษาให้มีอยู่และเป็นไปอยู่ฉันนั้น จงรักบุญ คือมีความดีเข้าไว้ ให้เหมือน

ดังเกลือรักษาความเค็มฉะนั้น แม้จะแก่เฒ่าชราหูตามืดมัวอย่างไร ๆ ก็พยายามกระทำบุญเข้าไว้ให้สม่ำเสมอจะได้เป็นมงคลบั้นปลายของชีวิต

"คนชราก็ควรกระทำบุญ"

ครั้งหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงประทับอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหารใกล้พระนครสาวัตถี ครั้งนั้น.. มีพราหมณ์สองคนเป็นคนชราอายุได้ประมาณ ๑๒๐ ปี ชวนกันไปเฝ้าองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วกล่าวสารภาพว่า พวกข้าพระองค์เป็นพราหมณ์ชราแก่เฒ่าล่วงการผ่านวัยมาโดยลำดับ มีอายุได้ ๑๒๐ ปี แต่มิได้สร้างคุณความดีเข้าไว้ มิได้กระทำกรรมอันเป็นที่ต้านทานความขลาดไว้ ขอพระโคดมผู้เจริญทรงโอวาทสั่งสอนพวกข้าพระองค์ถึงข้อที่จะพึงเป็นไปเพื่อประโยชน์เพื่อความสุขแก่พวกข้าพระองค์สิ้นกาลนานเทอญ ฯ..

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรพราหมณ์ โลกนี้ถูก ชรา พยาธิ มรณะ นำเข้าไปอยู่แล เมื่อโลกถูก ชรา พยาธิ มรณะ นำเข้าไปอยู่เช่นนี้ ความสำรวมทางกาย ความสำรวมทางวาจา ความสำรวมทางใจ ย่อมเป็นที่ต้านทาน เป็นที่หลีกเร้น เป็นเกาะเป็นที่พึ่งเป็นที่ยึดหน่วงของเขาผู้ละโลกนี้ไปแล้ว...

ชีวิตถูกชรานำเข้าไปใกล้ต่อความมีอายุสั้น ผู้ที่ถูกชรานำเข้าไปใกล้แล้วย่อมไม่มีที่ต้านทาน ฉะนั้น เมื่อบุคคลมาเล็งเห็นภัยคือความตายนี้ จึงควรทำบุญทั้งหลายมีทานเป็นต้น บุญเหล่านั้นย่อมจะนำความสุขมาให้ ฉะนั้น การสำรวมทางกาย วาจา ใจ ในโลกนี้

ย่อมเป็นไปเพื่อความสุขแม้จะละโลกไปแล้วก็ย่อมมีแต่ความสุข ผู้ที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความสุขนั้น ย่อมมีแต่ความรื่นเริงหรรษาปราศจากทุกข์นานาประการ

ห้วงบุญ

ห้วงบุญเป็น ไฉน ?......

ครั้งหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสแก่ภิกษุทั้งหลายว่า "ดูกรภิกษุทั้งหลาย ห้วงบุญเป็นไฉน ? ดูกรภิกษุทั้งหลาย ห้วงบุญห้วงกุศลนั้น ย่อมเป็นเหตุนำความสุขมาให้ เกื้อกูลแก่สวรรค์ มีผลเป็นความสุขยังอารมณ์อันเลิศให้เกิดขึ้นเป็นไป ย่อมเป็นไปเพื่อสิ่งที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ เพื่อประโยชน์เกื้อกูลเพื่อความสุข.

การที่จะถือเอาประมาณแห่งบุญของพระอริยสาวกผู้ประกอบด้วยห้วงบุญ ห้วงกุศลมีประมาณเท่านี้ เป็นเหตุนำความสุขมาให้ เกื้อกูลแก่สวรรค์ มีผลเป็นสุข ยังอารมณ์เลิศให้เกิดขึ้นเป็นไป ย่อมเป็นไปเพื่อสิ่งที่น่าปรารถนา น่าใคร่น่าพอใจ เป็นต้นนี้ พึงทำไม่ได้โดยง่ายกองบุญนี้ใหญ่ประมาณไม่ได้ เปรียบเหมือนการถือเอาประมาณน้ำในมหาสมุทรว่ามีประมาณ อาฬหกะเท่านี้ เป็นต้น ย่อมนับประมาณไม่ได้ฉะนั้น...

แม่น้ำเป็นที่อยู่ของฝูงปลา ส่วนมากย่อมหลั่งไหลไปสู่สาครห้วงทะเลหลวง อันจะประมาณไม่ได้ มีสิ่งที่น่ากลัวมาก เป็นที่อยู่แห่งรัตนะหลายชนิดแม้ฉันใด ห้วงบุญย่อมหลั่งเข้าสู่นรชนผู้เป็น

บัณฑิต ผู้ให้ ข้าว น้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่นอน ที่นั่ง เครื่องลาด เหมือนห้วงน้ำ หลั่งไหลเข้าสู่สาคร ฉะนั้น

"บุญเกิดขึ้น ๓ ทาง"

บุญนั้นย่อมจะเกิดขึ้นได้ ๓ ทางด้วยกันดังนี้ คือ...

(๑) บุญที่เกิดขึ้นทางกาย เรียกว่า กายสุจริต

(๒) บุญที่เกิดขึ้นทางวาจา เรียกว่า วจีสุจริต

(๓) บุญที่เกิดขึ้นทางใจ เรียกว่า มโนสุจริต

ฉะนั้น ขอให้ท่านผู้ปรารถนา บุญ จงยัง กาย วาจา ใจให้สะอาดหมดจด คือเว้นจากการ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกามเป็นต้น ให้หมดไปสิ้นไป แล้วก็หันเข้ามาประพฤติปฏิบัติในกุศลกรรมต่าง ๆ เช่นการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เป็นอาทิ ท่านทั้งหลายก็จะได้รับแต่ความสุขความเจริญเพราะผลแห่งบุญที่เราท่านทั้งหลายได้พากันปฏิบัติเหล่านั้นภิญโญยิ่ง ๆ ขึ้นไป.....

สุดท้ายนี้ อาตมาผู้เขียนเรื่องของบุญเท่าที่กำหนดจดจำไว้ได้ในตอนนี้ อาตมาขอตั้งสัจจอธิษฐานขออำนาจแห่งบุญกุศลที่อาตมาได้กระทำแล้วในครั้งนี้ จงเป็นพลวปัจจัยเป็นนิสัยติดตามส่งให้เกิดปัญญาญาณ ทั้งชาตินี้และชาติหน้าตลอดชาติ จนกว่าจะบรรลุซึ่งพระนิพพานด้วยเทอญ ฯ

จบเรื่อง

"ภาษิตเตือนใจ"

โดยเก็บตก

นโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระผู้มีพระภาค

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ก. พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบริบูรณ์แล้ว ด้วยพระปัญญาธิคุณ พระบริสุทธิคุณ พระมหากรุณาธิคุณ มีพระเดชานุภาพมหึมายิ่งกว่าพระอาทิตย์ ประสาทประสิทธิ์สุขประโยชน์ ๓ คือ ทิฏฐธรรมิกประโยชน์ ประโยชน์ในปัจจุบัน ๑ สัมปรายิกประโยชน์ ประโยชน์ในภพหน้า ๑ ปรมัตถประโยชน์ ประโยชน์อย่างยิ่ง คือ พระนิพพาน ๑ ให้สำเร็จแก่ท่านผู้มีศรัทธาโดยสมควรแก่อุปนิสัยสามารถ ผู้ฉลาดพึงแล้วย่อมเคารพบูชาพระองค์ แล้วแลถือเอาประโยชน์อันพระองค์ประทานให้อยู่ ฯ

ข. พระธรรมอันโอภาสที่พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสแล้ว แสดงถึงทางดับกิเลสแลกองทุกข์ เมื่อผู้มีปัญญาจักษุย่อมประสพธรรมนั้น ย่อมเคารพนับถือ ประพฤติตาม ปฏิบัติตาม ด้วยความจริงใจแล้ว ก็จะได้บรรลุความสิ้นทุกข์ได้โดยชอบ ฯ

ค. พระอริยสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ตามพระธรรมคำสั่งสอน ได้สำเร็จเป็นผู้บริสุทธิ์พ้นทุกข์แล้ว มีศีลสามัญญตา แล ทิฏฐิ

สามัญญตา เสมอกัน นำประโยชน์นั้นเผื่อแผ่แก่ท่านสาธุชนโดยทั่วไป อันผู้ที่เคารพนับถือว่า เป็นสรณะที่พึ่งอย่างแท้จริงแล้ว ย่อมเป็นผู้แคล้วจากทุกข์โศกโรคภัยด้วยประการทั้งปวง ฯ

ฆ. ขอให้บรรดาท่านที่ได้อ่าน หนังสือภาษิตเตือนใจนี้ จงมีจิตโสมนัสชื่นบานอันเป็นไปพร้อมด้วยธรรมแลความเคารพ อันให้สำเร็จประโยชน์สุข แลความสวัสดีโดยทั่วหน้ากันตลอดกาลนานเทอญ ฯ

ง. อันถ้อยคำที่เป็นสุภาษิตแม้เพียงเล็กน้อย แต่ท่านผู้ฟังรับฟังด้วยมนสิการโดยแยบคายแล้ว ก็ให้สำเร็จประโยชน์ แต่ท่านผู้ใช้ความคิดเหล่านั้นได้ ดูแต่ ดอกไม้ ชมดเชียง แลพิมเสนเถิด แม้น้อยเมื่อฉลาดในการใช้สรอยแซกยาให้เข้าแก่โรค ก็ยังอาจให้ผู้บริโภคได้อานิสงส์อนันต์ ฯ

จ. ชาวโลกทั้งหลายพากันเข้าใจว่า ในโลกนี้มีสิ่งหวานเย็นอยู่ ๓ ประการคือ อ้อย ๑ สาวน้อย ๑ คำสุภาษิต ๑ แต่บัณฑิตพิจารณาดูแล้วเห็นว่า อ้อยแลสาวน้อย ย่อมยังความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นได้ทุกขณะ ส่วนคำสุภาษิตนั้นย่อมไม่มีความเดือดร้อนไร ๆ เกิดขึ้นเลย ฯ

๑. บัณฑิตย่อมไม่รู้จักเบื่อในสุภาษิต พระอาทิตย์ย่อมไม่รู้จักเบื่อในการไขแสงทั้ง ๒ ประการนี้แสดงถึงความรุ่งเรืองในโลก ฯ

๒. ในโลกท่านว่าไม้จันทร์เป็นของเย็น แต่แสงจันทร์เย็นกว่านั้น ส่วนถ้อยคำอันเป็นสุภาษิตสาธุชน ท่านกล่าวว่า ยังเย็นกว่าไม้จันทร์แลแสงจันทร์เสียอีก ฯ

๓. ไฟ แม้จะมีเดชมหึมา ก็ไม่อาจทำดินให้อ่อนได้ น้ำต่างหากทำดินให้อ่อน วาจาของท่านสาธุชนแล ย่อมทำคนกระด้างให้อ่อนได้เหมือนฉะนั้น

๔. ถ้อยคำแม้เล็กน้อย ที่ผู้พูด พูดให้เหมาะต่อกาลอันสมควรก็จักเป็นสุภาษิต ดูแต่อาหารที่เลว ๆ เถอะ คนหิวกันยังมีรสอร่อย (ข้าวบูดท่านว่ากินกับแกง หิวอร่อย) ฯ

๕. มนุษย์ทุกผู้ทุกนาม พากันต้องการความสุขที่มั่นคง แลอิสรภาพแห่ง กาย วาจา และใจของตนเป็นอย่างเยี่ยม จึงประกอบการ ก็แต่ว่าต้องถือแลทำตามหลัก จึงจะได้สมประสงค์ ฯ

๖. อิสรภาพแห่งกาย วาจา ใจแลการศึกษาจะเจริญขึ้นโดยไม่มีทางเสื่อมลงด้วยประการใด ควรยึดถือหลักการเหล่านั้นเป็นแนวทางแห่งการปฏิบัติ ฯ

๗. ทำไมจึงจะเชื่อถือได้ว่า ความเห็นอันนี้ผิด ความเห็นอันนี้ถูก ? ความเห็นอันใดไม่สมด้วยเหตุ–ผล แลมีความอยุติธรรมเป็นที่ตั้ง ความเห็นอันนั้นผิด แต่ความเห็นอันใด สมด้วยเหตุ–ผล แลมีความยุติธรรมเป็นหลัก ความเห็นอันนั้นท่านว่าถูกแล ฯ

๘. ท่านกล่าวกันว่า ร่มไม้ชายคาเป็นที่สบาย ร่มเงาของญาติมีมารดาบิดาเป็นต้นสบายกว่านั้น ของอาจารย์และพระราชายังยิ่งกว่านั้นขึ้นไปอีก ฯ

๙. หัวใจแห่งพระศาสนานั้นโดยมาก ย่อมหมายเอาความเมตตา กรุณา แก่กันและกันเป็นที่ตั้ง แต่ในพระพุทธศาสนานั้น มี

เมตตา กรุณาเป็นเบื้องต้น มีความจริงเป็นหลักเป็นหัวใจ มีแกล้วกล้าปลอดภัยไม่ติดขัดเป็นอานิสงส์ ณ (ปลอดภัยจากการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย)

๑๐. ท่านที่ศึกษาศาสนาแต่ชั้นเปลือก ๆ มักลงความเห็นว่าศาสนาเป็นของมีขึ้นเพื่อการแสวงหาลาภหายศอำนาจวาสนาบ้าง เป็นรัฏฐาภิปาลโนบายของพระเจ้าแผ่นดินบ้าง ที่สูงขึ้นไปหน่อยก็เห็นว่าสั่งสอนด้วยเมตตาปรานี แลก็เหมือนกันทั้งนั้นทุก ๆ ศาสนา ความเห็นเช่นนี้ ก็เหมือนกับความเห็นของคนตาบอดมาแต่กำเนิดคลำช้าง ย่อมมีความเข้าใจไกลจากความจริงมากทีเดียว ฯ

๑๑. มนุษย์ทุก ๆ คนมีความชอบธรรมที่จะตรวจตราศาสนาของตนที่บุรพชนนับถือมาได้โดยทั่วกัน เหตุใดเล่าที่เราจะมานอนใจให้เป็นผู้ไม่รู้แน่ว่า "ปฏิปทาในทางศาสนา ที่ตนปฏิบัติอยู่จะเท็จจริงอย่างไร" ควรจะเลือกใช้เลือกประพฤติให้ได้จริง จึงจะสมกับการที่เป็นคนอันมีตนเป็นที่รัก ฯ

๑๒. อันที่จริงผู้เห็นความดีของท่านบรพบุรุษ แลเชื่อตามคำสอนของท่าน หรือศาสนาที่ท่านถือ หรือตนเคยเห็นอานิสงส์มาบ้างแล้ว ย่อมเป็นทางให้ผู้นั้นไม่กล้าทำความชั่ว แล้วตั้งอยู่ในความดี มีความสุขดีกว่าพวกที่ไม่เชื่อแลไม่ใช้ ความคิดพิจารณาให้เห็นความจริงด้วยปัญญาของตน แลดีกว่าคนหัวดื้อหัวรั้น ฝืนความรู้สึกกระทำความชั่วที่ตัวต้องซ่อนเร้น แต่เช่นนั้นก็ยังสู้ผู้ที่ใช้ปัญญาพิจารณาสอบสวนค้นคว้าหาความจริงให้ประจักษ์ไม่ได้ ฯ

๑๓. ความคิดเห็นของมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง ย่อมมีทั้งส่วนดีแลส่วนชั่วหมุนเวียนกันไปไม่หยุดหย่อน ดุจประเทศที่มีการปกครองที่ไม่เรียบร้อยมีการจลาจลอยู่เสมอ ๆ ดังนี้ ถ้ามีสติบัญญาดูไม่น่าจะเป็นปุถุชน ซึ่งต้องทนทารุณกรรมเนือง ๆ มิใช่หรือ ฯ

๑๔. ศาสนาที่มีผู้นับถือมาก เช่น ศาสนาพราหมณ์ ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ ศาสนามหมัดเหล่านี้ เมื่อว่าโดยต้นเค้าแล้วก็สอนให้คนประพฤติดี ชี้เหตุแห่งทุกข์แห่งสุขให้ทราบ ดูเหมือนว่าทุก ๆ ศาสนาเกิดมาแต่ เมตตา มี เมตตา เป็นหลัก มีเมตตาเป็นหัวใจ แต่คำสอนของศาสนานั้น ๆ ย่อมลงรอยกันบ้าง ไม่ลงรอยกันบ้าง ละเอียดสุขุมลึกซึ้งบ้าง หยาบคายต่ำต้นบ้าง ทั้งแคบแลกว้างต่าง ๆ กันตามความรู้แลอัธยาศัยของศาสนานั้น ๆ อันผู้พิจารณาด้วยบัญญาหรือรู้วิทยาศาตร์แล้วพอรู้ได้ ฯ

๑๕. ศาสนาที่มีเหตุผลคือ ศาสนาที่แสดงคติธรรมดา แห่งโลกธาตุซึ่งตั้งขึ้นโดยชอบธรรมสำหรับให้มนุษย์ฉลาดมี ความรู้รอบคอบในสภาพธรรมอันแท้จริง ไม่ใช่บัญญัติที่อ้างว่ามาจากสวรรค์หรือพระเจ้าดลใจทั้งยอมให้ผู้ฟังพิจารณาดู ด้วยบัญญาของตนเอง ไม่ให้ถือเอาโดยการเดาหรือคาดคเณ ไม่ได้บังคับให้เชื่อหรืออนุมานสถานใด ทนต่อบัญญาเพ่งพิศของนักปราชญ์ ก็เห็นมีแต่พระพุทธศาสนาเท่านั้นเป็นยอด ฯ

๑๖. ท่านผู้อ่านบางท่านอาจจะแวงไปว่าพุทธศาสนิกชนปรารถนาจะยกย่องศาสนาที่ตนนับถือบ้าง ก็ควรจะแบ่งเวลาชีวิตของท่าน

พิจารณาดู คำที่สั่งสอนในศาสนานั้น ๆ เช่น ปฏิปทาแห่งประโยชน์ปัจจุบัน ประโยชน์ภายหน้า ประโยชน์อย่างยิ่ง ให้เห็นจริงด้วยปัญญาดีกว่า เพราะถ้ายังไม่ได้พิจารณาให้รอบคอบก่อนแล้ว จะลงความเห็นเชื่อถือตามที่เขาเล่าลือหรือติเตียนยกย่องนั้น หาใช่ผู้มีปัญญาประกอบด้วยลักษณะของบัณฑิตไม่ ฯ

๑๗. ศาสนาพราหมณ์ คริสต์ มะหมัด ๓ ศาสนานี้ แสดงว่ามีพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก ใครจะดีหรือชั่วก็เพราะพระเจ้าเป็นผู้สร้างให้ทั้งสิ้น แลบ้างโน้มใจให้เกิดการประจบประแจงพระผู้เป็นเจ้าเค้าเดียวกัน ถ้าเลิกพระเจ้าผู้สร้างเสียแล้วก็เป็นอันหมดหลักของศาสนาไปเหมือนกัน แม้เช่นนั้นก็ยังมี ข้อความหยาบประณีตกว่ากันมากอยู่ ถ้านำมาเปรียบเทียบกับศาสนาพุทธด้วยแล้วก็ยิ่งจะเห็นว่าผิดกันไกลเป็นอันมากทีเดียว เพราะพระพุทธศาสนาแสดงว่า ผู้สร้างนั้นเป็นตัวอัปปรีย์ คือความโง่เขลาไม่รู้จริงที่เราเรียกกันว่า อวิชชาแลสั่งสอนมนุษย์ให้เป็นผู้มี ศีล สมาธิ ปัญญา ให้บริบูรณ์ด้วยความรอบคอบจนปรากฏเป็นผู้วิเศษ ทำลายผู้สร้างคืออวิชชาเสีย ไม่เคยสั่งสอนให้อ้อนวอนประจบประแจงผู้สร้างเลย เพราะท่านผู้สร้างไม่ได้สร้างสุขให้ฝ่ายเดียว สร้างทุกข์ให้แก่สัตว์ผู้เกิดมาแล้วมากกว่าสุขเสียอีก เมื่อเรามีปัญญาทำลายผู้สร้างเสียได้แล้ว จะได้ไม่ต้องทุกข์ เพราะไม่มีใครจะมาสร้างทุกข์ให้ ฯ

๑๘. ผู้ที่เห็นประโยชน์ที่แน่นอนแล้ว ไม่รีบถือเอาไป มัวเมาฝักฝ่ายให้เสียเวลาในประประโยชน์ที่ไม่แน่นอน จะมีความสำเร็จได้โดยชอบแต่ที่ไหนกัน ฯ

๑๙. อันว่าบุตรก็ดี ศิษย์ก็ดี ที่ไม่ได้รับการฝึกหัด ย่อมมีโทษเป็นส่วนมาก แต่ที่ได้รับการฝึกหัดแล้ว ย่อมมีคุณเป็นส่วนมาก เหตุนั้น ผู้ปกครองควรจัดแจงฝึกเสียในเวลาที่ควรฝึกได้ ฯ

๒๐. มารดา แล บิดา ได้ชื่อว่าเป็นศัตรู เพราะเหตุที่ไม่ให้บุตรศึกษาเล่าเรียนแต่ในกาลเล็ก ๆ บุตรนั้นก็ย่อมจะไม่สง่าผ่าเผยในท่ามกลางประชุมชน เสมือนนกยางตกเข้าไปอยู่ในฝูงหงษ์ ฯ

๒๑. มีลูกดีก็เป็นศรีสง่าหน้า ญาติวงศ์พงษาก็ผ่องใส ถึงเพื่อนบ้านถิ่นถานที่ใกล้ไกล ก็พอใจสรรเสริญเจริญพร (สุนทรภู่)

๒๒. ผู้ปกครองพึงตักเตือนพร่ำสอน แลพึงห้ามปรามจากมารยาทอันลามก เพราะผู้ที่ได้รับการฝึกหัด ย่อมเป็นคนที่น่ารัก แต่คนที่ไม่ได้รับการฝึกหัด ไม่น่ารักเลย ฯ

๒๓. ลูกที่ไม่ดีก็คอยทำลายสกุลประดุจทะนานเปล่าที่ตั้งอยู่ในยุ้งนั้น แม้จะมีสักร้อยคนก็ไม่มีค่าเลย ฯ

๒๔. คนที่ไม่เกียจคร้าน ไม่ดุดัน ไม่โอ้อวด เป็นคนสะอาดสัตย์ซื่อ ไม่โลภจัด ใคร่ต่อประโยชน์ ท่านกล่าวกันว่าเป็นคนชั้นสูง ฯ

๒๕. พระจันทร์ดวงเดียวอาจส่องโลกให้สว่างได้ ดีกว่าดาวหลายดวงฉันใด บุตรดี ๆ คนเดียวอาจยังสกุลให้รุ่งเรืองได้ดีกว่า บุตรที่เลวทรามตั้ง ๑๐๐ คน ฯ

๒๖. พระจันทร์เป็นเครื่องส่องในทวีป สามีเป็นเครื่องในนารี พระธรรมเป็นเครื่องในโลก ๓ บุตรดีงามเป็นเครื่องส่องสกุล ฯ

๒๗. ปวงบัณฑิตเล็งเห็นฐานะ ๕ ประการ จึงปรารถนาบุตร คือเราเลี้ยงเขาแล้วลูกก็จักเลี้ยงเรา ๑ ทำกิจให้เรา ๑ ดำรงวงศ์สกุล ๑ ลูกจักปกครองมรดก ๑ อีกอย่างหนึ่งลูกจักเป็นผู้ส่งทักขิณาไปให้แก่พวกเราผู้ละโลกนี้ไปแล้ว ฯ

๒๘. ความรักที่ประกอบด้วยตัณหา จะเป็นในสามีภรรยาหรือบุตรธิดาแลในสิ่งอื่น ๆ ก็ตาม ล้วนจะเป็นสื่ออันนำมาซึ่งความเสื่อมแห่งคุณที่ชอบเสียทั้งสิ้น เหตุนั้นควรรู้จักรักให้เป็นประโยชน์ ไม่ควรผินอำนาจแห่งเหตุ ฯ

๒๙. บุตรและศิษย์ของใคร ที่มารดาบิดาครูบาอาจารย์ของเขาเกรงกลัวว่าบุตรศิษย์ของเขาจะเหนื่อยแล้วละก็ บุตรแลศิษย์ของเขาเหล่านั้น มักจะเป็นคนโง่ มีร่างกายไม่แข็งแรง และจะต้องได้รับความลำบากมากในอนาคตอันใกล้นี้อย่างแน่นอน ฯ

๓๐. คนรักตนหรือรักบุตรธิดาแล้วเลี้ยงดูกันด้วยอาหาร แต่พอให้ร่างกายอ้วนพี ไม่ได้ให้ความสนับสนุนในการศึกษา ให้เกิดความรู้วิชาธรรมอย่างต่ำให้ได้รู้วิชาหนังสือ วิชาเลข และวิทยาศาสตร์อย่างใดไม่ก็มีคติไม่ผิดจากสุกรอันเขาเลี้ยงให้อ้วนพีเพื่อประโยชน์ เพียงเอาไว้กินเนื้อเท่านั้น ฯ

๓๑. ธีรชนท่านว่าเป็นบัณฑิต เพราะเข้าใจประโยชน์ทั้งสอง คือประโยชน์ในปัจจุบันและประโยชน์ในเบื้องหน้า ฯ

๓๒. ผู้อื่นเขาทำประโยชน์ให้ก็เหมือนพงษ์พันธุ์ ฝ่ายพงษ์พันธุ์ที่ไม่ได้ทำประโยชน์ให้ ก็เหมือนคนอื่น พยาธิที่เกิดอยู่กับกายกลับเป็นของไร้ประโยชน์ ส่วนสรรพยานั้นแม้จะไปเกิดในป่าแต่ก็กลับมีประโยชน์มาก ฯ

๓๓. อภิชาตบุตรดีกว่ามารดาบิดา หรือ อนุชาตบุตรเสมอกันกับมารดาบิดา บัณฑิตทั้งหลายต้องการ แต่บุตรที่เป็นอวชาตบุตรเลวกว่ามารดาบิดา ท่านไม่ปรารถนา เพราะเป็นลูกล้างสกุล ฯ

๓๔. พื้นที่ ถึงจะมีโอชะบริบูรณ์ แต่เมื่อเจ้าของไม่รู้จักเพิ่มพูลประโยชน์ เช่น ไม่รู้จักปลูกสร้างไม้ดอกไม้ผลที่ดี มีแต่ทิ้งไว้ให้รกเป็นพงก็ไม่มีราคา กลับจะสู้ที่ป่าแต่เขารู้จักปลูกสร้างไม่ได้ ข้อนี้แม้ฉันใด คนเราก็เหมือนกัน ถึงจะเกิดในตระกูลที่สูงศักดิ์ แต่ไม่รู้จักแสวงหาวิชาก็เท่ากับเกิดมาเป็นอยู่ให้รกสกุล หาประโยชน์มิได้ ฯ

๓๕. อันธรรมดาสิ่งที่เหลวที่อ่อน ก็ต้องมีภาชนะเป็นเครื่องรองรับจึงจะทรงตัวอยู่ได้ เหมือนทารกที่ยังอ่อน ก็ต้องมีคุณพ่อแม่หรือพี่เลี้ยงคอยประคองไว้ ฯ

๓๖. ส่วนที่กล้าแข็งแล้ว แม้จะเอาไปโยนไว้ที่ไหน ๆ ก็คงอยู่ในที่นั้น ๆ ได้ไม่เสื่อมเสียฉันใด อันคนดีก็ไม่ต้องหวั่นไหวในที่นั้น ๆ ฉันนั้น ฯ

๓๗. ลูกเอ๋ย เจ้าจงรู้วิทยาในกาลทุกเมื่อเถิด อย่าให้ครูบาอาจารย์ลำบากเลย เป็นพระราชา คนยังบูชาแต่ในประเทศของพระ-องค์เท่านั้น เป็นนักปราชญ์คนบูชาทุกสถานแล ฯ

๓๘. จงเป็นนักปราชญ์เถิดลูก มัวคร้านอยู่ใย คนโง่ต้องเป็นคนแบกหาม ในโลกนี้เขาบูชานักปราชญ์กัน ลูกเอ๋ยเจ้าจงเป็นคนฉลาดทุก ๆ วันเถิด ฯ

๓๙. บัณฑิต เต็มเปี่ยมด้วยความรู้ หากทราบว่ามีอยู่ในที่ใดอันผู้แสวงหาความรู้พึงไปสู่ที่นั้นด้วยอุสาหะอันใหญ่เทียว ฯ

๔๐. ผู้ต้องการความรู้ ใคร่ครวญแล้วพึงแสวงหาความรู้ในครูผู้ถ้วน ธรรมดาข้าวสุกอันสุกในหม้อ แม้ตักใส่ในภาชนะ ก็คงเป็นอย่างนั้น ฯ

๔๑. ดวงมณีบ่อห่อนมีทุกภูผา แล้วมุกดามิใช่อยู่ทุกข้างมันอันไม้จันทน์หรือจะมีทุกไพรสณฑ์ บัณฑิตชนก็ไม่มีทุกหนแห่ง ฯ

๔๒. ความเชื่อ ๑ ความละอาย ๑ ความเกรงกลัว ๑ ความเป็นผู้สดับมาก ๑ ความเพียร ๑ สติ ๑ ปัญญา ๑ ผู้ใดถึงพร้อมด้วยธรรม ๗ ประการนี้ ท่านว่าเป็นบัณฑิตแล ฯ

๔๓. สายบัวเป็นเครื่องวัดน้ำ กิจการที่ทำเป็นเครื่องวัดสกุลการมที่พูดเป็นเครื่องวัดปัญญา ความเหี่ยวแห่งหญ้าเป็นเครื่องวัดพื้นดิน ฯ

๔๔. สูเจ้าจงเป็นผู้ใฝ่ใจในความดี มีความรู้แม่นยำ หมั่นสอบถาม พึงเข้าใกล้ท่านที่มีศีล มีความรู้มาก โดยเคารพเถิด ฯ

๔๕. เพราะการหมั่นสดับ ความรู้จึงเจริญ แลความรู้ย่อมเจริญขึ้นได้ด้วย ปัญญา อาศัยปัญญาจึงจักรู้จักประโยชน์ ประโยชน์ที่รู้แล้ว จักนำความสุขมาให้ ฯ

๔๖. การลุกรับ และการบำรุง การเชื่อฟัง แลการบำเรอ การเรียนศิลปโดยเคารพ ความดีเหล่านี้ คนฉลาดพึงยังครูให้โปรดปรานได้ ฯ

๔๗. ในที่ใด ๆ คนขี้เกียจแลคนขยัน คนกล้าแลคนขลาด ได้รับความยกย่องเสมอกัน พวกสัตบุรุษย่อมไม่อยู่ในที่นั้น เออ ก็ใครที่จะทำให้มันต่างกันได้ ฯ

๔๘. สีหะ ๑ คนดี ๑ ช้างสาร ๑ ย่อมทิ้งถิ่นที่ไม่ดีไปหาสถานที่ ๆ เหมาะ ส่วนกาก์ ๑ คนชั่ว ๑ มฤค ๑ ย่อมคอยท่าความตายอยู่ในถิ่นเดิม ฯ

๔๙. ต้นไม้ย่อมอาศัยพื้นที่ดี ย่อมมีดอกแลผลออกสะพรั่ง ผู้ที่เข้าไปอาศัยคนดี ก็ย่อมมีความเจริญในที่นั้น ๆ ยิ่งขึ้น ฯ

๕๐. ฟัน ผม เล็บ ขน ออกจากที่เดิมของตนแล้ว ดูไม่งามเลย ผู้ที่มีความคิดรู้อย่างนี้แล้วไม่ควรจะละทิ้งของตนไปเสียง่าย ๆ ฯ

๕๑. ในถิ่นใด มีแต่ความอัปมาน แลความดูหมิ่นสัตบุรุษ มีแต่การนับถือคนเลว ๆ บุคคลไม่ควรอยู่ในถิ่นนั้น ๆ ทั้งกลางวันแลกลางคืนทีเดียว ฯ

๕๒. แม้สัตบุรุษก็พึงเป็นคนไม่ดีได้ ด้วยการคบหากับอสัตบุรุษ พึงเปรียบกับถนนที่รกไปด้วยขยะมูลฝอย แม้จะตรงหรือไม่ขรุขระก็ไม่ดีเลย ฯ

๕๓. สำหรับสรีระแลความดี ผิดแผกกันไกลที่สุด เพราะสรีระจักต้องแตกสลายไปในขณะใดขณะหนึ่งในวินาทีข้างหน้านี้แน่นอน แต่ส่วนความดีย่อมดำรงอยู่ตลอดกัปป์กัลป์ ฯ

๕๔. ผู้ใหญ่หรือเถระต้องมีคุณ ๕ เหล่านี้คือ ศรัทธาความเชื่อที่ประกอบด้วยเหตุผล ๑ หิริ ความละอายต่อบาป ๑ โอตตัปป ความสะดุ้งกลัวต่อบาปอกุศล ๑ วิริยะ มีความเพียรอันปรารภแล้ว ๑ มีปัญญา รู้ทั่วในกุศลากุศล ๑ ดังนี้ จึงควรจะเป็นที่สักการะเคารพบูชาของสพรหมจารีชนทั้งหลาย ฯ

๕๕. ปัญญา อันแตกฉานในอรรถ ๑ ปัญญาอันแตกฉานในทางธรรม ๑ ปัญญาอันแตกฉานในนิรุตติภาษาต่าง ๆ ๑ ปัญญา อันแตกฉานในปฏิภาณ ความสว่างไสวในใจ ๑ ความเป็นผู้แคล่วคล่องว่องไว มิได้เกียจคร้านชำนาญในกิจที่สพรหมจารีบุคคลจะพึงถามว่าอย่างไร ๑ ธรรมเป็นอลังการ ๕ ประการเหล่านี้ประดับแล้วย่อมเป็นที่รักและเคารพนมัสการของสพรหมจารีบุคคลทั้งหลาย ฯ

๕๖. สัจจะ ความประพฤติเป็นคนจริง มั่นคงไม่คลอนแคลนเพราะอคติ ทั้ง ๔ ธรรมะ เป็นผู้รู้จักเหตุ ๑ อวิหิงสา ความไม่เบียน ๑ สัญญมะ ความเป็นผู้สำรวมระวัง ๑ ทะมะ ความฝึกตนหรือความข่มใจตน ๑ ธรรมะ ๕ ประการเหล่านี้ ทำบุคคลให้เป็นผู้ใหญ่ ทำบรรพชิตแม้ผู้ใหม่ให้เป็นเถระได้ ฯ

๕๗. หากท่านผู้ใดที่ไม่เชื่อประโยชน์อันประจำภพหน้า แม้ท่านผู้นั้นจะถูกจับตัวไปปล่อยไว้ในอาวาสของชาวสวรรค์เขาก็ย่อมไม่เป็นอะไรเอาเลย ฯ

๕๘. คนนอนมาก คนไม่สันโดษ คนอะกะตัญญู แลคนขลาด เหล่านี้เขาย่อมไม่อาจศึกษาอาจาระอันดีงาม แม้ในการไหน ๆ ได้เลย ฯ

๕๙. ผธมยามเดียว สำหรับท้าวพระยา นอนสองยาม สำหรับนักปราชญ์ สามยามสำหรับชาวบ้าน แต่สี่ยามสำหรับคนเขี้ยใจแล ฯ

๖๐. ความโลภ ความตระหนี่ ความโกรธ ความมัวเมา ความถือตัว ความลบหลู่ ความฤษยา ความประมาท ความเกียจคร้าน ความนอนมาก เหล่านี้มีในบุคคลผู้ใด ย่อมทำให้บุคคลเหล่านั้นให้เป็นคนเลว ฯ

๖๑. กำลังแขน ๑ กำลังอำมาตย์ ๑ กำลังโภคะ ๑ กำลังชาติตระกูลสูง ๑ ทั้ง ๔ กำลังเหล่านี้นับว่าแรงอยู่แล้ว แต่ท่านกล่าวว่าปัญญา ยังเป็นกำลังที่ประเสริฐกว่าแรงกว่ากำลังนั้น ๆ ฯ

๖๒. นักปราชญ์ที่มีเมธา พิจารณาถี่ถ้วน ย่อมตั้งตัวได้ด้วยทุนทรัพย์แม้น้อย ดังก่อไฟทีละน้อยให้ลุกโพลงขึ้นได้ ฉะนั้น ฯ

๖๓. สิ่งไม่ควรจะได้ก็ไม่ต้องไปปรารถนา แม้สิ่งที่จะต้องฉิบหายไปก็ไม่ต้องเศร้าโศกแลได้สมบัติที่ควรดูดดื่มก็ไม่ควรมัวเมา คนชนิดนี้ ท่านว่าเป็นบัณฑิตโดยแท้ ฯ

๖๔. ผู้ใดแลเป็นผู้รู้จักคุณ แลตอบแทนคุณ เป็นนักปราชญ์ เป็นเพื่อนที่ดี เป็นเพื่อนยั่งยืน เมื่อเพื่อนได้รับทุกข์ช่วยทำกิจโดยไม่รังเกียจ ปราชญ์ย่อมกล่าวผู้มีภาวะเห็นปานนั้นว่า คนดีในโลก ฯ

๖๕. ผู้บรรลุประโยชน์ใหญ่ คือ วิชาแลสมบัติ เป็นผู้ไม่มีความเหย่อหยิ่งเที่ยวไป ผู้นั้นท่านว่าเป็นบัณฑิต ฯ

๖๖. ห้ามกันในการที่ไร้ประโยชน์ แลชักจูงในการที่เป็นประโยชน์ แลไม่ละทิ้งในยามวิบัติ นี่เป็นลักษณะของมิตรโดยย่อ ฯ

๖๗. เป็นความจริง เพราะเหตุที่เกี่ยวข้องจู้จี้กันก็ดี เพราะการเห็นห่างกันเสียทีเดียวก็ดีเพราะขอไม่เป็นเวลาก็ดี ด้วยเหตุสามประการนี้ มิตรทั้งหลายย่อมจากกัน ฯ

๖๘. พึงยึดน้ำใจของคนโลภ โดยแบ่งประโยชน์ให้คนเย่อหยิ่งโดยถ่อมตัว คนโง่โดยคล้อยตามใจ แต่บัณฑิตต้องโดยความจริง ฯ

๖๙. บ่วงของผู้มีปัญญา ย่อมคล้องบุคคลผู้มีกิเลสไว้ในอำนาจได้ ฯ คือใครเป็นคนสูงเจ้ายศเจ้าศักดิ์ ก็จักต้องติดสง่าด้วยความอ่อนน้อม ถ้าเป็นคนกล้าสามารถก็จะถูกประหาร ด้วยวาจายกยอยั่วเย้าให้หักเหิมจนเกินการณ์ ถ้าเป็นคนมีกำลังน้อยต่ำต้อย จะต้องติดตามท่านด้วยเพิ่มให้ทีละน้อย ถึงเป็นคนเสมอกัน เมื่อเพิ่มพูลความพยายามเข้าข้างหนึ่ง ในไม่ช้าก็คงจะเห็นผล ฯ

๗๐. ผู้ที่มีความสามารถ รับภาระอะไรเล่าจะรู้สึกหนัก ขะโมยวิ่งหนีเขาทางไหนเล่าจะได้ชื่อว่าไกล คนมีวิทยาไปประเทศไหนเล่าจะรู้สึกแปลก คนพูดน่ารัก พบใครเล่าจะไม่เป็นคนกันเอง ฯ

๗๑. นางผู้ดำรงอยู่ในธรรมเป็นนิตย์ เวลาจะนอนก็มีรัศมีเปล่งปลั่ง สั่งสอนพี่น้องในความดี นารีเช่นนี้ยอมกัน แล้วว่าเป็นนางผู้ประเสริฐ ฯ

๗๒. คนฉลาดสมบูรณ์ด้วยคุณงามความดีย่อมน้อมตนลง แม้คนชั้นต่ำก็เข้ากันได้ เหมือนไม้ผลดก หรือ รวงข้าวที่ปราศจากเมล็ดลีบ ย่อมยังกิ่งแลรวงให้น้อยลงฉะนั้น ฯ

๗๓. แก่นจันทน์แม้จะแห้งจนเกราะก็ยังไม่คลายความหอม บัณฑิตแม้ได้ทุกข์ก็ไม่ละธรรม จะต้องบ่วยกล่าวไปใยถึงในเวลาปกติสุข ฯ

๗๔. เสือแลสีหราชมีอำนาจ แม้ในเวลาอยู่ในกรง มีเสียงแลรอยเท้าเป็นที่พรั่นพรึงของสัตว์เหล่าอื่น แม้มนุษย์ปราชญ์ผู้ปรีชารู้เท่าเหตุแลผล ถึงจะไปอยู่ในที่ใด ๆ ก็องอาจมีสง่าเป็นที่เกรงขาม คือเกรงอกเกรงใจของคนดี ๆ เป็นนิตย์ ฯ

๗๕. บัณฑิตเห็นภัยที่ยังไม่มาถึงแล้ว พึงหลีกเลี่ยงเสียแต่ไกล แต่ครั้นเห็นภัยที่มาถึงเข้าย่อมไม่หวาดหวั่นในภัยแลมหาภัยเหล่านั้น ฯ

๗๖. การอบรมที่ต่ำย่อมบั่นรอนศิริ คนขอทานย่อมบั่นรอนความเคารพ การยกย่องย่อมบั่นรอนคุณความดี การไม่สำรวมย่อมบั่นรอนกำลังใจ ฯ

---

๗๗. เมื่อไม่มีโอกาสที่จะหางานที่พอใจทำได้ ก็ต้องผึกผืนใจเราให้กระทำการงานที่มีประโยชน์ แม้จะไม่พอใจก็ควรทำไปก่อนดี

กว่า จริงอยู่ในคราวแรกเราจะต้องลำบากแลหนักใจ แต่พยายามทำไป ๆ พองานอยู่ตัวเสียแล้วก็ไม่ต้องฝืน เช่นไม้ไล่แม้จะเป็นของไม่มีวิญญาณ ถ้าดัด ในชั้นแรก ๆ รู้สึกว่าเป็นการดัดยาก แต่ถ้าใช้เครื่องมือเช่นง่ามไม้ หรือเครื่องถ่วงไว้ให้นาน ๆ พออยู่ตัวเสียแล้ว แม้จะปลดเครื่องดัดเครื่องถ่วงออกเสีย ก็ยังคงตรงอยู่ได้เหมือนไม้ดี ๆ ฯ

๗๘. สรรพสิ่งที่บุคคลเสพย์ แลกิริยาที่ประพฤติไม่เลือกว่าดีหรือเลว ถ้าบ่อยเข้าย่อมติดแน่นเป็นนิสัยฝังอยู่ในสันดานยากที่จะเปลื้องได้ เหตุนั้นบัณฑิตจึงได้เลือกฝึกกาย วาจา ตลอดจนถึงจิตแต่ในทางที่ดีเพื่อให้เป็นผู้มีธรรมติดสันดานจนเป็นนิสัย และจะได้ไม่ต้องประสพทุกข์ ฯ

๗๙. ความดีที่ทำไว้แม้ครั้งหนึ่ง ก็เป็นเครื่องชูใจให้ชื่นฉ่ำตั้งร้อยครั้งหรือยิ่งกว่า คือพอเริ่มก็เริงใจ ได้ทำสมคิดจิตก็ชื่นกาลอื่นต่อไปก็เป็นสุข ไม่ว่าจะอยู่ในบ้านหรือในป่า จะอยู่ในนา หรืออยู่ในสวน จะนั่งนอน หรือ ยืนเดินอยู่ก็ตาม เมื่อนึกถึงก็เปรมปรีดิ์ปราโมทย์แม้ผู้ที่ได้เห็นประโยชน์ที่เรา

รายนามร่วมกองบุญจัดพิมพ์หนังสือ
ชี้บุญ - ชี้บาป เล่ม ๒๗

พระศุภวิทย์ นีลโสภณ วัดอุภัยราชบำรุง ๓,๐๐๐ บ.

ร้านเจ้าพระยาบูตเตอรี่ (คุณสุมล จงเสถียรธรรม) ๒,๑๐๐ บ.

คุณสุมล จงเสถียรธรรม ส่งมาเพิ่มครั้งที่สอง ๒,๐๐๐ บ.

คุณจินตนา จงเสถียรธรรม ๑,๐๐๐ บ. ร้านฮั้วเฮงหลง ท่าม่วง ๑,๐๐๐ บ.

ร้านอุดมพันธ์ ท่าม่วง ๑,๐๐๐ บ. คุณนิพนธ์-สุนีย์ เหตระกุล ๒,๐๐๐ บ.

กองทุนเผยแผ่ธรรมวัดเจริญบุญไพศาล (เฮงฮกยี่) ๕,๐๐๐ บ.

คุณสุนีย์ รักษากุล (ตู) ๑,๐๐๐ บ. คุณนิโรธ สันติสุขาภิรมย์ ๑,๐๐๐ บ.

คุณพนารัตน์ รุ่งรัตนกุล พร้อมด้วยน้องสาว รวม ๑,๑๐๐ บ.

คุณวัชระ รุ่งวิไลเจริญ ๑,๐๐๐ บ. คุณสทธิมิตร อ. หาดใหญ่ ๑,๐๐๐ บ.

คุณสายชล แซ่จัง และครอบครัว ๑,๐๐๐ บ.

คุณอรปภา-คุณธภัทร ตันติกาญจนกุล ๑,๐๐๐ บ.

คุณอรรถวุฒิ วุฒิกรวิภาค ๑,๐๐๐ บ. คุณเจ้เตียง ๑,๐๐๐ บ.

คุณนิพันธ์ เหตระกุล ๒,๐๐๐ บ. คุณวิมล ลีลาปรีชาเลิศ ๑,๐๐๐ บ.

คุณอภิชัย พรทิพย์ เมฆมัชยันต์ และครอบครัว ๑,๐๐๐ บ.

คุณขนิษฐา ลิ้มสุวรรณ และครอบครัว ๑,๐๐๐ บ.

บุตร-หลาน-ตระกูลโจว ๒,๕๕๐ บ. คุณยุกยิ้น เซี่ยงเจ๊ว ๑,๐๐๐ บ.

คุณซู้หลี เซี่ยงเจ๊ว ๑,๐๐๐ บ. คุณบุษบา อนุรักษ์จาตุรงค์ ๑,๐๐๐ บ.

คุณพรทิพย์ พงษ์วานิชอนันต์ ๑,๐๐๐ บ. คุณมณฑา ทววิทยากร ๑,๐๐๐บ.

คุณกัญญา สุขสามแก้ว พร้อมด้วยน้องสาว และญาติพี่น้อง ตระกูลสุขสามแก้ว และตระกูลกังเกียรติกุล รวมกัน ๑,๑๖๐ บ.

พระสมจิตร์ เซี่ยงหวอง อุทิศให้นายยม กระตายเทศ และ นายจิ๋ว เซี่ยงหวอง ๑,๐๐๐ บ. คุณมนตรี สมจริตกุล ๖๐๐ บ.

รายละ ๕๐๐ บาท

คุณประสิทธิ์ (เสียน) พูลสวัสดิ์ คุณเรณู คุ้มไพโรจน์

คุณนฤมล-คุณประสาน-คุณสุภลักษณ์-คุณสุภวรรณ สุทธวิรีสรรค์

คุณพรรณี ผลสวัสดิ์ คุณสายใจ กาญจนคูณมา

คุณบุญมี จารีต และครอบครัว คุณภูมมา โชคอนันตกาล

คุณณรง ปิ่นทองคำ อุทิศให้พ่อดาวเรือง แม่บุญช่วย ชาวยี่สาน

คุณมยุลี จู้ยวัน คุณเหรียญยิ่น สำราญ คุณวิมล แก้วเทียมบุตร

อ. ลิจิน ชัยพิกุสิต อุทิศให้พ่อฝุงยุก แซ่ฉั่ว แม่อิ้ง เซี่ยงฝู

คุณโอฬาร ใจสำราญ คุณฒัณฑนา ศิลป์สกุลสุข

คุณยุพดี เชวงศักดิ์โสภาคย์-คุณเบ็ญจ รังษีพรชัย-คุณลัดดา กองแดง

รายละ ๓๐๐ บาท

คุณน้ำฝน จารุพงษ์ศิลป์ อุทิศให้แม่บุญเรือน จารุพงษ์ศิลป์

คุณสยาม เทียนศิริ คุณกัญญา ธำรงค์สกุลศิริ

คุณมณฑล จงเสถียรธรรม คุณกนก กาจนราวุฒิ

คุณเสาวคนธ์ อุ้ยนุมาศ คุณวนิดาและคุณพนัส บ่อผล

คุณสมพลอย ชัชวาลวรวิทย์ คุณเพลินใจ เจนกิจการ

คุณรัฐโรจน์-คุณมัณย์สิตา ฐิติโชคพรทวี คุณสุวัฒน์ เสรีโรจน์

รายละ ๒๐๐ บาท

คุณชวณัฐ เจริญธัญญากร คุณศรีประภา รักษากุล
คุณธิดา ศรีติราช คุณศรีแจ่ม สำรองกนก
คุณจันทร์ทิพย์ เรืองจินดา คุณชิญญา บริสุทธิ์
คุณกู้ม้วน แซ่อึ๊ง คุณกิตติ พิทักษ์จรรยา
แม่ชีชั้วยิ้น เซี่ยงอึ๊ง คุณกิจจา ตั้งมั่น
คุณวันเพ็ญ เชยงาม คุณรัสรินทร์ อ. ดวงฤทัย มณีวงศ์
คุณกิตติพิชญ์ วุฒิวโรดม และครอบครัว คุณอุ่นเรือน วรรณพงษ์

รายละ ๑๐๐ บาท และรายเบ็ดเตล็ด

คุณนวพร ศรีสุข ๑๐๐ บ. คุณสุนีย์ แซ่ว่อง ๑๐๐ บ.
คุณวราภรณ์ แซ่ว่อง ๑๐๐ บ. คุณวรากร เศรษฐีตระกูล ๕๐ บ.
คุณสมชาย-คุณพัชรี ประสม และครอบครัว ๑๐๐ บ.
คุณถีรวัตน์ เสมาเงิน ๑๐๐ บ. คุณสุวิมล อุ้ยอนุมาศ ๑๐๐ บ.
คุณสัมฤทธิ์ เอี่ยมผดุงและครอบครัว ๑๐๐ บ. คุณเจ้จู ๑๐๐ บ.
คุณมาณี คันธวณิช ๑๐๐ บ. คุณศรัน ศาสตร์เวช ๑๐๐ บ.
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (อุบาสิกา) ๑๐๐ คุณกนกวรรณ แซ่ลิ้ม ๖๔๐ บ.
คุณเริงชัย–คุณรัตนา–คุณสถิตย์–คุณกาญจนา–คุณสิริวรรณ นามสกุล
สินธวัชวงศ์ ๖๐๐ บ. คุณสัญญะ วิมุติแสง ธรรมปฏิมา ๑๐๐ บ.

คณะผู้มาถือศีลกินเจ โรงเจฮะซุ่นตั๊ว แม่กลอง สมุทรสงคราม

คุณปัญญา-คุณจริยา แก้วชัยเจริญกิจ ๑,๐๐๐ บ.

คุณสมคิด-คุณละมัย-คุณศิระภูมิ-คุณรัตติคุณ-คุณมนัสนันท์

หยกสกุล ๒,๕๐๐ บ. คุณสมร โหงวเจริญพร ๕๒๐ บ.

คุณวิชัย โหงวเจริญพร-คุณมะลิ แซ่ซิ้ม ๕๐๐ บ.

คุณรุ่งเกล้า-คุณมงคล พรมเทศ ๒๐๐ บ. ด.ญ.ณิชาภัทร พรมเทศ ๑๐๐บ.

คุณอารยา เพ็ญพาณิชย์ ๕๐ บ. คุณณัฐวรรณ เกรียงวีระยุทธ ๑๐๐ บ.

คุณคันธรส สังข์สุวรรณ ๑๐๐ บ. คุณนันภกา ดำรงคุณาวุฒิ ๑๐๐ บ.

คุณพัชรา ดำรงคุณาวุฒิ ๑๐๐ บ. คุณพัชรา ดำรงคุณาวุฒิ ๒๐๐ บ.

คุณอุบลรัตน์-คุณประเสริฐ ดำรงคุณวุฒิ ๕๐๐ บ.

คุณภัตติกาญจน์-คุณศุภชัย ดำรงคุณาวุฒิ ๑๐๐ บ.

คุณรัตนะ ดำรงคุณาวุฒิ ๑๐๐ บ. คุณอรคพร จิตเพ่งและครอบครัว ๑๐๐บ.

คุณอำนวย-คุณสมใจ-คุณนันทิยา-คุณอนุสรณ์-คุณอนุภาพ

คุณณชลนิภา-ด.ญ.นันทนภัส-ด.ช.กร ลิขิตอำนวยชัย รวม ๕๐๐ บ.

คุณสุวรี อวศาสตร์ ๕๐๐ บ. คุณรัตนภรณ์ แซ่ลือ ๒๐๐ บ.

คุณวิภรณ์ ภัทรปัญญา-คุณสุทธิรุจน์ พูนไพโรจน์ รวมกัน ๒๐๐ บ.

คุณภานุมาส ธนลาพาภรณ์ ๑๐๐ บ. คุณวังอิม แซ่ฉั่ว ๒๐๐ บ.

คุณอรวรรณ แสงอาทิตย์ ๑๐๐ บ. คุณวีระ-คุณสุนีย์ สุดสนธิชัย ๒๐๐ บ.

คุณทองอยู่ พูลสวัสดิ์ ๒๐๐ บ. **ผู้บริจาคใส่ตู้รวมกัน ๒,๔๓๖ บ.**

คณะชินธรรมมิตร์ กทม.

คุณสมชาย ชินธรรมมิตร์–คุณสมจิตร สมสุขเจริญ–น.ส.ศศิพร ชินธรรมมิตร์–คุณศรัณย์ ชินธรรมมิตร์–ด.ญ.ณฐมณฐ์ ชินธรรมมิตร์

รวม ๕ คน เป็นปัจจัย ๕,๕๐๐ บ.

คุณภูมิพงษ์ เริงล่ำ ๑๐๐ บ. คุณสุนิสา เริงล่ำ ๑๐๐ บ.

คณะสายใจบุญ ตรอกภูธเรศ ตลาดใหม่ เยาวราช กทม.

คุณแม่งอเฮียง แซ่ตั้ง และคุณธัญพร เลาหบุตรี รวม ๕๐๐ บ.

คุณวิสิทธิ์–คุณจินดา–คุณเพ็ญพิชชา–คุณศราวุฒิ รวม ๑,๐๐๐ บ.

คุณอภิชาติ เลาหบุตรี คุณวิภา อัศวภรากร คุณหทัยชนก–ด.ช.รจิภาส เลาหบุตรี รวม ๕๐๐ บ.

คุณจิรภัทร เลาหบุตรี คุณประภาดา แซ่เต็ง คุณศรัญญา คุณธนบดี คุณธนดล เลาหบุตรี รวม ๕๐๐ บ.

คุณชลิต ฉัตรมณีเวช คุณพาณี ฉัตรมณีเวช และครอบครัว รวม ๕๐๐ บ.

คุณสมบูรณ์ ปานพูนทรัพย์ และครอบครัว ๑๐๐ บ.

คณะสายใจบุญศุภพิทักษ์สกุล บางขุนศรี กทม.

คุณมาลัย ศุภพิทักษ์สกุล ๕๐๐ บ. คุณมะลิ เลียงบุญเลิศชัย ๕๐๐ บ.

คุณสุนันทา ชลันบุรีธรรม ๕๐๐ บ. คุณสุรีย์ เมธากุลชาติ ๑๐๐ บ.

คุณกมลพร คุ้มวงศ์ ๒๐๐ บ. คุณพรวรีท พูลมา ๑๐๐ บ.

คุณยกเซีย แซ่แต้ ๒๐๐ บ.

คณะละออ โรจน์สุพจน์ แม่กลอง สมุทรสงคราม

คุณละออ โรจน์สุพจน์ ๒๐๐ บ. คุณอนุพงษ์ โรจน์สุพจน์ ๑๐๐ บ.
คุณอรุณี โรจน์สุพจน์ ๑๐๐ บ. คุณธีศิษฏ์ สุวรรณกุล ๑๐๐ บ.
คุณพรเลิศ เบ็ญจกุล ๑๐๐ บ. คุณเลิศพร เบ็ญจกุล ๑๐๐ บ.
คุณลัดดา กิตติวิภาต ๑๐๐ บ. คุณสุรวิทย์ อนงค์ ศิริธนศาสตร์ ๕๐ บ.
คุณวัฒนา-ลูกชิ้น เที่ยงนัยญาติ ๕๐ บ.
คุณภาสกร-อรุณศรี หุ่นดี ๑๐๐ บ. คุณภิรมย์ สมบูรณ์ ๑๐๐ บ.
คุณละออ โรจน์สุพจน์ อุทิศให้คุณแม่ล้วน โรจน์สุพจน์ ๑๐๐ บ.
อุทิศให้ น.อ.พรพล เบ็ญจกุล ๑๐๐ บ. พร้อมเจ้ากรรมและนายเวร ๑๐๐ บ.
คุณสุรีย์ แดงเลิศ ๕๐ บ. คุณอัมพร ปานสุข ๑๐๐ บ.
คุณอำไพพรรณ กล้วยจำนงค์ ๑๐๐ บ. คุณอรรณดี เจริญพิทยารักษ์ ๑๐๐บ.
คุณสิทธิชัย เจริญพิทยารักษ์ ๑๐๐ บ. คุณราศรี สุคนธรัตน์ ๑๐๐ บ.
คุณสมพิศ ผกาหอม และครอบครัว ๑๐๐ บ.
คุณประยงค์-วิรัช ปีติภพ ๑๐๐ บ. คุณธรรศภณ ปีติภพ ๑๐๐ บ.
คุณสมใจ ชัยชวลิต และครอบครัว ๑๐๐ บ. คุณกฤศมนฑ์ ปีติภพ ๑๐๐ บ.
คุณชาญพิชญ์ สมบูรณ์ และครอบครัว ๑๐๐ บ.
คุณนิยม อรัณราช และลูกหลาน ๑๐๐ บ. คุณประเสริฐ ขิมสุวรรณ ๑๐๐ บ.
คุณกาญจนา-มานิกา-กลิ่นมาลี ๑๐๐ บ. ด.ช.กฤคภาส ตั้งทีฆะรักษ์ ๑๐๐ บ.
คุณลำใย เหยี่ยวพานิช ๑๐๐ บ. จ่าเอกปัญญา-น้ำฝน สิทธิกิจ ๒๐๐ บ.
คุณสมคิด-สมจิตต์-อภิเดช สิทธิกิจ ๒๐๐ บ. คุณทองสุข เที่ยงตรง ๕๐ บ.
คุณวลี ฮวดปากน้ำ ๑๐๐ บ. คุณอุไร ช่างสุวรรณ ๑๐๐ บ.

คุณวลัยพร ฮวดปากน้ำ ๑๐๐ บ. คุณสุกรีย์ ชุ่มชัยรัตน์ ๑๐๐ บ.

พ.ท เสวก-อมรรัตน์ แสงเดือน ๑๐๐ บ. คุณทวิช ดาววรรณ ปั่นเกษ ๑๐๐ บ.

คุณอานนท์ อรุณราชและครอบครัว ๑๐๐ บ. คุณนิเวศน์ พินรัตน์ ๕๐ บ.

คุณมาลัย ศรสงคราม และครอบครัว ๑๐๐ บ.

คุณอุบล อรุณมณี ๑๐๐ บ. คุณปรางทิพย์ กาญจโนทัย ๑๐๐ บ.

คุณชื่น บุญธรรม ๕๐ บ. คุณบุญมี แดงเวียง ๑๐๐ บ.

คุณงามตา ต้นนุกูล ๒๐๐ บ. คุณกัลยาณี ต้นนุกูล ๑๐๐ บ.

คุณธิวรรณ เชาว์นิธิ ๑๐๐ บ. คุณโชติชัย เชาว์นิธิ ๑๐๐ บ.

คุณขวัญกมล ก่อเกิดมาศ ๑๐๐ บ. คุณนิธิมา ยุกตานนท์ ๑๐๐ บ.

คุณวิสุทธิ์ ยุกตานนท์ ๑๐๐ บ. คุณกมลวรรณ เชาว์นิธิ ๑๐๐ บ.

คุณกฤญา ต้นนุกูล ๑๐๐ บ. คุณมณีรัตน์ ต้นนุกูล ๑๐๐ บ.

คณะผู้ถือศีลกินเจมูลนิธิซำปอกง ทุ่งสง จ. นครศรีธรรมราช

คุณศรี อำนักมณี ๑,๐๐๐ บ. คุณวิชัย-ณาวิกา โกสุวรรณ ๒๐๐ บ.

คุณจารุณี หมวดเมือง คุณอรรถพล แสงสุด ๑๐๐ บ.

คุณมนัสนันท์ (ชไมพร)–คุณเอกชัย เสียงสนั่น ๕๐ บ.

คุณทิพย์วรรณ เพชรน้อย–คุณประพันธ์ หาทางลาบ ๑๐๐ บ.

คุณวัฒนา แซ่ตั้ง (เจ้คิ้ม) ๒๐๐ บ. คุณบุญเลิศ พฤกษ์วางขาว ๓๐๐ บ.

คุณเรียง นาบอน ๑๐๐ บ. คุณอุดม ตันติธนพรและครอบครัว ๒๐๐ บ.

คุณเนียน เพิ่มพูลโชควัฒนา ๑๐๐ บ. คุณมณีรัตน์ ขวัญคีรี ๑๐๐ บ.

คุณสุรีย์ เนาว์รุ่งโรจน์ ๑๐๐ บ. คุณวันวิสาข์ เพชรบุรี ๑๐๐ บ.

คุณสิริมา เนาว์รุ่งโรจน์ ๑๐๐ บ. คุณมาลินี จินาพันธ์ ๑๐๐ บ.

คุณชลิต จินาพันธ์ ๑๐๐ บ. คุณสุกิจติ ศรแก้ว และครอบครัว ๑๐๐ บ.

คุณพิชัย นันทิวาร ๑๐๐ บ. คุณพวงทิพย์ นันทิวาส ๑๐๐ บ.

คุณวันวรรณศีริ นันทิวาส ๑๐๐ บ. คุณบวร นันทิวาส ๑๐๐ บ.

คุณนครา นันทิวาส ๑๐๐ บ. คุณสุพิทักษ์ ชายทิพย์ ๑๐๐ บ.

คุณเทิ่ม ชายทิพย์ ๑๐๐ บ. คุณสมบูรณ์ ชายทิพย์ ๑๐๐ บ.

คุณสุพัฒชา ชายทิพย์ ๑๐๐ บ. คุณสายชล ชายทิพย์ ๑๐๐ บ.

คุณสุคนธ์ พรมศร (สุคนธ์เฟอร์นิเจอร์) ๕๐๐ บ.

คุณสุมาพร แซ่เตี๊ยง ๑๐๐ บ. คุณดีเลิศ แซ่เตี๊ยง ๑๐๐ บ.

คุณสุจิตรา แซ่เตี๊ยง ๕๐ บ. คุณปิยะนุช แซ่เตี๊ยง ๕๐ บ.

คุณติลดา แซ่เตี๊ยง ๕๐ บ. คุณปิยะพัฒน์ แซ่เตี๊ยง ๕๐ บ.

คุณอั้งฉั้น แซ่เล้า ๑๐๐ บ. คุณสุวรรณ คุณจินดา ชมภูพล ๖๐ บ.

คุณสุคนธ์ วังช่วย ๑๐๐ บ. คุณอรรณอรินทร เกษมสมพร ๒๐๐ บ.

คุณฮ่วยกี่ แซ่ตั้ง คุณสุวัฒน์ เนาว์รุ่งโรจน์ ๑๐๐ บ.

คณะโรงเจ ซำปอกง ทุ่งสง ส่งมาเพิ่มอีก

คุณสุวรรณา ไชยนา ๑๐๐ บ. คุณวิไลภรณ์-ประสิทธิ์ ภักดีชน ๑๔๐ บ.

คุณจงจิตร จันทร์เมือง ๕๐ บ. คุณอัมพรรณ ลิ่มหัน ๒๐๐ บ.

คุณกรองทอง บุญสิงห์ ๓๐๐ บ. คุณตั้ง ๕๐ บ.

คุณชีวพร อาปนียากรและครอบครัว ๑๐๐ บ. คุณจรัล ลิ่มหัน ๕๐ บ.

คุณนาถยา ชุติเวทคู ๑๐๐ บ. คุณสธินันท์ เสน่หา ๑๐๐ บ.

คณะศิษย์พระกวนอิมโพธิสัตว์ พัทลุง

คุณสุรางค์ แซ่หลิม และครอบครัว คุณองคณา พิศาลพฤกษ์
คุณฐิติมา แก้วสังข์ ร้านจ๊อบพอกจรี
คุณเพ็ญพร พิศาลพฤกษ์ ด.ช.ณัฐภัทร วงษ์นุรักษ์
คุณอมร สุขอนันต์ คุณพิมพรัตน์ วิทยาภิรมย์
คุณทวีศักดิ์ พิศาลพฤกษ์ คุณสุพานี วงษ์อุรักษ์
คุณพรเพ็ญ ชนะศิทธิ์ คุณเพ็ญสุข มากภิบาล
คุณจิตติพงศ์ ชนะศิทธิ์ คุณสุรีย์ สุขกำแหง คุณพี่เอ๋
คุณสิริพร บุญสิริพิพัฒน์ คุณฮกเซ้ง คุณสารภี
คุณใบสด–คุณดล–คุณโว่–คุณเจม่วย คุณไก่
คุณนวภรณ์ (พี่อู๊ด) คุณโสภา เทศทองมี–คุณเพียงเพ็ญ ศิริวงศ์
คุณสรารักษ์ สุขอนันต์ คุณอ้อมจรูญ พิศาลพฤกษ์

รวมคณะนี้ ๒๘ คน เป็นเงิน ๗,๗๐ บาท

คณะศิษย์พระกวนอิมโพธิสัตว์ โรงเจซำปอกง ทุ่งสง

คุณรักษิณาพร จริตงาม และครอบครัว ๓๐๐ บ.
คุณวรัญญู ชนะณรงค์ และครอบครัว ๒๐๐ บ. คุณปรีดา นพกาศ ๑๐๐ บ.
คุณนันธ์หทัย ธรรมาจักร์กุล ๑๐๐ บ. คุณชรัญญา พัฒนกุล ๑๐๐ บ.
คุณวรรณวิสา พงศ์รักธรรม และครอบครัว ๑๐๐ บ.
คุณอุไร นรชรสวัสดิกุล ๑๐๐ บ. คุณสุนทรี อาระวงศ์ ๕๐ บ.

ร้านเจียมศักดิ์การสุรา (ทุ่งใหญ่)			๒๐๐ บ.
คุณสุดา นราศรี	๑๐๐ บ.	คุณสิรินุช ณ กองแป้น	๑๐๐ บ.
พ.ท.เจนธพงษ์ หิรัญลาวัลย์	๑๐๐ บ.	คุณเพียงเพ็ญ หนูจิต	๑๐๐ บ.
คุณสุรัชวดี หนูจิต	๑๐๐ บ.	คุณประโลม สุขกล้ำ	๑๐๐ บ.
คุณทิพย์วรรณ เหรียญทอง	๕๐ บ.	คุณสิทธิพงศ์ พงศ์สุธรรม	๒๐ บ.
คุณณัฐฌา ราชพรหม	๑๐๐ บ.	คุณเสาวณี เพียรดี	๕๐๐ บ.
คุณนิยะวัน	๑๘๐ บ.	คุณกรรณิการ์ จรเสมอ	๑๐๐ บ.
คุณสุณี คชสาร	๑๐๐ บ.	คุณละออ วงศ์สวัสดิ์	๑๐๐ บ.
คุณมหรรณ วงศ์สวัสดิ์	๑๐๐ บ.	คุณจงจิตร จันทร์เมือง	๕๐ บ.
ห.จ.ก. พัฒนภัณฑ์ไรซ	๕๐๐ บ.	ครอบทองกัน	๑๐๐ บ.
คุณอาพร เทพคง	๔๐ บ.	คุณส่วน บุญรอด	๔๐ บ.
คุณนันทนา เอื้อธีรนันท์	๒๐ บ.	คุณวิไลลักษณ์	๒๐ บ.
คุณอนุชาติ สุขแก้ว	๒๐ บ.	คุณอภิเดช เคยรักษา	๒๐ บ.
คุณพงรักษ์ นวลวงศ์	๒๐ บ.	คุณนาฏยา ชุติเวทคู	๑๐๐ บ.

คณะคุณหมอสยาม เทียนศิริ พร้อมญาติและสหาย บ้านทุ่งสมอ พนมทวน กาญจนบุรี

คุณหมอสยาม เทียนศิริ และครอบครัว	๔,๐๐๐ บ.
คุณอารีรัตน์ คลังศิริ และครอบครัว	๑,๗๐๐ บ.
คุณศรีประภา รักษากุล และครอบครัว	๕๐๐ บ.
ผู้ไม่ประสงค์ออกนามหลายคนรวมกัน	๒,๘๐๐ บ.

อ. สุทธินันท์ โลจายะ อุทิศให้กับพระครูพระธุดงค์องค์ทิพย์	๑,๐๐๐ บ.
คุณบุญส่ง-ฉวีวรรณ การแสวง และครอบครัว	๑,๐๐๐ บ.
คุณวสันต์-คุณอรุณ สังขะวัฒนา และครอบครัว	๑,๔๔๐ บ.
คุณภัคมน (ษา) ถิระธรรมคุณ	๒๐๐ บ.
คุณประยงค์-ปีติ และครอบครัว	๑๐๐ บ.
คุณพรรณี (แต๋ว) ยิ้มแย้ม	๑๐๐ บ.

รวมทั้งหมด ๑๒,๘๔๐ บาท

คณะพรธิติเนศ สีลม บางรัก กทม.

คุณจินตนา พรธิติเนศ	คุณนพดล พรธิติเนศ
คุณปุนยนุช พรธิติเนศ	คุณธนภรณ์ พรธิติเนศ
คุณกุลวิภา พรธิติเนศ	คุณวรวุฒิ ตั้งใจอยู่
คุณวัชรี ตั้งใจอยู่	คุณฐิติพงศ์ ตั้งใจอยู่
คุณกฤษดา ตั้งใจอยู่	คุณศุภชัย อมรติยางกูล
คุณกุลธิดา อมรติยางกูล	คุณศุภณัฐ อมรติยางกูล
คุณณัฐธิดา อมรติยางกูล	คุณกุลนิภา ทิพยราชศักดิ์

รวมคณะนี้ ๕,๐๐๐ บาท

ร่วมกองบุญพิมพ์ "ชี้บุญ-ชี้บาป" เล่มที่ ๒๘

ข่าวดีสำหรับท่านที่มีจิตศรัทธาจะร่วมกองบุญพิมพ์หนังสือเผยแผ่เป็น "ธรรมทาน" เพื่อต่ออายุหนังสือและต่ออายุบุญของท่านให้ยืนยาวต่อไปอีก ทางคณะจะจัดพิมพ์ เล่มที่ ๒๘ ภายในต้นเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยจะร่วมรวมเอาเรื่องที่มีสาระประโยชน์เข้ามาไว้ในหนังสือชุดนี้ ญาติโยมทั้งหลาย จงมาช่วยกันเผยแผ่ "พระธรรม" ให้เข้าสู่จิตใจคนทั้งหลายด้วยเถิด ! ด้วยกำลังใจ กำลังทรัพย์ จะทำมากหรือน้อยก็ยังดีกว่าไม่ได้ทำเสียเลย

ชาวพุทธทั้งหลาย ! หากท่านเห็นประโยชน์ในด้านการเผยแผ่ "พระธรรม" ประสงค์จะร่วมกองบุญด้วย ทางคณะกำหนดให้ท่านส่งเงินมาได้ตั้งแต่เมื่อท่านอ่านจบไปแล้ว ๒ เที่ยว พิจารณาให้ดี ๆ อีก ๑ เที่ยวก่อน เมื่อเกิดปัญญาความเชื่อมั่นแล้วว่า การให้ธรรมเป็นทาน มีส่วนนำแสงสว่างมาสู่ใจคน อาจสามารถทำให้บุคคลทั้งหลาย ได้รับรู้ บาป – บุญ – คุณ – โทษ ประโยชน์และมิใช่ประโยชน์เป็นต้นแล้ว จึงค่อยส่งเงินมาพร้อมด้วยชื่อผู้ร่วมกองบุญนี้ อย่าส่งให้เลยปลายเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ก็แล้วกัน เพราะจะได้นำปัจจัยพร้อมรายชื่อผู้ร่วมบุญเข้าพิมพ์ได้ทันกับเวลาด้วย

ขอให้ท่านทำตามกำลังศรัทธาและกำลังทรัพย์ อย่าให้ถึงกับเดือดร้อนใจก็แล้วกัน เพราะทางคณะต้องการให้ท่านทำด้วยบริสุทธิ์ใจ สบายใจ เป็นกุศลล้วน ๆ ไม่ต้องฝืนใจทำจะพิมพ์สักประมาณ ๓,๐๐๐ เล่ม

วิธีส่งเงินมา คือเขียนจดหมายแล้วอย่าเพิ่งปิดซองนำไปที่ไปรษณีย์ได้ทุกแห่งแล้วซื้อตั๋วแลกเงิน หรือเป็นธนาณัติก็ได้แล้วส่งมา

กรุณาเขียนชื่อ–สกุล–บ้านเลขที่ สถานที่อยู่ให้ชัดเจนด้วย เมื่อทางคณะพิมพ์หนังสือเสร็จแล้วจะได้ส่งกลับไปให้ท่านได้อ่านต่อไป

จดหมายจ่าหน้าซองดังนี้

กรุณานำถวาย

พระสมพุฒ จาวตระกูล
วัดเจริญบุญไพศาล
หมู่ ๓
ต. ท่ามะขาม
อ. เมือง
จ. กาญจนบุรี (๗๑๐๐๐)

หมายเหตุ ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ. เมือง จ. กาญจนบุรี เท่านั้น

ท่านที่จะเดินทางมายังวัดเจริญบุญไพศาล มาได้ทั้ง ๒ ทาง ให้ดูเส้นทางในปกและข้อความหลังปก

ท่านที่ประสงค์จะเดินทางมาวัดเจริญบุญไพศาล เมื่อมาถึงสี่แยกแก่งเสี้ยนแล้วให้ข้ามสะพานจินดา เมื่อสุดสะพานแล้ว เลี้ยวซ้ายแยกมาทางเส้นทางเขาปูน จะผ่านเส้นทางวัดท่าน้ำตื้น - ผ่านมาถึงมุมวัดบ้านหัวหินแล้ว เลี้ยวเข้าเส้นทาง ข้างเมรุวัดหัวหินตามถนนลาดยางมาบรรจบ ถนนเส้นใน ๒ ก.ม. ครึ่ง เมื่อเห็นซุ้มประตูแบบเก๋งจีนให้เข้ามา วัดอยู่ติดชายเขา มีเก๋งจีนเจ้าแม่กวนอิมหลังคาสีเหลืองๆ นั่นแหละไม่ผิดแน่

สงสัยสอบถามหมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๑-๘๔๘๘๗๑๑

พระสมพุฒ จาวตระกูล
วัดเจริญบุญไพศาล

ท่านที่มีความประสงค์จะเดินทางมายังวัดเจริญบุญไพศาล หมู่ ๓ บ้านหนองแฟบ ต. ท่ามะขาม อ. เมือง จ. กาญจนบุรี สมมุติว่าท่านขับรถมาจากกรุงเทพ ฯ ให้มุ่งหน้ามาตามถนนสายใหญ่ (ถนนแสงชูโต) เข้าสู่เทศบาลเมืองกาญจน์ เมื่อถึงสี่แยกให้วิ่งตรงไปตามทางใหญ่จะผ่าน ร.ร. อาชีวะศึกษา-ผ่านสุสานสหประชาชาติ เมื่อถึงสุสานแล้ววิ่งเลยไปประมาณครึ่ง กม. ให้เลี้ยวซ้ายตรงหัวมุมปั๊มน้ำมันตราดาว เข้าซอยไป พอสุดซอยเลี้ยวซ้ายอีกนิดหน่อยจะถึง **"สะพานแม่น้ำแควใหญ่"** ให้เลี้ยวข้ามสะพานไป เมื่อสุดหัวสะพานให้ไปทางขวามือ วิ่งไปตามป้ายโรงแรมเฟลิกซ์จะพบป้อมตำรวจหลังคาแดง ให้ขับไปทางขาวมือ วิ่งไปอีกจะถึงป้ายโรงแรมเฟลิกซ์ เลยป้ายไปประมาณ ๑๒ เสาไฟฟ้า ให้ดูป้าย **"วัดเจริญบุญไพศาล"** และป้ายซอยท่ามะขาม ๕ เลี้ยวเข้าไปประมาณ ๓ กม. ครึ่ง จะถึงป้ายหน้าวัด มีซุ้มประตูเก๋งจีนแล้วเลี้ยวเข้าไปจะเห็นเก๋งกวนอิมสีเหลือง ๆ นั่นแหละ ใช่แล้วไม่มีผิดแน่

สงสัยโปรดโทรหมายเลข ๐๘๑-๙๔๙๘๗๑๑

พระอาจารย์สมพุฒ

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น โทร. 0-2415-2049 พจนา เขียวสุทธิ